صفحہ مضمون صفحہ مضمون صفحہ مضمون صفحہ

مجھکو نہیں علی کالا کو لا آتے تیکو ہے ۵۳
تیسرا دیوان شروع
گئے دونوں ۵۱
جہاں نظر سے گذر ۱۴۳
بخت من ۸۳
بازو کہ در چشم جمال دلبر است ۴۱
شروع
اے چشم نبی کے نور نظر سلطان ۶ ۳۳
ہشیار غریب نواز ۴۴
بیٹھے ہیں پیر فرشتہ کے آس پاس ۳۴ ۴۳
اسکی نگاہ مست ہے پیکر سرا ۳۷ ۴۳
عشق ہے

مئے زر جام شراب ہے تا شق مستانہ میکدہ ۳۹
رقیبوں کے گھر آنا جانا سیر کے لئے ۶۷
کب لگتی جھگڑو نہیں ساری رات وصل یار کی ۵۷
چمکا ہے مجھے عشق وہ بت ہے نہ خدا ہے ۷۶
شراب عشق ہے ساقی قنائی اللہ کر کر دے ۷۹
دیکھو

خورشید پاک میرا خدا دیکھا
اے بادشاہ لاافتی مولا علی مشکل کشا ہے ۱۸
ختم شد
محمد حنیف

ستمبر ۱۹ یا ۱۸ قیمت درد دل ...

ماشاء اللہ لا قوۃ الا باللہ تعالیٰ

الحمد للہ کہ درین زمان بے قرآن کتاب مستطاب نادر الوجود المثل

جدید

احوال الآخرت

از تصانیف جناب مولانا مولوی

محمد رحمۃ اللہ علیہ

حسین

احمد آبادی

حسب فرمایش میر امیر بخش اینڈ سنز تاجران کتب لاہور بازار کشمیری

کریمی پریس لاہور میں قدرت اللہ پرنٹر کے اہتمام سے چھپی

فی جلد

آٹھ آنہ

ہر قسم کی سستی کتابیں خرید کرنی ہوں تو کریمی پریس کے موجود دربار و شیرانوالہ لاہور سے خط و کتابت کیا کریں

چھ فضیلتاں پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم دیاں

احوال الآخرت

حدید

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

سَبَّحَ لِلّٰهِ مَا فِی السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِیْزُ الْحَکِیْمُ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ یُحْیٖ وَیُمِیْتُ وَهُوَ عَلٰی کُلِّ شَیْءٍ قَدِیْرٌ۔ سورہ حدید پ ۲۷

پاکی کرے بیان خدا دی جو شے وچ اسماناں — تے جو شے وچ زمین دے غالب حکمت الا داناں
دھرت اسمان حکومت اسدی بارے اتے جو اوے — اوہ ہر شے اُتے قادر سائیں جو چاہے ہو جاوے

هُوَ الْاَوَّلُ وَالْاٰخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِکُلِّ شَیْءٍ عَلِیْمٌ ۔ سورۃ حدید پ ۲۷

اول ہر اوّل تھیں اول خالق سرجنہار ا — آخر ہر آخر تھیں آخر نا کوئی حد کنارا
ظاہر ہر ظاہر تھیں ظاہر قدرت دا چمکارا — باطن ہر باطن تھیں باطن اسدا بھید نیارا
غالب ہر غالب تھیں غالب زور آور جو بھارا — صاحب ہر صاحب دا صاحب واہ واہ رب ہمارا
سوہنا ہر سوہنے تھیں سوہنا اسدا اسم پیارا — مٹھا ہر مٹھے تھیں مٹھا ڈاڈھا ندرت مارا
مالک ہر مالک دا مالک واہ ستار غفارا — داتا ہر داتے تھیں داتا سخی کریم سچارا
چنگا ہر چنگے تھیں چنگا اسدا پوچن مارا — مندا ہر مندے تھیں مندا مشرک شخص نکارا
اوسے دی پیدائش ساری چانن تے اندھیارا — اوسے تو لیں تُلیا ہویا کیہا ہولا کیہا بھارا
کامل ہر کامل تھیں کامل صنعت اسدی بارا — ناقص ہر ناقص تھیں ناقص ساڈا عقل بیچارا
جس گھلیا طرف اساڈی ہادی نبی محمد پیارا — صلی اللہ علیہ وسلم راہ نمائے ہمارا

وَعَنْ اَبِیْ هُرَیْرَةَ رَضِیَ اللّٰهُ تَعَالٰی عَنْهُ اَنَّ النَّبِیَّ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ قَالَ فُضِّلْتُ عَلَی الْاَنْبِیَاءِ بِسِتٍّ اُعْطِیْتُ جَوَامِعَ الْکَلِمِ وَنُصِرْتُ وَاُحِلَّتْ لِیَ الْغَنَائِمُ وَجُعِلَتْ لِیَ الْاَرْضُ مَسْجِدًا وَطَهُوْرًا وَاُرْسِلْتُ اِلَی الْخَلْقِ کَافَّةً وَخُتِمَ بِیَ النَّبِیُّوْنَ رَوَاهُ مُسْلِمٌ

ابو ہریرہ کرے روایت پاک نبی فرمایا — چھ چیزاں تھیں اللہ میتوں نبیاں کنوں ودھایا

اک کلام فصاحت والی جامع کل کلماناں / لفظ تھوڑے تے معنے بہتے رہیاں جیوں آیاتاں
کوئی نبی فصیح نہ ہویا نبی اساڈے جیہا / دھن اوہ اُمت جس نوں ایسا سوہنا والی ڈٹھیا
دوجا بخشی ہیبت اینوں کافر ہیں ڈردے / نال ہاری مددگاری کیتی نال اہدے
جد سُن دے نام رسول اللہ دا جتنے شاہ زمینے / ہیبت دھک نبی دی کولوں دل پٹن وچہ سینے
تیجا لُٹ جلال بنائی میرے کارن باری / ہوئی طہور تے مسجد میرے کارن دھرتی ساری
بھیجیا مینوں ہادی کرکے طرفے خلقت ساری / میں پر ختم نبوت ہوئی نبیاں دی سرداری
ابوہریرہ کرے روایت قول نبی سروردا / میں سیداں کل آدمیاں دا اینویں فخر نہ کردا
عالم دی سرداری اللہ بخشی زیب کمالوں / تے روز قیامت اول اُٹھساں ساری خلقت نالوں
کھولاں گا در جنت والا اول داخل ہوساں / بھی اُمت نوں بخشاون کارن وچہ میدان کھلوساں
کل نبی انکار کریسن عرض نہ کیتی جاوے / کل خلقت دا شافع ہونا مینوں وتھ سونہاوے
پھر سجدے پیکے اللہ اگے ست دیہنہ عرض کرلیساں / حکم ہووے سر چا پیارے جو منگیں سو دیساں
پھر دوزخ وچوں عاصی کڈھاں لکھ ہزاراں / لکھ کروڑاں نیلاں خلقت سدن پراوتاراں
مدح نبی دی انت نہ آوے لکھاں لکھ لکھ تھکے / جسدی مدح خدا خود کردا بندہ کی کر سکے
جے مشک عنبر کستوری تھیں لکھ واری مونہ دھوواں / تاں بھی لائق مدح نبی دی ہرگز جے نہ ہوواں
صلے اللہ علیہ وسلم رہبر ساڈا کامل / صدیقؓ عمرؓ عثمانؓ علیؓ تے رحمت ہدی شامل
کل اصحاب قبائل سارے آل تمام نبی دی / ہووے لکھ لکھ رحمت نازل تک ساوس صفی دی
بھی کل اماماں حسنت عاماں اہل حدیث نورانی / جنہاں سچا راہ نبی دا پکڑیا رحمت دوہیں جہانی

بیان پیدا شدن موت و پند و نصائح از جانب مؤلف و باعث تصنیف رسالہ

بصری حسنؒ روایت کیتی جد آدم اللہ باری / آدم پیدا کیتا بھی اولاد جو اُسدی ساری
ملکاں کیتی عرض خدایا دھرت نہ اتھاں سماوے / رب فرمایا وچہ انہاندے موت بنائی جاوے
دارو واری پیدا ہوسن اگلے مرسن جاون / ایس طرح ایہہ تھوڑے تھوڑے دھرتی وچہ سماون
کہیا فرشتیاں یا رب ساہاں ایہہ بھی مشکل جاپے / اکھیں ونجسن گے ایہہ مرنے بھیناں بھائی ماپے
کیونکر پھر انہاندے تائیں کھاون پیون سجھے / کرکے یاد پیارے ہر کوئی دکھاں دے وچہ رجھے
اپنی ہتھیں سجن بیلی ہر کوئی دفناوے / پچھلے رہندے جھر جھر مرسن جیوں کیویں بھاوے

دیساں طول امیداں تہاں فرمایا پاک تعالے / بھلن موت جہاں دل تے پردہ غفلت والا
یاراں نوں دفنا کے آون اپنی موت وسارن / آکے رجھن کمیں کاجیں اینویں عمر گذارن
جیوں جیوں ہر کوئی آکھے موت نہ کسے کھاوے / پر خبر نہیں اوہ گھڑی ویلا جھٹ پٹ آجاوے
رب فرمایا ہر کوئی آخر چکھسی موت پیالہ / نگراں ہکو باقی رہسی واحد ذات تعالے
ویکھاں بیلی کہاں گئے اوہ بیلی ساتھی تیرے / کوئی دم دی گذران میاں نت نہ رہندے ڈیرے
آخر تینوں ملے شکاری اس باری دیاں ہرنا / سدا نہیں ایہہ سایہ رکھ تلے سدا نہ لبھے چرنا
کجھ روزاں دے واسطے اُتے نہ کر ایڈ اناناں / جے سے برساں جیوے کوئی آخر گور ٹھکاناں
اک دن کسے پیغمبر کہیا ملک الموت دیناہیں / توں پہلے آون دی کیوں خبر نہ کریں اسائیں
کہیا فرشتے میں تھیں اول کیتے قاصد آون / جو واضح کرکے آون میرا بندے نوں سمجھاون
وال سفید وکیل میرے جو ہکی موت نشانی / اکھیں دی ندو داع ہو چکن کالے وال جوانی
پھر بیماری قاصد میرا کہن سنہے آوے / بر ایڈے قاصد ہوندیاں بندہ اجے نہ سمجھیاوے
لڑکا سی تاں کھیڈن لگا وقت جوانی مستی / پیر ہویاں تاں سستی آئی بھلی حق پرستی
بڈھے کولوں کم نہ ہونا اخوین بھی ہوئے بیگانے / یار رہن نہ دوست جانی بھلے سب یرانے
سرنوں کنبن وارا لکا اڑیا لک بیٹھاہاں / اکھیں دی اوہ نظر نہ رہیا بھلے سدیاں ناں
عاجز ہوکے منجی ملے ہوئے بیزار قبیلے / اگرلجے نہ مرنا یار پیارے توں غافل ہر ہر حیلے
ہر دم موت سنیہے گھلے کر کجھ فکر پیارے / لد سدھارے یار پیارے موت نقارے مارے
کھاون اتے ہنڈاون دی نت بندہ فکر جیار ہے / اس مالک نے حکم جو آہے سارے دلوں وسارے
لد گئے سیانے ستھوں یوہتے اپنی جائیں / ہر دم ٹمیاں شور کرن اُٹھ توں بھی بجارلدائیں
غفلت والی سیجے ستوں ڈاہڈی نیندر آئی / دوویں چور لگے گھر لٹن تینوں سار نہ کائی
رب فرمایا موت تسانوں جتھے ہوو پاوے / بھاویں محکم کوٹاں دے وچہ اپنا آپ چھپاوے
کرنے بھلا کما کجھ نیکی چھوڑ تکبر ماناں / اس تھیں پہلے جسدن کہسن ہویا اج فلاناں
جس دن حکم الٰہی آوے ہوسی ترت چلاناں / بھاویں کوئی شاہ زمین دا چلدا ہویا نماناں
کدوں اکھیں من کہاں گئے جو شاہ جہان سداندے / فوج سپاہ اوہ وہو مان ہاماں بھی دربار انہاندے
خوب شکل جو روشن کھڑے بدیو انگ مشالاں / خلق جہناں نوں تک سکدی کوئی نہ جھلے جھالاں
لکھاں پور خلائق دے اس ملک الموت نبیڑے / اس خونی دریا وچہ ہر دم بوڑ رہے بھر بھر بیڑے

اینویں نہ کر ضائع بھائی لعل حیاتی والا
ہتھوں گیا نہ ملنا اسدا ہرگز نہیں سوکھالا

حکایت بر سبیل تمثیل

اک مالی نوں ہل وہیندیاں لدھا اک خزانہ
سچے لعل بدخشاں والے اک اک دریگانہ

اس جا ناکوئی رتے وٹے دب گیا کوئی ایتھے
سانبھ رکھے اس سانبھنے جاتے ڈیرا آہوس جتھے

مالی دے جاں بچے سے چڑیاں نت ہکارے
او ہو لعل بدخشاں والے پا گھبانی مارے

ڈگ زمیں تے پرے ہوون سچے لعل یگانے
اینویں او وہ خزانہ ضائع کیتا اوس نادانے

اک دن شہر کسے کم کارن گیا اجاڑوں مالی
اینویں لیگیا ہتھ وچہ کرکے اک جواہر عالی

وچہ بازار جواہریاں دے گذریا جا تقدیروں
اونہاں کہیا ایہہ تی تینوں ملیا کس امیروں

جیکر مل دیویں ایہ سانوں اتنی قیمت پاوے
کڈھ صراف روپے آندے جلدی مل کرنے

مالی کہندا ایہہ تا جاتا میں کوئی رتے وٹے
اینویں پا گھبانی اندر وچہ اجاڑے سٹے

انہاں کہیا بیہوشا تینوں لدھی سی ایہ شاہی
پر تدھ آپے ضائع کیتی قیمت تیری ناہی

قدر اونہاندا مالی نوں معلوم جدوں پھر ہویا
مارے آہ غماں افسوسوں اوسے ہاوے مویا

اینویں اک اک ساہ جو تیرا قیمت سدی بھاری
تدھ کجھ قدر نہ جاتا ہویا ضائع عمر گذاری

قیمت انہاں لعلاں دی نفس موتوں پچھے پاسیں
پھر افسوس نہ کم آویگا بھانویں جتنا کھاسیں

نیکاں کماں اندر جیہڑی ساعت خرچے کوئی
روز قیامت کارن اسدی اوہ ذخیرہ ہوئی

اس کارن میں ایہ لکھیاں احوال قیامت والا
ویکھ حدیث کتاباں وچوں ایہ منظوم رسالہ

تیراں سو تیتیس اکم آیا شروع جدوں ایہ ہوئی
اللہ آپ تمام کرائے حامی میرا سوئی

کرو دعائیں حق میرے وچہ پڑھنے والے بھائی
رب توفیق عمل دی بخشے سدا مراد صفائی

بیان قرب موت و ما یتعلق بہا

چنگے مندے عملسیوں وقت مرندے بھائی
اگے آن کھلوندی جو کجھ نیکی یا برائی

بھلیاں بختیاں والا جس تھیں راضی اللہ باری
حاضر ہووے اسدے اگے جو کجھ نیکی ساری

دل وچہ اسنوں شوق الٰہی ملنے جوش زیادہ
اسدے بھلے مرنا راحت بیٹھے ہو آمادہ

تے جس بریائی بہت کمائی اگے آن کھلوتے
اسنوں مرنا موانع بھاوے آہیں مارے روتے

وچہ کتاباں چیزاں چار علامت سلب ایمانی
سستی وچہ نمازاں کرنی ربدی نافرمانی

مومن نوں لے پیدا دیوے مدہ پیوے کو شیطانی
اور ایمان کفر اگر مسی کی سمجھ نشانی

نبی کہیا جس بندے مردیاں آوے عرق پیشانی
لے جاوے ایمان سلامت ایہہ بھی نیک نشانی

اکھیں نیر پنگھارا متھے نک فراخ دسیوے
بیشک اس بندے تے ربدی رحمت نازل تھیوے

گلوں آوازہ اٹھے گھٹے داوسے رنگ تباہی
متھا وے کے ٹوٹے دشمن نازل قہر الٰہی

مومن کوئی وقت مرندے دکھ عذاب جو پاوے
طرف اللہ دی عیباں گولوں ہوکے پاک سدھاوے

ابن مسعود روایت کیتی کہیا نبی الٰہی
جس مومن دے حق وچہ کرنی اللہ رحمت چاہی

جیکر عیب ہووے کوئی اس تھیں دیوے رب بیماری
تنگی رزق یا غم دکھلاوے ہو مصیبت بھاری

تے جس دے تائیں رب چاہے پاک گناہوں کرنا
اوہ نیکی دے بدلے پاوے ہو عاصی اس مرنا

تا اوہ عیب نجاتوں تیں ہووے پاک گناہوں
وقت مرندے نازل ہووس رحمت پاک الٰہوں

ایسے جگ تے خوشیاں عیشاں نیکی بدلے پاوے
باقی بدیاں رہن تے عملوں خالی ہوکے جاوے

جو سوکھا ٹاہر مرے علامت نیک نہیں ایہ کوئی
وقت وفات نبی صاحب نوں تنگی ڈاہڈی ہوئی

مومن نوں ایہہ تنگی وچہ ثواباں لکھی جاوے
پیٹ مائی تھیں جیونکر جمیاں ہوکے اک سدھاوے

سختی تنگی وقت مرندے لکھیا وچہ خباراں
جیونکر بدن کسے تے لگن ترے سو سٹھ تلواراں

حضرت کہیا ملک الموت دا نظری آون بھائی
جیوں تلوار ہزار کسے تے اوپر بدن چلائی

تے ایسا ہرگز کوئی نہ مردا کہیا رسول خدائی
وسدی ہر ہر رگ دے اندر درد نہ پہنچے کائی

پر وقت مرندے درد نہ کولی ہووے مول شہیداں
پاک گناہوں ہوکے جاون اگے عیشاں عیداں

درد شہیداں جیونکر کوئی پیریں خار چبھیوے
پہلا قطرہ ڈگے تا اوہ پاک گناہوں ہووے

مرنا عید شہیداں بھانے لذت پاون مٹھی
پھر اوہ لذت کدے نہ بھلن جیہڑی مردیاں ڈٹھی

نت دعائیں کرن کویں پھر دنیا اتے جائے
اوہ لذت جو مردیاں ڈٹھی پھر کواری پیئے

یہ دونو حدیث ترمذی [illegible]

بیان فریب شیطان برائے سلب ایمان دفعہ اللہ تعالےٰ عنہا

تکنی جان کندن دی کولوں دیوے رب پناہیں
بندے نوں اس ویلے پیاسوں سینے بھڑکن بھاہیں

جیکر کل دریا زمیں دے اسو ویلے اوہ پیوے
جیوں اک قطرہ منہ وچہ پایا ترہیہ ساکن تھیوے

ابلیس خبیث جو ساڈا ایہی دشمن جانی
اگے آن کھلوتے حاضر ہتھ وچہ لیکے پانی

کدی سرہاندی کدی پواندی پاسی آن کھلوتے
بندہ آکھے کیونکر مینوں ایہ پانی ہتھ آوے

شیطاں کہے توں پی لے پانی قیمت لیواں
اکو کلمہ آکھ زبانوں جلدی پانی دیواں

کہہ اکواری میرے اگے تھوڑی جیہی بولی
جو ہیں بیزار خدا تھیں ہویا چھوڑ رسولاں ٹولی

جے اس ویلے بندے تائیں اللہ کردا یاری
اوس شیطان پلید کنوں اوہ بچڑے ترت بیزاری

تے جے اوہ ہووے کچا مومن بولے کفر زبانی
یا سجدہ کرواوے اونہیں اوہ کافر شیطانی

جو کجھ لکھیا لیکھ حضوروں نیکی یا بدبختی
اوسے دم وچ سر تے گذری جو کجھ زمی سختی

بندے نال کرے سو ویلے شیطاں بڑے گھاڑے
سے سے مکر کرے اوہ ایمان لسن کارن ہاڑے

پھر استاد تے ماہو جیہڑے موئے اگیرے بھائی
شکل انہاندی بن کے آوے اوہ مردود خدائی

آکھے جو کجھ عالم کہندے لکھیا وچ کتاباں
اوہ اساں مر کے کجھ نہ ڈٹھا خیر ثواب عذاباں

پھر ہور شکل بن آکھے ظلم تیرے سنگ ہوندا
ریتینوں پکڑا کلا ٹوریا پچھے ٹبر روندا

پتر دھیاں یتیم ہوئے تے عورت رنڈی ہوسی
جو اکدم وساہ نہ کردی تیں بن اوہ ہن بیٹھی روسی

جے ہویا شقی تاں ایہہ گل جا منظور کرے شیطاں
بس تقدیروں منکر ہویا خارج تھیا ایماناں

جے مومن نیک ہووے تاں آکھے ہووے دور یہودا
رب میرے نوں ظالم آکھیں اللہ دے مردودا

ہٹ جا میری اکھیں اگوں لعنت بدی تینوں
جو کیتا رب نال میرے منظور ایہی اوہ مینوں

مناجات بدرگاہ قاضی الحاجات برائے دفعہ شر شیطان

دشمن سڈے دغے کماوے یارب سچے سائیں
توں کر توں توفیق عنایت جے میں دفع کراں اسائیں

تیری یاری باجھ نہ طاقت اسنوں دور کریندی
توں آپے اسنوں دور کریا یہ خواہش میری مندی

توں آپے بخشیں ہمت مینوں یا رحمن الٰہی
لے جاواں ایمان سلامت ہووے نہ پیش تباہی

موجبات آسانی نزع و سلامتی ایمان

مرض اپنی وچ پڑھے کوئی ایہہ آیت چالی واری
ثواب شہیداں پاوے مرے جے اندر اوس بیماری

لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ سُبْحٰنَكَ اِنِّیْ كُنْتُ مِنَ الظّٰلِمِیْنَ

اگلے عیبوں پاک ہووے اوچنگیر صحت پاوے
حاکم کرے روایت وچ حدیث نبی فرماوے

کلمہ طیب مردیاں پڑھدا جو مومن ربانی
حضرت پاک نبی فرمایا ایک ایمان نشانی

حضرت کہیا میت تائیں کلمہ یاد کراؤ
کول اوہدے جے ہوش ہووس ناں کرکے امر پڑھاؤ

بیان آمدن عزرائیل برائے قبض روح

براء ابن عازب کرے روایت پاک نبی فرماون
جو مومن تائیں وقت مرن دے ملک آسمانوں آون

سوہنے مکھ انہاندے جیوں چمکے مکھ نورانی
حلے جوڑے کفن لیاون خوشبوئی من بھائی

نظری آون بندے تائیں بیٹھن آ چوفیرے
پچھوں ملک الموت سرہاندی کھلوون نیڑے

آن کہے اے نفس مبارک راضی تیں تھیں سائیں
چل اوٹھ کن ہاں تینوں جنت والیاں جائیں

سن خوشخبری روح شتابی نکلے نال آسانی
جیوں مشک پلیتیاں نکلے وچوں قطرہ پانی

کول اس دے جو بیٹھے ہوندے ملک بہشتاں والے
ملک الموت اوہ روح شتابی انہاں کرے حوالے

پکڑ فرشتے جنت والیاں کفناں دے وچ پاون
نال ہزاراں عزت اسنوں طرف آسمان لیجاون

راہ وچ کوئی ملے فرشتہ اگوں پچھن آوے
کون کوئی ایہہ مومن آیا کی کجھ نام سداوے

عزت نال فرشتے اگوں نام مقام بتاون
مرد فلاناں پتر فلانے خوشیاں نال سناون

آوے مومن بندے روحوں خوشبو جیویں کستوری
شاباش شاباش کہن فرشتے کرن وڈی مشہوری

عزت نال کھلاون جا آسماناں دے دروازے
جی آیا جی آیا اگوں کرن ملک آوازے

لنگھ جاوے آسمان تمامی قرب الٰہی پاوے
حکم فرشتیاں نوں اس ویلے اللہ ایہہ فرماوے

لکھو نام میرے بندے دا اندر علیین
پھر لیجاؤ عزت سیتی جلدی طرف زمین

بیان قبض روح مقبولاں باری تعالیٰ جل شانہ وولیاں جل و علی و عاشقاں قرآن و عالماں حدیث

کرن تمیم روایت اک دن کہندا نبی سوہانا
فوت قریب ہووے جد کوئی ولی خدا دا پیارا

ملک الموت فرشتے نوں فرماوے اللہ سائیں
اٹھ شتابی طرف فلانے دوست میرے جائیں

دنیا وچہ میں ایس بندے نوں خوب طرح آزمایا
دکھ قضیئے جھاندا میرے راہوں باز نہ آیا

اوہ تابعدار رسول میرے دا رہیا ہر ہر حیلے
کیتا عمل قرآن میرے تے چھوڑے خویش قبیلے

تابع رہیا حکم میرے دا اندر عمر تمامی
بھانویں اسنوں لوکاں دتی خوب طرح بدنامی

جسنوں کیا حکم میرا اس واضح کر سمجھایا
میری خاطر اس عاجز نے دکھ ہزار اٹھایا

نیک کماں وچ شامل رہیا چھوڑی کار معاصی
لے آؤ اس دنیا والے دکھوں دیاں خلاصی

ایتھے آکے پاوے خوشیاں بندہ نیک سرشتہ
پنجسو نال لیا کے آوے جھٹ فرشتہ

کفن بہشتی نال لیاون حلے خوشبو داراں
ہر دے ہتھ وچ پھل بہشتی دستے گل گلزاراں

ہک حریر سفیدی لپٹے وچ خالص کستوری
ملک الموت سرہاندی آکے کردا اوپر حضوری

گرداگرد تمام فرشتے بیٹھن صفاں بنا کے
نے اوپر ہر اعضا دے رکھن سارے ہتھ ٹکا کے

عرضاں کرکے آکھن سبھی تکیں طرف اساڈی
پھر اوہ کستوری فرش کرن تیتے تلے اسدی کھاڈی

حاضر کیتی جاوے اسنوں شکل بہشتاں والی
حوراں آن وکھاون اپنا زینت زیب کمالی

تحفے بھیج بہشتاں والے آکے اُسدے دھردے
تاں اوہ روح شتابی کرکے نکلے نال امردے

پھر صفت بہشتاں والی اُسنوں ملک الموت سناوے
جیونکر لڑکے روندے تائیں اپنا باپ دلاوے

آکھے آ اوہ جا مقرر تیرے کارن ہوئی
جتھے سوہنے رُکھ عجیبہ کنڈا نال نہ کوئی

نویاں لکڑیاں ٹھنڈیاں چھاواں مٹھے چشمے جاری
اوتھے چل مقام کریں توں نال خدا دی یاری

پھر نکلے روح شتابی کرکے تیز و تیز روائی
آٹے وچوں وال جویں کوئی کڈھے نال شتابی

کہن مبارک باد فرشتے پاؤ خوشی کمالاں
درد وہشتیں موجب اپنی خوبی نیک اعمالاں

الوداع اے روح چلدی واری کہندے جسے تائیں
شاباش ہیلی اللہ تینوں دیوے نیک جزائیں

وچہ عبادت ربدی جو تکلیفاں تدھ اٹھایاں
اوس طفیلوں اج ہن سبھے ایہ خوشیاں تیں پایاں

تے دور رہیوں توں بدیاں کولوں ناہیوں کجھ عاصی
ایس سببوں ہلی تینوں دوزخ کنوں خلاصی

دوہاں نوں ہن عیشاں خوشیاں جو کیتا سو پایا
تے ہن ہیلی اللہ بیلی چنگا جھٹ لنگھایا

روح دے وچھڑن ویلے جسہ دوروں مارے آہیں
چلیوں چھوڑ پیا پھر بھی ملیں گا کہ ناہیں

کرداز ہیا عبادت جتھے بندہ عمراں ساری
اور سب جائیں درد فراقوں رو رو کردیاں زاری

دروازے آسمانی جتھوں عمل اسدے نت جاندے
چالی روز فراق اسدے تھیں رووندے تے کرلاندے

اوہ فرشتے پنجوسلے میت کول کھلوندے
بندے غسل دیون جاں اسنوں اوہ بھی شامل ہوندے

آخر قبر میت دے تورٹی گھر اوسدے تھیں لے کے
ربدے بھیجے ملک کھلوون دو دو صفاں بنا کے

استقبال تے عزت کارن آ کھلوون سارے
بخشش منگن کرن دعائیں جیونکر یار پیارے

بخل کنوں شیطان اس ویلے سٹر بل کولے ہوندا
درجے ویکھ نبی آدم دے سرنوں پٹدا روندا

اپنے لشکر سد تمامی ڈاڈھا نعرہ مارے
ہیبت تھیں بیہوش ہوون شیطان چھوٹے سارے

بعضے وحشت تھیں مر جاون ایسا غضبوں ہوے
آکھے کتھے رہے تسیں ہیکار تمامی ٹولے

لیگیا ایمان بچاکے ایہہ اک عاجز بندہ
تسیں رہے سب غافل سُتے ایہ تساں کیتا مندا

اگوں عذر بناون آکھن لاہاں سبھے واہیں
پر کجھ زور اساڈا اس تے ہرگز چلیا ناہیں

ہرگز حیلہ کوئی نہ چھڈیا زور تمامی لایا
کیا کریئے پر اللہ اسنوں زوروں زور بچایا

پھر طرف آسمان لیجاون روح نوں عزت نال ہزاراں
اگوں استقبال کرن نوں آون ملک قطاراں

ستر ہزار فرشتے لے کے جبرائیل بھی آوے
ہر اک ملک خدا دے ولوں بشارت آن سناوے

تلے عرش دے جا پہنچاون پاوے قرب الٰہی
رب اپنے نوں سجدہ کردا دائم جیدی شاہی

پچھے رب جو دنیا اندر کیتا تدھ عمل کمایا
آکھے کجھ پوشیدہ ناہیں تیں تھیں یار خدایا

قرآن حدیث تے عمل کیتا توحید تیری نہ چھڈی
پھر رضوان آکھے اسنوں خلعت بلدی وڈی

لے آون پھر روح اسدے نوں جاں بندے نہائی
آکھے حبیب لیجاؤ میں نوں کردا خوشی سوائی

کردا منع انہاں نوں جیہڑے رو رو کردے زاری
تے راضی ہووے انہاں تھیں جو کردے جھب تیاری

کفن دیون جو چھک لیجاون ساریاں نوں اوہ جانے
جو کفن پہناون قبر اتارن سبھناں اوہ پچھانے

کرکے قسماں میت کہے نہلاون والے تائیں
ہین زخم نزع دے بھارے میں نوں سخت نہ ہتھ لگائیں

بیان منع از جزع وفزع

جیہڑیاں رناں منہ نوں پٹن تالے دین الّا ون
کپڑے پاڑن کتیاں بنکے دوزخ ڈالیاں جاون

واویلا کر رووَن شوروں منع جنہاں نوں آیا
میت جے نہ ہوڑ گیا اُس ہووے عذاب سوایا

لَيْسَ مِنَّا مَنْ ضَرَبَ الْخُدُودَ وَشَقَّ الْجُيُوبَ وَدَعَا بِدَعْوَى الْجَاهِلِيَّةِ مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ

ابن مسعود روایت کیتی رضی اللہ تعالیٰ
حضرت کہیا نہیں اساں تھیں منہ نوں پٹن والا

تے جو پیراہن پاڑے نالے رووے کر کر ویناں
ناہیں اُمت حضرت دی اس سر پر دوزخ دیناں

حارث کنوں کرے روایت وچہ صحیح طبرانی
ملک الموت فرشتہ ڈٹھا پاک رسول ربانی

اک صحابی انصاریدی اوہ جان نکالن آیا
مردے پاس کھلوتا آکے پاک نبی فرمایا

یار میرے دا نرمی کرکے کڈھیں روح سوکھلا
اگوں کردا عرض فرشتہ حضرت کرو تسلا

میں ہر مومن دا روح نکالاں نرمی نال آسانی
چیونکہ یار یاراں نوں ملدے سچے دوست جانی

جدر روح جنہوں قبض کراں اس ویلے رودن بنیاں بھائی
کوئی پٹے بے صبری کرکے پاون شور دہائی

پھر میں پرت کھلوواں آکھاں سنو میری گل بھائی
میں ایہ سدا روح نہ کڈھیا باجھوں اذن خدائی

ناہیں آتے موئیوں لگے اسدی جند نکالی
ناں تقصیر اساڈی ساہنوں بھیجیا اللہ والی

ناہیں ظالم نہ رب ظالم شور تساں کی پایا
اپنا اُس انبندہ سی اس اپنی طرف بلایا

جیکر صبر کرو اس دردوں اجر خدا تھیں پاسو
جے تسیں بیج خدا تھیں ہوئے وگدے دوزخ جاسو

پھر تحقیق تساڈے ہیں بھی جان نکالن آواں
اپنا فکر کرو کوئی بیلی پکڑو راہ سچاواں

ایسا گھر نہ کوئی جس وچ ناں کرنا ہیں پھیرا
آواں حکم خدا دا لیکے ظلم نہ کوئی میرا

باراں کولوں یار وچھوڑاں ماپیاں کولوں بیٹے
کیسے کیسے شیر بہادر ہیں دبے خاک لپیٹے

ہردم بیٹھا کراں اوڈیکاں حکم الٰہی تکاں
قسم خدا دی کرکے اکھاں ہن وچہ دوس کوئی

ٹھکے ہا ہجوں ایک بھی جان نکال نہ سکاں
صبر کرو تقدیر خدا دی اس پر نازل ہوئی

دربیان جان کندن کافر منافق گوئد

حضرت پاک نبی فرمایا لکھیا وچہ حدیثاں
کالے لیکھ دکھلاون آکے صورت ڈاہڈی مندی
اکھیں اگے آن کھلوون ہیبت سخت اوہنا ندی
نکل خبیثا بدنوں ہر دہشت نال بولاندا
ڈردا روح بدن وچہ لکھنڈے ہر مول نہ آوے
جو نکل شتابی تیرے کارن اگے غضب آمادہ
پھر نال عذاباں روح نکالے اس کافر منہ کالے
پکڑ شتابی دوزخ والیاں ملکاں کرے حوالے
جلدی طرف آسماں لیجاوں شرکوں گندا دکاں
تے جو کوئی راہ وچ فرشتہ لعنت لعنت کردا
ایہ کون شیطانی بندہ مندا مردار وچ گندا
کارن اس دے کھلن نہ آسماناں دے دروازے
لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ اَبْوَابُ السَّمَاءِ آپ خدا فرماوے
پھر بیٹھے زمیں ٹپکاوں اس نوں جو بجیں سداوے
میں نہیں پران نزدے دتے آکھے رب جہاناں
میں بھیج قرآن شریعت دتی رب سچا فرماندا
اگوں کجھ جواب آوس رو رو آہیں مارے
کہن فرشتے ایہ گھر تیرا ایدے کفر گناہیں
آکھے ہائے افسوس کواری پھر دنیا تے جاواں
ابو سعید روں کرے روایت مسلم اتے بخاری
نیک بندے آکھندا مینوں جیب لے چلو بھائی
ویکھ آیا جو کھلے اگے دو کھاندے دروازے

آون ملک ڈراون والے طرف کفار جینہاں
لوہے دی پوشاک لیاون دوزخ وچوں گندی
بعد انہاں تھیں آن کھلووے ملک الموت سرہندی
اپنے سد حمایت والے تینوں روز جہاں دا
کر آوازے دہشت والے ملک الموت بلاوے
سن سن کافر کنبے ڈاہڈا ہو وے خوف زیادہ
پانی والی لشموں جیکر کوئی تتی سیخ نکالے
اوہ کنن لوہے دیو چہ لپٹن گندیاں بو ایس وے
کافر مشرک دا روح گندا مندا جیوں مرداراں
ایہ کون خبیث مویا اج گندہ نافرماں مردا
اوہ کہن فلانا پتر فلانے نام سناون مندا
ڈالو اس نوں طرف زمیں دی اگوں لعن آوازے
انہاں لبھیداں کارن نہ دروازہ کھولیا جاوے
دوزخ دے دروازے اتے نام لکھاوے
بھی بخشی نعمت ہر قسموں تدھ کی کیتا شکرانہ
کیوں کیتی تدھ نافرمانی کیوں لیایان نہ آندا
پھر دوزخ نظری آوس لاٹاں پیا ابھارے
تھر تھر کنبے دیکھ اللمبے دردوں مارے آہیں
توبہ کرکے کفروں شرکوں چنگے عمل کماواں
جد وارث کرے میت نوں لیجاون کارن نماز ی
بدکار کہے جو نہ لیجاؤ رو رو کرے دہائی
باہجہ انساناں جناں سندے ہو رسنے آوازے

حضرت عمرؓ روایت کیتی پاک نبی فرماون
میت کہندا وانگ میرے نا غافل ہونا بھائی
بچنا دنیا والے مکروں چھوڑ وا سدی یاری
ورنہ پچھے وارث لیس ہن سر لیکھے بچارے

منجی میت دی جس ویلے وارث سبتے چاون
چھوڑ وطن وال میدان سبھے کرو کجھ کمائی
عبرت پکڑو حال میرے تھیں ہو نصیحت کاری
ننگ ننگا ڈے قبراں تورڑی دھر آوے گے سارے

سوال منکر ونکیر مر مومن نوں احوال نیکاں صالحاں اایمان

نیک بندے جو سانی لاہن آن نماز کھلووے
جتے پاسے روزہ آوے کرن حمایت یاری
نیکی کم جو پہریں کیتے پیراں کول کھلونڈے
عذاب خدا دا بچیوں آوے کہے نماز تاہیں
اس تابعداری وچہ غفاری ساری عمر گذاری
کھبیوں روزہ دور کرے تے سر کلام الٰہی
پھر صبر تے شکر کہن جو ساں ختم کیتی سدی یاری
اس تھیں پچھے دو فرشتے ڈاہڈی ہیبت والے
دند انہاں دے اینویں تن رنگ جیویں سرگائیں
ہیبت لیاں شکلاں وسن ہیبت قوی اندا ماں
منکر اتے نکیر سداون ہتھ وچہ گرز لیاون
آکھن اٹھ شتابی سرتھیں سارا کفن اتردا
تے دین اسلام بتائیں کیہڑا نبی تیرا سی ہادی
جس دا ہور شریک نہ کوئی واحد ہک اکلا
تے نبی محمد ختم نبیاں راہ نمائے ہمارا
ایہ گل سن کے دونویں آکھن سچ کہیا توں بھائی
قبر فراخ کرن پھر اس دا ان نظر پوے جنت تائیں
ویکھے کیا جو باغ عجائب حور قصور عجیبہ
حضرت پاک نبی فرمایا مینوں قسم خدا دی

بن کے توتی شکل عجیبہ سجے پاسے دھووے
سر تے آن قرآن خدا دا کردا مدد گاری
صبر تے شکر دونویں ہر کھٹے قبر دے اندر ہوندے
قسم خدا دی اس بندے نوں ذرہ نہ دکھ پہنچائیں
ادا کیتا اس مینوں بن بن کرساں مددگاری
تے پیراں ولوں نال انہاں جو نیکی کیتی آہی
پس روز قیامت وقت حساباں ہوسی سانجھی یاری
اکھیں دونویں بجلی وانگوں رعد آواز کمائے
سانس انہاں دے شعلے آتش کیا کجھ آکھ سنائیں
رحم نہ ذرہ دل وچہ آوے اوہ پر اہل ایماناں
جے جن انسان تمامی لگن ہول نہ جائے جاون
آکھندے رب خدا اپنا توں جسدی پوجا کردا
مومن آکھے پوجا کیتی دنیا وچہ خدا دی
جس پیدا کیتی خلقت ساری اوہو میرا اللہ
نال شفاعت جسدی ہوسی امت دا چھٹکارا
اس تھیں پچھے بندہ اتا ماں رحمت کیتی سائیں
پھر کہن فرشتے ویکھ اتاماں رحمت کیتی سائیں
آکھن بھائی ملیا تینوں ایہ گھر نیک نصیبہ
جس دے ہتھ وچہ جان میری اوہ سچا میرا ہادی

جو تند کیتی سی دُنیا اندر رب دی تابعداری
میت نوں اس دے ہووے اتنی خوشی زیادہ
فرکہن فرشتے ہیٹھوں ویکھیں دوزخ نظری آوے
تے جو رب نال شریک لیاوے کردا نا فرمانی
ویلمی وچہ روایت پکی حضرت انسوں آئی
مومن کہے امام میرا قرآن مجید نبی دا
تے کافر کہے نہ جاتا ہر گز گر زلوہے دی ماریں

ایہو گھر اسیک ہے ملیا عیشاں موج بہاریں
جو کدے نہ گھٹے ہر دم ہووسے رحمت پرباد
آکھن ایہہ گھر اس دا ہے جو کیمیں عمر دنیا وسے
تے قرآن حدیث نہ منے جیہڑے لگے راہ شیطانی
کرن سوال فرشتے کون امام تیرا سا بھائی
شاباش کہن فرشتے واہ واہ مومن نیک عقیدہ
ایہہ عذاب آمادہ رہے ہمیشہ سدے کارن

مقولہ مصنف رحمۃ اللہ علیہ

اس ویلے پھر قابو آون مشرک لوگ رزالے
پھر ستر ست دروازے کھلن اس دی قبر دائیں
اینویں روز قیامت تائیں مومن خوشیاں پاوے
پھر خوشبودار لباس بہشتی پہنے خوشیاں مانے
جے آکھو اک ساعت اندر مل انہاں نوں آواں
کہن فرشتے اوہ نہ سُندے ہیں تیرا آوازہ
نیکاں نوں اک شخص قبر وچہ دیندا آن دکھالی
آن مبارک دیوے اسنوں شاباش تینوں بھائی
مومن آکھے کون کوئی توں سوہنی صورت والا
شخص کہے میں نیک عمل ہاں میں نوں توں کمایا
پھر بندہ آکھے یا اللہ جیب روز قیامت آوے
ابن القیم کرے روایت روح دو قسماں بھائی
معذب جیونکر قیدی خانیوں قیدی نکلن ناہیں
اوہ آپس اندر ملدے سگدے پچھن حال احوالاں
میت نواں جے جاوے کوئی نیک خدا دا پیارا
جیوں پردیسی نوکر ہو دن گھر دلوں کوئی آوے

طرح حدیث رسول نہ منن جیہڑے لوک منہ کالے
جنت وچوں آون چلے خوشبو نرم ہوائیں
تا جو اچن جنتی قبروں رب دا حکم اُٹھا وسے
تے آکھے تیجے یار میرے سب رہندے پئے نمانڑے
جو میں ایتھے خوشیاں پایاں انہاں حال سناواں
مٹھی خواب کریں پیاری عیشاں تازہ تازہ
بہت پاکیزہ صورت سدی صاحب حسن کمالی
ملیا تینوں بدلہ جو تدھ کیتی نیک کمائی
اللہ بخشیا تینوں جگوں حسن نرالا
تیرا دل بہلاون کارن بن صورت سوہنی آیا
تاں ہن ملاں یاراں نوں جو کیتے میرے ناوے
منعم اک معذب دوجی جو اندر رسوائی
تے منعم بہشتاں کردے گھٹے پھیرن ہر دائیں
تے دنیاں والیاں سنگاں نوں اٹھ کرتے یاد مکالاں
آپ آپ پچھن پھر اس تھیں حال گھر اندا سارا
گھر دا پچھن حال تمامی اوہ سب خبر سنا وسے

ہر ہر بندہ شہر اپنے دا پچھن نال تکیداں
نیکی دا مگے یا رب دی کرنے نا فرمانی
کرن دعائیں یا ربا ایں نیک کرن سنگ ساڈے
روح نیکاں تے نبیاں ولیاں کرن زیارت جاون
سنگ جہاں دا چاہے بندہ آخر اوہ سنگ پاوے

جیکچہ ہے گذران انہاں دی غم پینو خیال تکیداں
نیک خبر سن ہنسی ہوون بدیاں غمی حیرانی
اہو جاگہ نصیب کریں دوزخ ہون ہوائے
ختم نبیاں لگے جا گئے اپنے حال سُناون
جیونکر وچہ کلام اپنی دے اللہ خود فرماوے

وَمَنْ يُطِعِ اللّٰهَ وَالرَّسُوْلَ فَاُولٰٓئِكَ مَعَ الَّذِيْنَ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مِّنَ النَّبِيّٖنَ وَالصِّدِّيْقِيْنَ وَالشُّهَدَآءِ وَالصّٰلِحِيْنَ

سوال گورازکافران ومنافقان اخلاء الشیطان

کافر تے منافق جان اوہ فرشتے آون
اگوں آکھے ہیں جاناں خبر نہیں کجھ میں نوں
کیوں نہ کیتی دنیا اندر رب دی تابعداری
ویری بنیوں اس مالک دا جس ایہہ جگ بنایا
مارن گرز سرے پر زوروں وانگ غبار ہو جائے
پھر آکھن کر نظر اوتاہاں جنت نظری آوے
اپنی جاگہ ویکھن کارن کرہن نظر ہیٹھاں
آکھن ایہہ گھر ملیا تینوں بدلے نا فرمانی
نبی کہیا جو قسم اللہ دی ہتھ جس دے جان ہماری
جو کدے نہ گھٹے سدا زیادہ حد نہایت ناہیں
ہے سرکاری مجرم پکا جس ایہہ شرک کمایا
ہے برحق قبر دا گھٹن شک شبہ کجھ ناہیں
ضغطہ سخت شکنجے وانگوں ہوویے ایہا حال
ہٹ کے آون دو نویں کنداں قبر برابر تھیوے
ابن مسیب کرے روایت پاک نبی فرماوے
جد کہن فرشتے دس شتابی کون الٰہی رب تیرا
میں ہاں خالق تیرا کارن مدد حاضر ہویا

پچھن کہن الٰہی رب تیرا دین رسول پچھاون
آکھن کیوں نہ جاتوئی کی شامت ہوئی تینوں
جس دی نعمت بخشی ہوئی کھا کھا عمر گذاری
تے قاصد اُسدا نہ منیاں تدہ جو اوہ حکم لیایا
پھر جوڑن پھر مارن اوویں ایہو حال وناوے
آکھن جو کوئی مومن ہوندا ایہہ جاگہ اوہ پاوے
دوزخ نظری آون ہیٹھوں جن الٹے بھاہاں
رب نبی تقصیر مشکر ہو کے پھر تو راہ شیطانی
غم دا انت نہ لگے کا تر نوں ایسا اس وم کاری
شرک نفاقاں والا بندہ ہے سردار گناہیں
ہر ہر جا کلام اپنی وچہ منع خدا فرمایا
جس نوں ضغطہ کہن قبر دا دیوے رب پناہیں
ہڈی پسلی ہر اک دا انگوں کردا تھمہ رہاں
پھر گھٹن آ زوراں سیتی ایویں نت بسیوے
وقت سوال منافق تائیں شیطان حاضر آوے
اوہ شیطان اشارت کردا نام لئیں توں میرا
کہے منافق ملکاں نوں رب میرا کول کھلویا

کچھ فرشتے سر پارن گرز جو آتش والی | رب ابلیس بنایو اسے مردود رزالی
ایسے کارن مکر شیطانوں نبی تعوذ پکائے | قبراں تیک نہ پچھا چھوڑے ایہہ ملعون نکالے
ابو سعیدؓ روایت کیتی پاک نبی فرماوے | زہری سپ ننانویں کافر تائیں ڈنگن آوے
جے اک سپ انہاں تھیں مارے پھوک زمین وچ بھائی | سڑ بل جاون گھاہ تمامی کھیت تنہاں جے کائی
بخاری مسلم حضرت انسوں پاک نبیؐ فرماوے | اندر قبر اپنی دے بندہ جس دم رکھیا جاوے
دوست یار چلن گھر باریں اسنوں چھوڑ اکارا | سندا ہے آواز انہاں دا جتنیا تدا اوہ سارا
پھر دو فرشتے آون تربت اٹھاون اسد تائیں | تے حاضر کردے اوتھے صورت پاک محمد تائیں
پچھن دس ایہہ کون اہی جے مدد کرے الٰہی | کہندا ایہہ رسول محمد دیواں سچ گواہی
تے جیکر اوہ منافق کافر کہندا میں نہ جاناں | آکھن تاں تدھ پڑھیا جاتا آہوں بہت سیاناں
وچہ بعض روایت حضرت دی تا صورت حاضر کردے | تے کہن محمدؐ نوں تدھ کیونکر منیاں وچہ عمر دے
جے اوہ مومن ہووے کہندا سچ رسول الٰہی | عَبْدُهٗ وَرَسُوْلُهٗ میں ولوں دلوں گواہی
قبر فراخ کرن پھر اسدی جنت کھولن باری | فضل الٰہی شامل ہووے عیشاں موج بہاری
منافق کہندا خبر نہ مینوں کون محمدؐ نامی | کہندا اساں ہی جو کجھ کہندے آہے لوگ تمامی
پس نال لوہے دیاں گرزاں مارن پرزہ پرزہ ہووے | جن انساناں باہجوں ہر شے سندی صدا اوہ روئے
تے وچہ حدیث براءؓ دے اک فرشتہ گنگا ڈورا | اُپر اسدے ہووے مسلط دل وچہ رحم نہ بھورا
روز قیامت تائیں اسنوں گرزاں لیکے مارے | جے اک گرز پہاڑاں لگے خاک ہو جاون سارے
جو کافر کردا اس عذابوں کوکاں تے فریاداں | کل جناور سندے باہجوں جن انسان اولاداں
جد کافر وچہ قبر دے آوے پاک نبی فرمایا | قبر کہے لکھ لعنت تینوں رنج میرے وچ آیا
کنڈ میری تے جاں تُریں چلدا دشمن مینوں جاناں | ہن توں قابو میرے آیا تیرے حق پچھاناں
بدلے نافرمانی دے ہن مینوں لیاں دھاراں | بدلا اس مغروری دا ہن لیساں تیریاں ساراں
تے ایہہ گل کہ کیہے قبر شکنجہ تنگ ہووے تے گھٹے | دائم رہے عذاباں اندر کافر کدے نہ چھٹے

موجبات عذاب و تنگی و وحشت و تاریکی گور اعاذنا اللہ منہا

ابن عباسوں کرن روایت مسلم اتے بخاری | دو قبراں تے حضرت گذرے جنہاں اندی زاری
تا فرمایا قبراں دوچہ دونویں مردے روندے | سخن چینی تے بولوں نیچے عذاب انہاں نوں ہوندے
ے کے شاخ درختوں حضرت دو ٹکڑے کر ٹکی | ایہہ قبراں دوچہ رکھ فرمایا جاں جاں ایہہ نہ سکی

آں تاں رب عذاب کرسی اونہاں دو ہاں تائیں | بولوں اتے نمیمت کولوں سخت عذاب انہائیں
تے غیبت کا شکایت ایہہ ہے باعث سخت عذاباں | توبہ باجھ خلاصی ناہیں لکھیا وچہ کتاباں
قاضی لکھیا وچہ رسالے کہے امام طحاوی | حضرت کنوں کرے روایت ابن مسعود جو راوی
حکم ہویا اک بندے لگن دُرّے وچہ قبر دے | کرے دعائیں یار بسائیں فضلوں رحمت کردے
اس بندے جاں کیتیاں پھر پھر بہت سوال دعائیں | اک دُرّہ لگن حکم حضوروں کیتا اللہ سائیں
آتش کنوں قبر بھرے اوہ دُرّہ سی اگ والا | جاں پل پچھے ہوش آیا اوہ بندہ کرے سنبھالا
کس تقصیروں لگا مینوں ہے ایہہ دُرّہ ناری | حکم ہویا جے وضو تدھا اک نماز گذاری
تے اک مظلوم ڈٹھا تدھ اک دن نا کیتی کجھ یاری | ظلموں پاک نبی فرمایا نیکی قبر اندھاری
تے جو صحاباں مندا بولے اُسدے کارن بھائی | ہووے اک جناور کیڑے کردا ماس جدائی
قدریئے تے مرجیئے جو جو ٹولے بدعت والے | مُنہ انہاں دے مکے ولوں پھرسے کنڈ دوالے
ابن ابی الدنیا تھیں لیاوے ابو اسحاق فرازی | ملیا مینوں جو کفناں تے کردا دست درازی
کہندا ایہو کم ہے میرا مُردیاں کفن اتاراں | ویکھاں اس دی قیمت لیکے اپنا جھٹ گذاراں
کتنیاں مُردیاں دے منہ ڈٹھے قبلے تھیں برگشتہ | اس حیرانی دیوچہ ہر دم ہو یا میں سرگشتہ
ابو اسحاق ایہہ قصہ لکھیا طرف امام اوزاعی | کون آہے اوہ منہ جنہاں دے قبلیوں پھر گئے بھائی
لکھیا پھیر جواب اوزاعی ٹولے بدعت والے | ہوئے حدیث نبی تھیں منکر جیہڑے لوک منہ کالے
جو برگشتہ قول نبی تھیں پھر گئے دین اسلاموں | کیوں نہ منہ انہاں دے پھرسن قبلے بیت سلاموں
سوال قبر دا ہر جا ہووے مول نہ رہندا بھائی | ڈب مرے یا آتش ساڑے یا کھاوس سے کائی
حنفی مذہب جا قبر سوال ہووے وِچ بھائی | جے وچہ تابوت اٹھالیجاون دوروں کہی جائی
جاں جاں وچہ تابوت رہے سوال نہ کیتا جاوے | جے وچہ تابوت اٹھالیجاون دوروں کسے جائی
وحشت گور زناؤں کہندی ناپاکی تے بولوں | تنگی تے تاریکی ظلموں شرک پاوے ہولوے
جو کوئی ہسّے مسجد اندر قبر اندھیری پاوے | گندے کپڑے پڑھے نمازاں اوتھے وحشت آوے
ابن عمر تھیں قول سچاواں جس دن کافر مردا | ہر ہر قطعہ زمین دا اس تھیں ہے فریاداں کردا
جو یارب میرے وچہ نہ آوے ایہہ پلید شیطانی | کردا رہیا عمر تمامی تیری نافرمانی
شارب خمراں مشرک نوں کاں سپ اٹھو ٹیں کھاسن | جو دیون ماپیاں نوں دکھ سزائیں قبرے وچ تے جاسن
جنہ بچھو تے کیڑن مُردے تے مرکہ ہوڑ نہ جاوے | اسنوں ملے سزا قبر وچہ بہت عذاباں پاوے

کہن فرشتے پچھوں کرڈے ہن تیری وڈیائی
تے دس بھلا جو کی کرآیوں دنیا وچہ کمائی

موجبات خلاصی عذاب و اسباب روشنی گور و مسائل شتی متعلق بیہ بیان گور

حاکم کرے روایت بھائی ذی النورین پیارا
اوپر قبر کھلو کے روندا تر ہوندا منہ سارا

ریش مبارک تر ہو جاوے ہنجھوں قطرے وچوں
اتنا شاہ عثمان بن خلیفے غم قبر تھیں روون

پھر فرماون حضرت کہیا ایہہ ہے منزل بھاری
اس تھیں جس نجات نہ پائی دائم اوس خواری

حضرت کہیا یاد نہ کرونت خوشیاں توڑن والے
ڈر و خدا تھیں یاد کرو ایہہ بھن مروڑن والے

اس مکان مخوف کارن کر ساماں لیاؤ
بھی اس وچہ فرش فروش کوئی اسدا فرش بناؤ

ہر دن قبر آوازہ کردی میں خانہ تنہائی
بھی میں وچہ کیڑے سپ اٹھوئیں سخت انہیر ابھائی

ساتھی نال لیاویں کوئی میں گھر سخت اکلا
سنگ نیرا جو میرے اندر تینوں دے تسلا

بھی اپنا خرچہ نال لیاویں جیہڑا ایتھے کم آوے
تے میں وچہ کالے ناگ جیہڑا کرے ہری ڈنگ چلاوے

منتر ڈولے نال لیاویں یا تریاق دوائی
تے فرش فروش لیاویں اپنا میں وچہ فرش نہ کائی

بھی میرے اندر سخت انہیرا دیوا نال لیاویں
یاراں سوال کیتا یا حضرت ایہ گلاں سمجھائیں

ہے قرآن قبر وچہ ساتھی پاک نبی فرمایا
دہن اوہ قسمت والا جس نوں ایہہ سنگی ہتھ آیا

مال اللہ دے راہ وچہ دیون خرچہ ہے اس گھر دا
راتیں جاگن پڑھن تہجد ایہہ چراغ قبر دا

نیک اعمال کماون خالص فرش قبر دا بھائی
تے زہر اندے تریاق عجیبہ ہے توحید الٰہی

کہے شفیق جو ترک گناہاں وچہ صحیح میں پائی
تے راتیں جاگن پڑھن تہجد قبر اندر روشنائی

وچہ قرأت مصحف ایہی پہل سوال قبر دا
تے روزے والا پلصراطوں جلدی پار گذردا

روز قیامت عرشی سایہ وچہ خلوت تنہائی
تے جو کوئی وچہ جہاداں ہویا قیروں اس رہائی

بوذر تائیں حضرت کہیا سفر جدوں توں جاویں
کارن سفر اپنے توں کتنے نال سامان بنائیں

تے سفر قیامت دے سامانوں کی توں کرن تیاری
دساں تینوں اوہ کم جیہڑا او تھے آوے کاری

کہیا بوذر ماں پیو میرے ہوون صدقے تیرے
دسو اوہ کم سفر آخر وچہ کم جو آوے میرے

روزہ گرم دہاڑے اندر خرچ قیامت بھائی
وچہ انہیری رات نمازاں خرچہ قبر ابھائی

حضرت علی کنوں وچہ حلیہ صحیح حدیث لیایا
جو ایہہ کلمہ سو ونت پڑھدا پاک نبی فرمایا

لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ الْمَلِكُ الْحَقُّ الْمُبِیْنُ ۝

ملے امان قبر تھیں اس نوں وحشت قبروں جاوے
جنت دے دروازے کھلن عیناں خوشیاں پاوے

ابوہریرہ کرے روایت پاک نبی فرماوے
پڑھے درود جو مومن اپنی قبر نورانی پاوے

حضرت جعفر صادق کہیا پاک نبی فرمایا
مومن دے دل امتی جس نے کیتا نفع پہنچایا

مومن دے دل اس تھیں جیہڑی ہوئی خوشی ہویدا
اس تھیں اک فرشتہ کردا اللہ صاحب پیدا

ربدی اوہ عبادت کردا روز قیامت تائیں
وچہ اعمالاں اوس بندے دے لکھن اوہ جزائیں

ربدے حکموں اوہ ہو بندہ فوت جدوں پھر ہووے
وچہ قبر دے اوہ فرشتہ حاضر آن کھلووے

بندہ کہندا کون کوئی توں ہیں تینوں نہ جاناں
کہے فرشتہ ملیا تینوں الدن شخص فلاناں

مومن خاص پیارا ربدا آہا نیک نمازی
تد کیتی اس نال بھلیائی ہویا ڈاڈھا راضی

اسدی خوشی کنوں پھر مینوں پیدا کیتا اللہ
ہن میں آیا پاس تیرے جو دیواں تدہ تسلا

منکر اتے نکیر جدوں آپچھن تیرے تائیں
میں جواب سکھاواں تینوں نال ارادے سائیں

روز قیامت کراں شفاعت نال تیرے میں ہوساں
تینوں لیکے جنت دے دروازے وچ کھلوساں

نبی کہیا جو مومن عاجز کنوں دکھ ہٹاوے
حق خدا پر ہویا اسدی قبروں دکھ ونجاوے

عبدالرحمن سمرہ دا پت کہے روایت بھائی
اک دن آپ اساڈے آئے پاک رسول خدائی

کہن سے خواب عجیب اسانوں ہے اج نظری آئی
امت میری دا اک بندہ سی اندر رسوائی

اندر قبر نہایت تنگی سخت عذاباں پاوے
وضو اس دا آ قبر وچہ ترت خلاصی کراوے

تے امت میری دا اک بندہ اندر قبر سزائیں
بہت ڈراون ملک عذاباں والے اس تائیں

پھر آئی ترت نماز اسدی آ ترت خلاص کرایا
وضو اتے نمازاں دا وچہ قبراں عالی پایہ

نہیں سوال شہیداں ہور جو مومن مرے بائیں
بھی صدیق پیغمبر نالے چھوٹے لڑکے تائیں

تے جو سرحد اسلامی اتے لڑے نال کفاراں
نہیں سوال قبر وچہ اسنوں لکھیا وچہ اخباراں

حلیہ اندر ابونعیم عبداللہ کنوں لیایا
جس وچہ مرض الموت اپنی خلاصوں دسو کمایا

قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ جو سورت پڑھدا آخر تائیں
کل عذاب قبر تھیں اسنوں چا بچاوے سائیں

تے روز قیامت ملک لنگھاون پلصراطوں اکے
جنت وچہ پہنچاون اسنوں ہتھاں اوپر چا کے

عمر کنوں اک پاک نبی تھیں ایہہ روایت آئی
جو دیوا بالے مسجد دیکھے قبر اندر روشنائی

تے مسجد اندر نال ارادت جو خوشبوئی کردا
اللہ پاک معطر کردا اوس مقام قبر دا

عکرمہ آکھے جیہڑا بندہ روز جمعے دے مردا
ہووے ناہیں اسدے تائیں ہول عذاب قبر دا

تے جو کوئی نال اسہالاں مردا قبر عذابوں چھٹے
سورت ملک پڑھے جو بندہ تاہیں اسنوں قبر نہ گھٹے

سورہ سجدہ کرے شفاعت پڑھنے والے تائیں — جھگڑے ملک عذاباں سیتی گوکر کے آکھے سائیں
جے میں وچہ کلام تیرے ہاں ایس عذاب کرہ توں — نہیں تاں کڈھ قرآنوں مینوں اے قادر توں
جیونکر ککڑی بچے اپنے کھنباں ہیٹھ چھپاوے — تیوں اوہ پڑھنے والے تائیں کنوں عذاب بچاوے
سورت ملک تے سجدہ حضرت پڑھدے ہر ہر راتیں — نے کہندے ایہہ عذاب قبر تھیں تخشے رب نجاتیں
تے جو کوئی پڑھدا بعد نمازوں آیت کرسی تائیں — جنت اسنوں داخل کردا فضلوں اللہ سائیں
رات جمعہ دی مغرب پچھے پڑھے دوگانہ کوئی — اذا زلزلت پڑھ پندرہ واری فاتحہ پچھے سوئی
سختی موت آسان ہوئے تے قبروں اسنوں کھٹے — پل صراطوں لنگھ جاوے جیونکر تیر کماناں چھٹے
حضرت کہیا مرے تائیں نیکاں کول دباؤ — جتھے قبراں اہل علم دیاں اوتھے گور بناؤ
مت برکت مقبولاں دی چا مہر کرے رب سائیں — یا رب سائیں فضل اپنے تھیں نیکاں سنگ رلائیں
نیک دعائیں میت کارن پڑھنیاں سنت بھائی — تے بخشش اسدی کارن منگن رحمت فضل خدائی
ابی امامہؓ کنوں روایت کہیا نبیؐ حضوری — میت دبے ہن جس ویلے قبر بناون پوری
اس ویلے اک بندہ چلے تے قبر سرہاندی — جاں سب خویش قبیلے بھائی آون طرف گھراندی
نام مائی پیو سدے اسنوں سن اے پت فلانی — ابن حوا کر سدے جے اس مائی نام نہ جانے
میت اگوں بولے ناہیں ہوندا وچہ حیرانی — پھر بلاوے بیٹھ سرہاندی سن اے پت فلانی
دوجی وار کہے کہ مردہ کہہ کی آکھیں مینوں — کر کجھ حکم شتابی رحمت کرے خداوند تینوں
تکھے یاد کریں اوہ دنیا والا قول سچاواں — جیونکر تینوں بھل گیا اوہ میں ہن یاد کراواں

اَشْهَدُ اَنْ لَّا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَاَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهٗ وَرَسُوْلُهٗ وَاِنَّكَ رَضِيْتَ بِاللّٰهِ رَبًّا وَّبِالْاِسْلَامِ دِيْنًا وَّبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا وَّبِالْقُرْاٰنِ اِمَامًا

رب معبود تے نبی محمدؐ دیون سچ گواہی — راضی ہوویں رب اپنے تے جیدی حکم شاہی
سچا دین اسلام حقیقی نبی محمدؐ ہادی — ہے برحق قرآن مبارک سچ کلام خدا دی
منکر اتے نکیر فرشتے اک دوجے نوں کہندے — دسدا اسنوں دس الا جو اسیں پچھیا چاہندے
پختہ ہویا ایہہ وچہ جواباں چلو اتھیں چلائیں — پچھن دی ہن اسدے کولوں سانوں حاجت ناہیں
ابو داؤد تے حاکم کرن روایت ایہہ عثمانوں رضؓ — جو عادت پاک رسول اللہؐ ایہہ ہمیش پچھانوں
فارغ ہوندے دفن میت تھیں پاک رسول سہارے — کہندے اپنے بھائی کارن بخشش منگو سارے
اوپر قبر کھلوون آکھن سوال کرو رحمانوں — جو ثابت رکھے اس عاجز دے کل شتاب ایمانوں

نبی نال صحاباں رل کے حضرت کرن دعائیں — ایہو طور طریقہ پختہ سنت خاص بتائیں
نبی حضرت کہیا مومن جانی جدوں حق سمائیں — رل کے کرن اوہ کیوں بندہ بخشیا جاوے ناہیں
جد قبر برابر میت ہوندی حضرت کرن دعائیں — اوپر کلمے ثابت رکھیں یا رب اسدے تائیں
نبی کہندے یا رب سنگی ساڈا پاس تیرے ہن آیا — دنیا کنوں پچھے اس چھوڑی رحمت کریں خدایا
ثابت رکھ کلام اسدی نوں ہن رب وقت سوالاں — تے ناز ماویں ایس ہیجلے نال سوال محالاں
بہتر ایہہ طریقہ سنت میت کارن دعائیں — بن منصور سعید روایت کیتا دل وچ پائیں

مناجات مصنف

کون جواب سکھاون والا اس بدکار مندے نوں — آپ جواب سکھاویں سائیاں ایس حسین بندے نوں

بیان متعلق احوال ارواح دے جائے قرار دے معہ بیان صالحات باقی در دنیا

نبی ولی وچہ قبر اپنی دے ذکروں لذت پاندے — دیہن جواب سلام دا جسدم اون یار انہاں دے
حضرت عائشہ کرے روایت رضی اللہ تعالیٰ — جس دم آوے مومن تائیں زیارت کرنے والا
دیوے آن سلام تا دیندا اوہ جواب سلاموں — اینویں آیاں بہت حدیثاں نبی علیہ السلاموں
حضرت انسؓ کنوں ہے آیا مسلم اندر رازاں — حضرت ڈٹھا موسیٰ پڑھدا اندر قبر نمازاں
حضرت کعبؓ روایت کیتی پاک نبی فرماون — اہل ایمان دے روح سبز پرندے بن کے جاون
اینویں روح شہیداں سندے لٹکن وچہ قندیلاں — تلے عرش دے جا اونہاں دی کل صدیق جمیلاں
بعض حدیثیں نہر جنت پر قبہ سبز نورانی — اوتھے روح شہیداں رہندے نال حکم ربانی
اوتھے ہے اک مچھی تے گاؤ خنگ کرن اوہ دوویں — ڈٹھن روح تماشا اوتھاں ایس کھلوکے اوویں
جاں اوہ گاؤ مچھی پھڑکے اک دوجے نوں مارن — کارن اوتھاں روحاں خادم اوہ کباب بناون
پس اوہ کھاون لذت پاون ہور بہشتی میوے — رنگ برنگی کھانے نوری رب انہاں نوں دیوے
روح کفاراں اہل نفاقاں قیدی وچ سجینے — جیہڑے دوزخ دے دروازے جاگہ ہیٹھ زمینے
اصبہانی کرے روایت شیخ ابی منہالوں — استغفار قبر وچہ بہتر ساریاں عملاں نالوں
صدقہ وقف تے علم جو باقی رہندے نام پڑھایا — یا تصنیف گیا کر چنگی بہتر درجہ پایا
یا اولاد نیک رہے اوہ کرے عمل غفاری — یا گھوڑا راہ خداوند بدھا جہت جہاد سواری
ایہہ سب عمل میت تھیں جاری دنیا اندر رہندے — نیک منافع اجر الٰہوں عالم سارے کہندے

سہولت مسافر فضیلت عالم و کیفیت آمدن در خانہ وارثاں شب جمعہ

در مسئلہ رسیدن ثواب صدقہ و دعا و ثواب کلام بہ میت باختلاف علماء دین متین

ابن عمر تھیں قول سچاواں حدوں مسافر مرزا   کرن فراخ گھر اندے نوری اوس مقام قبردا
حضرت ابن عباسوں ایہی ہک ضعیف روایت   دعا جلے مومن قبرے مصحف کرے قرأیت
ہور روایت ابن عباسوں چندم عالم مردا   علم اس دا ابن شکل عجیبہ مونس بنے قبردا
دفع عذاب کرے کل ہسدے روز قیامت تائیں   مومن دیکھے ہردم اپنیاں جنت والیاں جائیں
رات جمعہ دی مغرب پچھے روح گھر انوں   آن سوال کرے کجھ دیہو نام اللہ دے سانوں
ہر کوئی سگاں نوں سٹے تاں بھی اکھندے بھائی   ایہو تورے دیہو سانوں اوہ نام خدائی
کھڑے اوہ تکن عرضاں کردے رتیں نیندا آئیں   جیکوئی نام اللہ دے دیوے دیندے جان دعائیں
جیکر ایہنوں خالی جاون بریاں دیں دعائیں   رحمت کولوں خالی رکھے رب تساڈے تائیں
بعضے کہن ثواب کلام نہ پہنچے میت تائیں   وچہ علماواں اس مسئلے دا اختلاف بنائیں
صوم صلوٰۃ قرآن جو پڑھیا ہور جو عمل کمایا   مذہب احمدؒ ابو حنیفہؒ ہور سلف دا آیا
جو پہنچے انہاں ثواب میت تلی حج کوئی پڑھ پہنچاوے   تے مالک شافعی کہن نہ پہنچے جیوں صدقہ چھپ جاوے
پرنال قرآن حدیث لے جامع ثواب جواہر ہرشے دا   رب پہنچاوے نفع اونہاں دا میت پاس ہویدا
صدقہ صوم تے حج زکوٰتوں صحیح حدیثاں آیاں   جو رب ثواب اونہاں پہنچاوے بھیجو مومن بھایاں
نیک دعا ثواب میت بھی کرنے والے تائیں   کہن آہیں فرشتے یارب دوہاں نوں پہنچائیں
ابو محمد علی کنوں مرفوع روایت خبراں   وچہ قبرستاں پڑھے قل یاراں لے بخشے صاحب قبراں
ابو ہریرہؓ کنوں روایت پاک نبی فرمایا   فاتحہ تے اخلاص پڑھے جو قبراں اندر آیا
قبراں والیاں تائیں پڑھ کے اوہ ثواب پہنچاوے   ایویں پڑھ یٰسین جو سورت میت نوں اپڑاوے
امام غزالیؒ وچہ احیاء دے ایس طرح فرماوے   جو حضرت احمد حنبل کنوں ایہ روایت آوے
تینے قل تے فاتحہ پڑھو جاں قبرستانے جاؤ   اوہ ثواب جو حاصل ہویا مردیاں نوں پہنچاؤ
جو بیشک ایہہ ثواب اونہاں دے تائیں رب پہنچاوے   اہل علم تحقیق ثابت ایہہ ثواب میت نوں جاوے
تے شافعی دا مشہور جو قول ایہہ شافعی کنوں ناہیں   تے مالک دا محدث ایہنوں منکر قول افواہیں
حضرت پاک نبی فرمایا رحمت ربدی ساری   اوکھے ویلے قبرے اندر کرسی اپنی ہاری
مائی باپ قبیلے بھائی آون چھوڑ اکلا   وارث ونڈن ورثہ اگے پچھے بیلی اللہ
کپڑے ماس ہڈاں توں مٹی ہر شے فانی بھائی   نام رہیا ہک دنیا اوتے نیکی یا بریائی

حکایت

حضرت عیسےٰ قبرا کی تے بیٹھے باتاں کردے   کول حواری یاد کریندے خوف عذاب قبردے
جو ایہہ گھر تنگ تاریک نہایت خوف اساں نوں دے   ایہو فکر دلیں وچہ رہندا تاں عیسےٰ فرماوے
تکر کر وچو رحم مائی دی قبروں بھی تنگ آہی   بخشی جا فراخ جدوں پھر کیتا فضل الٰہی
ایویں پھر ایہہ قبر تساڈی جا فراخ کریسی   تنگی کر کے دور تمامی راحت فرحت دیسی

مناجات مصنف

یارب سایاں عرض کریں میں تیری خاص جنابوں   رکھی جان کنن تھیں بچیں نالے قبر عذابوں
وقت سوال سکھاویں مینوں آپ جواب رحیما   بخشیں عیب تمامی میرے کر کے کرم کریما
فضل تیرے تے نازاساڈی عملاں آس نہ کائی   بخش طفیل رسول اللہ جو کجھ عیب خطائی

بیان عقبہ سوم روز قیامت و تفصیل اسامی قیامت

ترجمی گھاٹی روز قیامت مشکل سخت اوتی   اوہ اچھپی غضبوں بسن قسمت جیسی بھلی
ساعت حاقہ صاختہ رافعہ واقعہ سٹلث ے   طامہ غاشیہ قارعہ جیہنوں آپ خدا فرماوے
ناواں خافضہ دسواں اوس دے نالے راجفہ آیا   رادفہ نالے آزفہ وچہ کلام خدا فرمایا
یوم الجمعہ تے یوم الحسرت حق حساب پچھائی   یوم یفر المرء بھی آیا وچہ کلام ربانی
یوم تنادو تغابن آخر یوم الفصل قیامت   یوم خلود تے یوم الدین عبوس جو یوم ندامت
قمطریر عظیم عسیر تلاق اتے مشہود ول   معلوم تے مجموع ایہی وعید لے تے موعود ول
محشر حشر تے یوم خروج بھی لکھیا وچہ کتاباں   ہر خفیں اس دن لکھا ہوسی یا اوہ یوم حساباں

زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَن لَّن يُبْعَثُوا ۚ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ ۚ وَذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ○ س تغابن پ ۲۸

ظن کیتا اونہاں لوکاں جیہڑے منکر ہوئے لوکوں   جو روز قیامت پھیر نہ اٹھسن مر کے ایس جہانوں
کہہ توں آہو قسم اللہ دی ٹھیک اٹھائے جاسو   پھیر دتے جاسو خبر اسدی جو اتھے عمل کماسو
تے ایہہ اٹھاون دوجی واری او کھا ناہیں خدا نوں   جیہڑا ہے نا اٹھن والا دوچہ ظن تسانوں
اگوں ہن احوال قیامت ہویا شروع نشانوں   لکھیا ویکھ حدیثاں وچوں برکت رب رحمانوں

بیان علامات قیامت

پہلوں پہل نشان قیامت وچہ حدیثاں آیا   ختم رسولاں دے جو جگ وچہ ظہور را پایا

پھر پچھیوس کداں قیامت حضرت کہیا کسے نہ معلم
علم قیامت سینہاں سدا جانے اللہ علم
رحم اندر رہے نریا مادہ رب بن کوئی نہ جانے
کل کیا ہوسی نال میرے نہ بندہ کوئی سنبھالے
تے نہ کوئی جانے کتھے مرساں خبر قبراں آئی
پھر پچھن لگا نشان قیامت حضرت کہیا بھائی
وڈیاں دے نہ رہسی کوئی رہن لوک کمینے
فخروں کرن وچہ عمارت خرچن مال خزانے
رخصت ہو کے گیا سوالی حضرت پچھیا بھائی
جانوں اسنوں کون ایہہ آہا اصحاں کہیا خبر نہ کائی
حضرت کہیا وحی آہا تساں دین سکھاون آیا
قیامت تیکن کوئی نہ جانے مسئلہ ظاہر آیا
حضرت علی روایت کیتی پاک نبی فرمایا
ایہہ پندرہ کم حدوں جاون قریب قیامت آیا
پچھیا یاراں اوہ کم کیہڑے پاک نبی فرمایا
لوک غنیمت جیسی جیدا اپنا دولت مال بناون
تے جو کوئی دھرے امانت اسنوں لوٹی کرکے کھاون
چٹی سمجھن مسلم لوک زکوٰۃ جے منگن آون
اپنی عورت دی ہر ویلے کرسن تابعداری
تے ماواں کولوں سرکش ہو کے پکڑن لگے ہزاری
پہلے اپنے تے ظلم کریں چنگا جسانن یاراں
تے دنیا والیاں باتاں کرسن مسجد وچہ گفتاراں
تے جیہڑا انچا ساریاں وچوں اوہ سردار بناون
ڈر کے برا ہیں لوکاں تعظیم بجا لیاون
پین شراب تے پہن ریشم کرسن کنجری بازی
شوقاں نال خرید لیاون ساز بجاون سازی
پچھلی امت والے ہندے اگلیاں لعنت کرسن
سرخ ہوا کھلے اسویلے لوگ وباؤں مرسن
عابد جاہل پیدا ہوسن آیا وچہ حدیثاں
قاری پڑھن قرآن بتیرے کرسن کم خبیثاں
مسجد زینت نال بناون کارن فخر وڈیائی
رحمی قطع تے فحش خیانت پڑھے نماز نہ کائی
جیہڑے لوک خیانت والے اوہ امین سداون
چھوٹے پن جو پہلے دن دے موٹے نظری آون
مینہ وسن پر کھیت نہ ہوون برکت کم ہو جاوے
دینی علم نہ پڑھسن کوئی عابد نام سداون
بہت امیر تے لوک بیہودہ ہو گئے چہ رہسن باقی
منہ تھیں نیک بین پر سارے کرسن بد اتفاقی
لوگ فقیری کسب بناون باپ رنجاون بچے
سچیاں نوں جگ جھوٹا جانے جھوٹے ہوسن سچے
دوراں نال ہوندی کرسن خویشاں نالوں ترواڑن
اوہ سردار بن جو ہندے دین کنوں کچھ موڑن
مومن لوک قبیلے اندر پاون ذلت خواری
نیت لوکاں دی بد ہووے تے سحق لواطت جاری
ویرانی آباد ہو جاوے آبادی ویراناں
غیبت چغلی اتے نصیحت کار ہووے شیطاناں
بہت تجارت منشی ہوسن کوڑی بہت گواہی
سچ گواہی کوئی نہ دیوے بھی تحلیل مناہی
شربت کہہ کے شراباں تائیں بیچ بیاج پکارن
رشوت تائیں ہدیہ سدن حل حرام چتارن

ـه ایہ حدیث ترمذی باب اشراط الساعۃ بیچ قبول ہے ۱۲ یعنی پہلی رات دا چاند ایسا معلوم ہووے کہ دوسری یا تیسری رات دا ہے ۱۲ ـه سحق یعنی زناں یا زناں جماع کنندو لواطت مرداں با مرداں ۱۲

پھر وفات رسول اللہ دی ایہی وڈی علامت
پورا کیتا دین خدا نے ہوئی ختم رسالت
آن چکا جو وحی خدا تھیں جو اخبار سماوی
ایہہ بھی اک نشان قیامت کہندے سچے راوی

عَنْ اَنَسٍ قَالَ قَالَ رَسُوْلُ اللّٰہِ صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ وَسَلَّمَ بُعِثْتُ اَنَا وَالسَّاعَۃَ مِثْلَ ہَاتَیْنِ الْاُصْبُعَیْنِ وَمَا شَارَ اَبُوْدَاؤُدَ بِالسَّبَّابَۃِ وَالْوُسْطٰی نَصْلُ اَحَدِہِمَا عَلَی الْاُخْرٰی

دو قسماں آثار قیامت صغرے کبرے بھائی
جو حضرت مہدی تو ڑی ظاہر صغری اوہ بھائی
پھر مہدی کولوں کبری کل ظہور قیامت تائیں
پہلا نفخہ آکھن جینوں مومن دل وچہ ناہیں
جس جس جیا جون تمامی مر کے ہوسی فانی
پھر دوجے نفخے تھیں کل خلقت پاوگی زندگانی
جزا سزا دی مدت جتنی روز قیامت بھائی
تے اس تھیں جان برادر یوم خلود ا بھائی

بیان علامات صغری تا ظہور مہدی علی نبینا وعلیہ السلام

حضرت عمر روایت کیتی صاحب نیک عقیدے
رل کے بیٹھے ساں اصحابی اکدن پاس نبی دے
اوچن چیتی آوڑیا اک سوہنا مرد نورانی
بدن سفید پوشاک سوہاوے کالے وال جوانی
نا اوہ جاپے دوروں آیا کہ کے سفر دورا دے
تے نہ کوئی اسدا واقف آہا بندہ وچہ اسادے
اثر سفر دے دھوڑاں گرداں ہور جو دکھ راہاں دا
دور آیا بندہ ہووے اکثر تھکا ماندہ
ڈاہڈے چٹے کپڑے اسدے ذرا نہ دھوڑ نشانی
ناواقف ایہہ کتھوں آیا سانوں سخت حیرانی
گوڈیاں نال نبی صاحب دے اگے بیٹھا بھائی
دونویں ہتھ پٹاں تے رکھے منہ تھیں بات الائی
حضرت جی اسلام سکھاؤ کہیا نبی الٰہی
باجھ خدا معبود نہ کوئی دل تھیں بات الائی
سچ محمد بھیجیا اسدا ہے تحقیق مقررہ
قائم رکھ نماز خدا دی سستی کریں نہ ذرہ
ادا زکوٰۃ کریں تے سارے روزے ماہ رمضانی
طاقت والے حج گذارے اندر بیت رحمانی
تا اوس کہیا صدقت یعنی سچی بات الائی
سوالوں تے تصدیقوں سانوں بہت حیرانی آئی
یعنی آپے پچھن والا آہاپے سچ الاوے
سب گلاں اس معلم لگے ایہہ حیرانی آوے
مڑ کے عرض گذاری حضرت دیہو خبر ایمانوں
حضرت کہیا ایمان لیا ویں اللہ رحمانوں
من فرشتے کتب پیغمبر یوم آخر سچ آیا
بدی نیکی تقدیر خدا تھیں کہیں سچ الایا
پھر کہیا احسان بتاؤ پاک نبی فرمایا
کریں عبادت رب دی جینوں ہر رشتہ یکتا آیا
گویا کہ تو اسنوں تکھیں کریں عبادت جینوں
تے جینوں اسنوں ویکھیں ناہیں اوہ تا دیکھے تینوں

جہاں کولوں کم کراون دیہن زکوٰۃ انہانوں
مائی باپ بیگانے سمجھن متر جانن یاراں
اگلیاں لوکاں منداآکھن عجب پاشاکاں پاون
لوگ کرن تعظیماں اوسنوں جیدا مال زیادہ
لڑکے شاہ بن تے نالے عالم شاہ تمامی
بند دین کے شیطاں ملعون سیتیاں لوکاں تائیں
جو سلیمان پیغمبر کیتے قیدی دیو منہ کالے
موذی ہوون اولاداں پیدا وڈیاں دی نہ کوئی
ظاہر پاون چمڑے اپر دل مانند جو گرگاں
عالم لوگ خوشامد کرسن حق نہ دسن کائی
بڈھے لوگ کرن بدکاری پڑہن علم کمینے
چنگے مرن تے منڈے رہن بہت عمارت ہووے
مسجد وچ امام نہ رہن دین بلا ہو جاوے
بھایاں بھائی قتل کریسن غضب بہتے ہوون
ایہوں فتنے دیون عالم مرتعی جو ہن اسراں
دنیا کارن علم پڑہن ناجائز مال کماون
سلام ہمیاٹ دی جاگہ گالی دیون ہکدوجے نوں
قتل ناحق کرن نے پے قبیلیاں وچ لڑائی
کالا داالتحیں عار کرن اسلام غریب ہو جاسے
عمراں تھوڑیاں دن نالے رحمن گھٹے اولاداں
کرن امانت وچہ خیانت بخل تعصب نالے
سچا بندہ کوئی نہ لبھے کثرت اہل ہوائیں
علم نہ لبھے جہل زیادہ بدی ہووے آشکارا
صدقہ ہرگز کوئی نہ دیوے ذاکر کوئی نہ لبھے
کرن جاع زناں نوں قبروں رناں پاون شاہی

چا اپنا سر تاج بناون فاجر تے لچیاں نوں
زیور پا کے رناں پھرسن اندر شہر بازاراں
جگ وچہ مال زیادہ ہووے کمی امیر سداون
تھوڑے مرد تے بہت عورتاں فسق فجور اماں
کمی زیادہ قولاں اندر تاجر کرن حرا
کوڑ طوفاں ہو لاوے جگ وچہ بدعت شرک بلا
لوکاں وچہ اوہ ظاہر ہو کے فتنہ ڈالن
رحم یتیماں کوئی نہ کرسی بہت ہوسے بدخو
وچوں فاسق زانی مڈے اوتوں شکل بزرگاں
اس گلوں اوہ عزت والے بنسن وچہ لوکاں
چنگے لوک سدائے کرسن سستی اندر دین
بھکھے رہن یتیم تے ناداراں کول امانت ہووے
آکھن چنگے لوک جو جلدی موت اسانوں آ
عملاں والے علم اپنے نوں پاس امیراں ہوون
چلن موافق خواہش انہاں گھر گھر تقریراں
قاری پڑہن قرآن تے مزدوری لیکے کھاون
اپنے چھوڑ قبیلے پیار کریسن ہور کسے نوں
در در پھرن سوالی اپر صبر نہ پاوے کائی
وچہ زمانے آپس اندر خلق عداوت پاوے
زانی لوگ زیادہ ہوون نالے اہل فساداں
کثرت یعنی ہلاکت نالے جھوٹھ الاون والے
باہجوں سوچے سمجھے عالم دسن مسئلے تائیں
ربا دی حب تے علم جلال جانوں جاوے سار
تے صاحب عرش خداوند کولوں نہ کرسن سنگ
مسجد تائیں ڈھا گراون راہ بناون واہی

پکڑا تے مدینے دے وچہ کار لگاون ڈیرے
اوہن جیتی حکم اللہ تھیں نگھر جاون سارے
اِک مہدی نوں جاکر دسے غرق ہویا اوہ ڈیرا
خبر پوے جد کل نصاری ہوون اکٹھے بھائی
مہدی اُتے بلوہ کرکے جمع کرن کل فوجاں
بارہ ہزار سوار پیادے ہر جھنڈے سنگ ہوسن
تاپھر جاوے طرف مدینے مہدی شاہ ولیاں
اوتھوں شہر دمشق شتابی شام ولایت جاوے
فوج محمد مہدی تھیں اک فرقہ نس سدھاوے
توبہ انہاں قبول نہ ہرگز لایق سخت عذاباں
دوجے اُنہاں برابر نال شہیداں اُحد بدر دے
اوہ خیر دلیر بہادر جنگی نصرت ربدی شامل
پھرے کے فوج مہدی چڑھسی طرف کفاراں
آخر کل شہادت پاسن تھوڑے رہسن باقی
کس کمر لڑائی اُتے ونج کرن سربازی
تھوڑی جیہی جماعت لیکے مہدی ڈیرے آوے
جو ہرگز دلنوں ہاراں ناہیں بھانویں مرجاواں
اوہ بھی کل شہادت پاون رہن قلیل نمانے
کجھ تنبو دی راکھی عاجز رہے جو پچھے باقی
نصرت ربدی شامل ہووے اسدن اوس دلیلوں
ہیبت تھیں دل پرزے ہوون کفاراں دے بھائی
اِک اِک مومن عاجز رلت وچہ کئی ہزاراں مارے
کجھ قدر قلیل ذلیل بیچارے جیہن ونج اجاڑیں
غنیمت مال ہزاراں دولت نقدی سونا چاندی
مسلم لوکاں اُتے ونڈے مہدی دولت ساری

ہیٹھ پہاڑاں اُترن سارے کرکے خوب بسیرے
دو بند سبج رہسن جیہڑے خبر کھڑن سرکارے
دوجا بوسفیانی نوں دھرتی دھسیا لشکر تیرا
لشکر سارے جمع کریسن کرسامان لڑائی
اسی جھنڈے شوکت شانوں لشکر مارے موجاں
کارن جنگ امام صاحب دے سارے آن کھلوسن
جاکے کراں زیارت روضے حضرت ختم نبیاں
دوجی طرفوں فوج کفاراں غلبہ کرکے آوے
خوف نصاری تھیں اوہ نس کے اپنا دین ونجاوے
دوجا ٹول شہید جو ہوسن کارن طلب ثواباں
تریجا ٹولہ نال دلیری جنگ کفاراں کردے
فتح نصیب خدا دی طرفوں دین یقینوں کامل
مسلم قسم الٰہی کھاون لڑنوں مول نہ ہاراں
پھر قول قرار کرن ان وچے رل سارے اتفاقی
اُسدن بھی پھر بہت شہادت پاون مسلم غازی
اوہ جماعت بھی رل ساری راتیں قسماں چاوے
پاون دشمن اُتے فضل اللہ تھیں نصرت پاواں
اوہ بھی رلمل راتیں قسماں چاون شیر رہانے
رلمل جیہڑے روزہ ہوون اوہ کارن جنگ اتفاقی
جیونکر روز بدر دے ہوئی فتح نصیب نبی نوں
آپے ہارے باہجوں لس آیا قہر خدائی
کر چھوڑن لے وہ قتل تمام خدا دے حکموں کل نصاری
جتوں منہ کیسے آندے لکن غار پہاڑیں
اوس جنگل وچہ ڈھیر لگاون لٹ جو ساری آندی
ہر اوہ راضی ہوون ناہیں دلوچہ گریہ زاری

جو سو وچوں اک بچیا مومن کل قبیلے مارے کرسی کم دولت مال جے پاس ہوون جن پیارے
پھر بندوبست شریعت سندا کرے امام تمامی جو ادا کرے کل خاص عوامی حق حقوق اسلامی
لشکر کرے تیار شتابی کارن جنگ کفاراں طرفے استنبول روانہ کرسی فتح ابراراں
کشتیاں وچہ سوار کریسن ستر ہزار جو اناں جو قوم بنو اسحاقوں ہوسن طرفے روم روانہ
پاس شہر دے جا پہنچن جد مسلم اوہ سپاہی جہر آوازوں پڑھ تکبیراں بولن اسم الٰہی
اچن چیتی کنداں ڈھٹن بہن اللہ دینا موں ڈھ جاون اوہ شیر الٰہی لٹن شہر تمامی
کفاراں نوں مارن کارن قبضہ کرن تمامی عدل طریقہ جاری کرسن اوپر طور اسلامی
بیعت حضرت مہدی کولوں تاں اس ویلے تائیں چھ ست سالاں مدت کہندے ظاہر آکھ سنائیں
خبر کوئی مشہور کرے دجال ہویا ہے ظاہر فتنہ شور فساد اٹھایا ملکاں دے وچہ باہر
سنکے خبر محمد مہدی شام ولایت جاون اوہ بندے جاسوس بنا کے پہلوں چا دوڑاون
صفت انہاں جاسوساں دی پیغمبر خود فرماوے جو افضل کل جہانوں ہوسن اس زمانے بھائی
کہ کے اوہ تحقیق نہ پاون حضرت مہدی تائیں جو اجے دجال نہ ہویا ظاہر ہیاں جھوٹھ کہائیں
مسلم بہت آسودہ ہوسن برکت بین زیادہ دودھ حیواناں بہت زراعت نعمت کل آدہ
غنی کریسی اللہ صاحب ہر مومن دے تائیں تا دجال یہودی ظاہر ہوسی آکھ سنائیں

بیان ظہور دجال علیہ اللعنت

ہر پیغمبر امت تائیں دتی خبر دجالے ہن اوہ کافر قیدی ہویا ٹاپو مشر والے
فاطمہ قیس دی بیٹی کولوں ترمذی اندر آیا اک دن منبر چڑھ کے پیغمبر ہنستے نے فرمایا
مینوں گل تمیم سنائی فرحت مینوں آئی تا اوہ بات نبی صاحب نے ساری کھول سنائی
فلسطین دے لوکاں کیتی کشتیاں وچہ سواری کم کسے نوں چلے دور اڈھے وچہ سمندر جاری
لہراں دے بنہ آئی کشتی پہنچی ٹاپو تائیں ڈٹھیاں سیر کریندیاں اونہاں پریاں اوہ جائیں
اک دن فریبن ملی انہاں نوں لیاں والی پچھیا لوکاں نام تیرا کی بولے اوہ منہ کالی
آکھے نام جساسہ میرا آکھن اسنوں بندے اے عورت کجھ دس اساں نوں حال اس ٹاپو سندے
آکھے نا کجھ پچھاں دساں ہوون والے ہوڑے پر تاں میرے تسیں چلو سارے انہاں درختاں اوڑے
ہے اک اٹھے بندہ پچھو اتساں کنوں گلاں رل مل بندے آکھن جانے اسدے توڑی چلاں
اس دے پاس گئے تا ڈٹھا جکڑیا نال زنجیراں گردن نال دوویں ہتھ بدھے بیٹھا نال زہیراں

وڈا مرد عظیم الجثہ ڈٹھیاں ہیبت آوے کہندا حال پچھان مجھ جیکر دسیں مینوں بھائی
چشمہ زغر جو پاس دمشقے حال اسدا کجھ بولو آکھن ہندے بھریا ہے اوہ جھلکے پانی کو لو
حال بحیرہ دا پھر پچھیس شام اندر جو آیا اوہ کبھی بھریا وگدا ہی لوکاں حال بتایا
پھر اردن فلسطین دے والے باغ کھجوراں والا جو لمیاں ہن کھجوراں کہندے دیون پھل نرالا
اوہ بھی اونویں پھلن یا ہن میوہ رہیا نہ کوئی لوکاں آکھیا اونہاں کھجوراں بہت آبادی ہوئی
پھر پچھیس پیغمبر مدنی پیدا ہویا ہے یا ناہیں لوکاں آکھیا پیدا ہویا خلقت پلٹے راہیں
پھر پچھن لگا کیونکر خلقت ملدی اس صفی نوں لوکاں آکھیا جھج جھج ملدی خلقت اوس نبی نوں
پھر جنبش کرکے خوشیوں کافر زور تمامی لایا ایویں جانا لوکاں ایہہ ہن قیدیوں باہر آیا
پھر لوکاں تے پچھیا نام تیرا کی دس اساڈے تائیں کہندا ایں دجال جو پہنچاں ہر ہر شہر گرائیں
قرب قیامت ملسی مینوں سارے جگ دی شاہی پر اک مکہ لنگھ مدینہ رکھسی پاک الٰہی
ابن عمر تھیں صحیح حدیث بھی ابن عباس کمالوں پچھیا لوکاں پاک نبی تھیں کدن دجال دجالوں
حضرت کہیا کانا ناہیں رب تساڈا مولے تے اوہ پلید ہووے گا کانا سجی اکھے پھولا
جیوں انگور دسیوے اچا ابھریا ہویا آناں دعوے کرے خدائیدا اوہ کافر وچہ جہاناں
تے پھر اک روز سناوے خطبہ پاک رسول سچاواں اے لوگو دجال پلید دل ہیں ہن تساں ڈراواں
ہر پیغمبر خبر دجالوں کہیا امت تائیں ہر ہیں اک نشان زیادہ انہاں کنوں بتائیں
جو رب تساڈا کانا ناہیں اوہ ہے کانا ظاہر پس دعوی جھوٹھا خدائی اسدا جانے ہر اک ماہر
جو اکھ نہ اپنی ثابت کردا اپنا عیب نہ ہووے پھر کیونکر عقل منے جو ایسا کانا اللہ ہووے
تے انہاں عیبوں دیہاں نہ کوئی سکیا ویکھ خدا نوں پس اوہ کیونکر اللہ ہویا سمجھو بات صفانوں
تے لفظ کافر دا متھے اسدے لکھیا ہویا نرالا ہر ہر حرف جدا کر لکھیا قدرت قلم تعالٰے
ہر کوئی ویکھ پڑھیگا متھے لکھیا لفظ سو کھلا پس اوہ ایسے کرتوتاں والا کد ہو ویگا اللہ
کھوتے دی اسواری کرکے اوہ آوار خبیثاں اوس ٹاپو تھیں باہر آوے لکھیا وچہ حدیثاں
رتا رنگ تے قد درازی وال اسدے کھونگرالے بہت فریبی تے مکاری چالے کفراں والے
پہلوں لقب مسیح سداوے لوکاں وچہ تمامی مددیوں رلملا اسنوں لوک عراقی شامی
ماری لاف پلید اس جا گئیں ہاں ختم نبیاں اپنا دین قبول کراوے اوہ سردار سفیہاں
پھر اصفہاں ولایت جاکے دعوی کرے خدائی ستر ہزار یہودی مل کے مدد دیوس بھائی

سبھ کجھ ایہہ معبود اساڈا اوہو اللہ باری ہے
رنگ برنگ فساد ہزاراں جگ وچ کرسی جاری
جس شہروں جا نکلے اسدے بندے سدا وے
اپنی معبودیت زوروں کافر اوہ منا وے
اس تھیں بہت خلاف عقل دے ظاہر ہوسن بھائی
اس وچ حکمت ربدی ہوسی امتحان خدائی
معجزے اتے کرامت انگوں ظاہر کر دکھلاوے
اس گلوں اوہ لوکاں سندا بہت یقین ودھاوے
مومن ویکھ پچھانن اسنوں کرن یقین اقراروں
جو آیا وچ حدیثاں اس دا حلیہ شاہ ابراراں
ایہو ہے دجال حرامی دعوی کرے خدائی
نال اسدے اک دوزخ ہوسی سخت آتش بھڑکائی
تے دوجا باغ رکھے تروتازہ کہے بہشت ایہہ میرا
جو کوئی میرا آکھیا منے اس وچ کرے بسیرا
تے جو کوئی منے ناہیں اسنوں ڈالے وچ اگ دے
ایہہ شعلے اس مومن نوں ہرگز مول نہ لگدے
اوہ حکم اللہ تھیں اسنوں خوشبو نرم ہوائیں
تے جنت اسدا اصلی دوزخ کفار اندے تائیں
لوکاں تائیں تنگی ہوسی کال وبال زیادہ
تے اسدے لشکر وچ ارزانی آب طعام امادہ
دنیا تے پچھے دین وکجاون لوک طمع دے مارے
دھرتی تائیں کہسی اپنے کڈھ خزانے سارے
نکل روانہ ہوسن اس دے نال جو گنج نہانی
بدلاں تائیں جس دم کہسی ترت وساون پانی
کہے درختاں تائیں جلدی میوے کرو آمادہ
کہے حیواناں موٹے ہو ودیہو دودھ زیادہ
حکم خدا تھیں ہر شے اسدے آکھے لگدی جاوے
جو نامنن اسنوں ہر شے اونہاں کنتوں ہٹدے
اسما بنت یزیدوں لیایا راوی مرد حقانی
گھر میرے تشریف لیائے پاک رسول ربانی
کہندے حضرت جگ وچ ظاہر جدوں دجال ہوویگا
پہلوں اسدے آون تھیں برساں کال رہیگا
پہلے سال تریجا حصہ دھرتی رہسی سکی
مینہ نہ وسے جسے ناہیں کوئی زراعت اگی
دوجے سال رہیگی خان دھرتی دو تریایاں
بوند نہ وسے کیفیت جسے کالاں دھماں پایاں
تے تیجے سال تمام زمیں وچ روڑ اٹھسر الگی
کال وبال کمال ہوویگا خلقت جھکسی کائی
مرسن مال تے ڈنگر بھکھے دانا گھاہ نہ پانی
تدوں دجال ہوویگا ظاہر کرسی کم شیطانی
پھر اوہ کافر اللہ راجوں مردے اٹھ جواوے
تے ماں پیو موئے ملاوے تدوں خدائی اوہ مناوے
اسما کہیا یا حضرت پھر جد ایسا کال ہوویگا
مومن لوکاں دا ان کھانے کیسا حال ہوویگا
جد اس کال تے باجھوں ہرگز کھانا لگنے نہ لبھے
تاں ایسی سختی اندر مومن بھکھوں مرسن سبھے
تاں حضرت کہیا جویں فرشتے کجھ نہ پیندے کھاندے
ہر دم ذکر الہی والا اپنا قوت بناندے
اونہیں تسبیحاں تقدیساں بنے غذا انہاں ندی
خاک برابر سمجھن گے اوہ اسدا سونا چاندی

پھر کسی لوکاں موئے جو آگے مائی باپ تساڈے
پا کوئی وچھڑے آن ملاواں گئے جو دور دوراڈے
تاں تیں میں نوں اللہ جانو لوگ کہن گے آہو
شیطاناں نوں آکھے جلدی صورت انہاں بناہو
کل شیطان کریں اسدی جلدی فرمانداری
شکلاں بن کے آکھو ون سگویں اوہ مکاری
گذرے حال اونہاں دیکولوں شیطوں دیس خبراں
نام بلاندے تے کرلاندے نکلن وچوں قبراں
من جیب خدائی اسدی سست ایمانوں والے
جیوں اس ویلے پوجا کردے مشرک لوگ رذالے
ایہوں لکھاں خلقت نوں گمراہ کرینیدے بازی
ملک زمین وچ ونج کھلاوے اپنی شیطان بازی
بہت ہجوم خلایق دا اس نال ہوویگا بھائی
اوتھوں طرفے بیت اللہ دی کرکے کا فروضائی
خلق ہجوماں وڈیاں دھوماں ملک عرب نپجاوے
مکے وچ حکم ورتن دا ڈیرا آ بھرلاوے
اس چوفیرے مکے دے ہوسن چوکیدار فرشتے
ہیبت ناک کھائی دیون اوتھے نیک سرشتے
تاں پھر اوتھوں نسے ڈردا جاوے طرف مدینے
اوس شہر بھی ورتسی ناہیں کہیا پاک نبی نے
ست دروازے ہوسن اسدے کہیا شاہ ابراراں
ہر دو دروازے دو دو ملک کھلوون تیغ تلواراں
امر اللہ تھیں ہور درمغے کرسن چوکیداری
جو وجالے ول نہ آوے ویکھے ذلت خواری
کنبے دھرت مدینے والی تن دن نال بھوچالے
نکل دوڑن شہروں باہر خادم ایماناں والے
جو مرتد ہور منافق ہوسن ونج وجالے ملسن
ڈر کے خوف بھوچال کمالوں ٹل خبیثاں رلسن
اک نیک جوان دلیر بہادر شہروں باہر آوے
کتھے گیا دجال حرامی لشکر کنوں پچھاوے
میں اس بدنوں ملنا ایہی پچھاں دو تن گلاں
دسو مینوں کتھے گیا اسدے نوڑی چلاں
اس گل نوں بے ادبی سمجھن سارے لشکر والے
آکھن ایسا شوخ کوئی توں کون آیا بدحالے
بعضے آکھن اسدے تائیں مارو پھر تلوارے
بعضے آکھن مارو ناہیں خبر کرو سرکارے
عرض کرن وجالے اگے اے معبود اساڈے
جیکوئی شخص جو ناں بے ادبی لیندا نام تساڈے
کہسی حاضر کرو شتابی کون ایسا اوہ مندا
حاضر گے آن کھلارن نیک خدا دا بندہ
نا تعظیم کرے اوہ مومن نا کچھ ادب زبانی
نہ آکھے سچ گلاں ہیرایاں اے مکار شیطانی
حلیہ تیرا پاک نبی فرمایا وچ حدیثاں
توں وہاہیں دجال حرامی اے سردار خبیثاں
حال احوال تیرا سبھا توں کہہ گئے نبی ربانے
جو قرب قیامت نکلیگا اوہ ظلم کفر دا بانی
اک اکھے تھیں کانا ہوسی احمق رب سدا تڈے
متھے اسدے لفظ کافر دا لکھیا نظری آوے
سو توں وہو دٹھوں جیوں فرمایا نبی الہی
وچ حدیثاں حال تیرے تھیں دتی نبی گواہی

کافر تائیں غصہ آیا چڑھسی ڈاڈا اس تقریروں
کہسی اسنوں میرے اگے آ ریکے چیرو

دو ٹکڑے کر چیرں اسنوں ویکھے خلقت ساری
پھر اوہ کافر کہسی جو اک سنیو بات ہماری

ہن ہیں اُسنوں پھیر جیواواں آپے اُٹھ کھلووے
میرے رب ہوون دا تساں یقین زیادہ ہووے

سارے آکھن شک نہ سانوں تیر یو چہ خدائی
پر ایہہ بھی قدرت ویکھ تیری شک رہسی مول نہ رائی

دونو ٹکڑے جوڑ شتابی زندہ ہو جا کہسی
حکم خدا تھیں اوہا مردہ اُٹھ شتابی بہسی

زندہ ہو کے دین نبی تھیں دیسی سچ گواہی
سچ فرمایا پاک محمدؐ توں مردود الٰہی

ایہہ میرا مارن اتے جواون وچ حدیثاں آیا
اس پاک رسول محمد سچے ہے سانوں فرمایا

پھر کافر کہسی مارو اسنوں لے تلوار شتابی
لشکر لے آوے تلواراں حملہ کرن عتابی

ننگیاں کر تلواراں کافر غصے نال چلاون
اسدا وال نہ کٹیا جاوے زور تمامی لاون

ڈالو اسنوں دوزخ میرے نار پھر کہے حرامی
کہیا جاسی کافر کولوں استدراج تمامی

اگ وچہ ڈالن مومن تائیں حضرت اُن کھلووے
کجھ نقصان نہ پاوے اُسدا حکم اللہ تھیں ہووے

ٹھنڈی ہووے آتش جلدی بلوچہ جیہسی ساری
جیونکر ابراہیم نبی تے بجھ ہوئی گلزاری

بہت ہووے شرمندہ کافر لے کل ہمراہی
سلب کمال ہووے کل اُسدا ایتھوں امر الٰہی

سارے لشکر والے نوکر ہوسن غرق حیرانی
پھر شام ولایت جاوے کافر لشکر نال شیطانی

شہر دمشق وڑے وچ کافر لیکے لشکر بھارا
اگے اوسے جاگہ ہوسی مہدی رب دا پیارا

سُن آمد جالے سندی کرسن جنگ تیاری
مسلم لوک اکٹھے ہو کے بنے جماعت بھاری

مسجد جامع اندر ملسی بانگ نماز عصر دی
مہدی مگر نماز گذاراں ایہو دل خواہش ہر دی

مسجد طرف محمدؐ مہدی طلب جماعت جائے
پُر پُر مسجد خلقت کتوں حساب نہ کیتا جاوے

تا جو مشرق ولوں نا گہہ اوپر سفید منارے
حضرت عیسٰےؑ نوں اسماناں لیکے ملک اُتارے

کیسر رنگ پوشاک دولے حلہ جنتی پایا
ڈالا وچوں قطرے چوول جیوں ہن سیر نہایا

بو اسدی تھیں کافر مرسن نال اوٹے سائیں
تے جاوگی خوشبو اُنہاں دی نظر پوے جتھ جائیں

طلب کرے پر ساتگ لبا اُتراں بیٹھ شتابی
مونکوں چار فرشتیاں اندر ایہہ عالم اسبابی

رکھ پر ساتگ اوتھارات علیٰ عزت کر لکھ ہمیاں
بھی حضرت مہدی حضرت عیسٰےؑ بہت کرے تعظیماں

بھی آکھن وقت نماز عصر دا ہنوں امام ہمارے
نسیں نبی اُتھے لائق عزت خلقت مگر گذارے

عیسیٰ کہے ایہہ عزت رب نے بخشی آپ تساڈوں
جد تائیں شرف محمدؐ تائیں تاہیں اودا اسانوں

اک دوجے دے مگر نمازاں پنجے وقت گذارو
اُمت احمد نوں ایہہ رُتبہ ملیا ہے سرکاروں

بن بنے امام محمد مہدی عیسٰے مگر گذارو
بعد نماز کرن گفتاراں دونویں رب دے پیارے

مہدی کہسی یا نبی اللہ لشکر طرف چلائیں
بندوبست کریسے حل سارے فوج کنوں سمجھائیں

حضرت عیسٰے عذر کریسی اگوں رب دا پیارا
میرے نالوں چنگا جانو آپ تسیں کم سارا

میں ہک قتل کرن دجالے آیا ہاں آسمانوں
جو موت اُسدی ہے میرے ہتھوں حکم خدا رحمانوں

قتل کردن عیسٰے علیہ السلام دجال را

رات گذارن خوشیاں سیتی فجرے جنگ تیاری
حضرت مہدی آن کھلوئے نال جماعت بھاری

عیسٰے بھی اک گھوڑا لے کے اسپر کرے سواری
ہتھ وچہ نیزہ تیز عجائب قتل دجال تیاری

مسلم کافر اک دوجے تے حملہ کرسن بھارا
بھی وچہ میدان چلاوے نیزہ عیسٰے نبی سوہارا

سایہ عیسٰے دا جنھاں پوسی سب اوہ کافر مرسن
تا یکبارہ مسلم سارے ڈاڈھا حملہ کرسن

کفاراں نوں مار اوتارن لاون ڈھیر ہزاراں
سخت تزلزل حکم اللہ تھیں بھاج پوے کفاراں

اوتھے ہی ڈگ مرسی جس نوں عیسٰے تکے دوروں
نس اینویں کافر جیویں سایہ نسے نوروں

خبر پوے دجالے تائیں حضرت عیسٰے آیا
زاغ جیویں بندوقوں نسّے دوڑے منہ کرایا

حضرت عیسٰے دوروں تکے اوہ جاندا ہے گانا
حملہ کرکے مگر دوڑاوے گھوڑا مرد ربانا

باب لدل سنی اک جاگہہ جالے اس جائے
مارسیں نیزہ زوروں عیسٰے لے کے نام خدائی

ڈگے کافر منہ دے پرنے وانگ نمک دے گلے
عیسٰے خون دکھلاوے لوکاں جد کافر نوں سلے

ایہو سی جس رب سدایا مویا پیا منہ کالا
ایہو سی جس دعوی کیتا نبیاں رب تعالٰے

فتح محمدؐ مہدی دی اسلاموں جھنڈے لائے
قتل یہودی ہوئے تمامی بعضے نس سطے گئے

کفاراں نوں چھپن کارن لبھسے جا نہ کوئی
جے چڑہن درختے ایہہ چلّے دس مرادے سوئی

جے وچہ غار کسیدی کافر وچ چھپے گا کوئی
اوہ بھی دس مرادے اینویں کتے نہ ملسی ڈھوئی

خلقت وچہ دجال رہیگا چالی روز تمامی
اتنے فتنہ اُٹھاوے سارے چالی روز حرامی

پورا برس ہوویگا اس دا پہلا روز جو بھائی
دوجا قدر مہینے سندا اکو روز ایہائی

تیجا ہوسی اک ہفتے دا باقی روز برابر
ایہہ تن دن استدراجوں ہسن کہندے کل اکابر

قید ہووے خورشید فلک تے اسدے استدراجوں
کیتا سوال اصحاباں اک دن نبی دے سرتاجوں

جما کراں اوہ سی سال برابر کیا کجھ حکم نمازاں
دوجا ہادے تے تیجا ہفتہ اگے روز درازاں

اکو روز نہ جانن بھائی کہیا پاک نبیؐ نے
محی الدین کہے بن عربی جو ہے صاحب رازاں
ایویں وانگ اندازہ کرکے پڑھسن اوہ نمازاں
پھر مہدی عیسےٰ رل مل دوویں کرن حکومت جاری
بد فتنے دجالوں مسلم لٹے گئے گھر اپنے
چھوڑ گھراں نوں نکلے عاجز مارے خویش قبیلے
حضرت مہدی انہاں سد کے دیوے مال ہزاراں
ملے گئے تمامی کافر بہت کرو شاہ دی
ترمذی اپنے جامع اندر ابو سعیدوں لیائے
جو بعد قتالے جگ وچہ ظاہر ہوون نعمیاں تائیں
سخی کمال ہویگا عادل رکھے خوف کمالاں
یاد نہ راوی تائیں رہیا شک کیتا وچہ سالاں
کرن سوال سوالی جیکر پاس اسدے کو آوے
پھر عیسےٰ حکم کرے جو کل صلیب نصاری توڑ دو
جو اسلام قبول نہ کردا اسنوں مار مکاؤ
جگ وچہ کافر کوئی نہ رہسی ظلم جہانوں جاوے
بھکھا کوئی نہ بچسی جسنوں دیوے کوئی زکوتاں
حب دنیا دی کسے نہ رہسی خاک برابر جانن
مال اکٹھا کوئی نہ کرسی نہ کرسی کوئی چوری
زہراں وچہ تاثیر نہ رہسی کجھ ایذا نہ دیسن
اپس اندر صلح ہووے گی بکری تے بگھیاڑاں
جنگ جدال جہانوں جاوے صلح تمام لوکائی
چھلکے اک اناروں کرسی سارا ٹبر سایہ
گھوڑے سستے ہوون کیوں جو جنگ نہ کرسی کوئی
گڈی جاوے زمین تمامی جا نہ کوئی سکھالی

پڑھسن نماز اندازہ کرکے ہفتے دو مہینے
جیوں کر چھوٹے والے دن نال اندازے پڑھن نمازاں
واللہ اعلم ربنوں معلم جو کجھ اصلی رازاں
حکم شریعت جاری کرسن اندر دنیا ساری
رنج مصیبت ڈٹھی سختی کال وبال زمانے
پر اپنا ایمان بچایا کرکے وڈے حیلے
لکھے کر دو تسلا بھائی دیسی رب بہاراں
برکت دسن خداوند کولوں بہت ہووے آبادی
جو پچھیا اساں رسول اللہ تھیں خوف فنا سانوں آوے
حضرت کہیا مہدی ہوسی صاحب نیک صفاتاں
جگ وچہ رہسی پنج ست برساں یا رہسی نو سالاں
عدلوں بھرسی جگ نوں ہیں اوہ سردار کمالاں
اتنی دیوے دولت اسنوں جتنی چکی جاوے
باندر تے خنزیراں مار وجزیہ مول نہ لوڑو
اکھو جا کفاراں تائیں کل اسلام لیاؤ
اٹھے عذرک جہانوں ہر کوئی رب دا ذکر کماوے
ہر ہر بندے اتے نازل رحمت تے برکاتاں
بغض بخیلی رہسی ناہیں ہر نوں یار پچھانن
درم دینار نہ لیوے کوئی توڑے دیون بوری
سب اٹھوایس ہور بلائیں ڈنگ نہ مول مریس
گھوڑے اٹھ تے ڈنگر وچھے پھرسن وچہ اجاڑاں
اک گچھے انگوروں رجے ٹبر سارا بھائی
اک انار رجاوے جیکر وڈی جماعت کھایا
تے ماندگی ہوون ہیل جو جگ وچہ بہت آبادی ہوسی
بہت آسودہ خلقت ہوسی فضلوں فضل کمالی

تے پاک نبی فرمایا جو کوئی ہیسی میرے تائیں
وقت ظہور محمد مہدی عمر ہوسی سن چالی
تے ناواں سال کمال خوشی تھیں عیسیٰ نال گذارے
رونق شرع شریف نبی دی عمدہ طور ودھاوے
سوہنے بند وبست شرع دا کل عیسےٰ تائیں
موجب شرع شریف نبی دے اپنا حکم چلاوے
اوں تے فضل رسول اللہ دا جو ہے ختم نبیاں

کہے سلام ضرور اساڈا فضل کرے ربا ئیں
برساں اٹھ خلافت کرسی صاحب منصب عالی
سال اتونجہ عمر ہووے تاں ماراں کوچ نقارے
حکم الٰہی نال جہانوں مہدی لد سدھاوے
کفن دفن کرے عیسےٰ اوسدا بنے ملک دا سائیں
خلقت کولوں نا حکم دے عمل قرآن کراوے
عملدرآمد اپنا کرسی عیسےٰ شاہ صفیہاں

فرمان حق تعالیٰ نازل شدن بہ عیسیٰ علیہ السلام از خروج یاجوج و ماجوج

خوب طرح وچہ دنیا عیسےٰ اپنا عدل کماوے
نیک طریقہ پکڑن جگ وچہ کل خاصی عاصی
تاجو اچن چیتی اکدن وحی سنیہا لیاوے
اک غالب پیدایش اپنی ہیں ہیں باہر لیاواں
طاقت کسے لڑائی جسندی نال انہاں دے ناہیں
اک اک ظالم انہاں وچوں ہاتھی شیراں پاڑے
حضرت عیسےٰ کل مومن اوپر طور لیجاوے
سام حام تے یافث آہے بیٹے نوح نبی دے
حاموں قبطی بربر تے سودانی مشرق بلادوں
بادشاہاں دا قصہ ایہی ملک انہاں دا بھائی
شدت گرمی لولوں اوتھے ڈاڈھا گاہڑا پانی
اسرافی وچہ دو وڈے پہاڑ عظیم کھلوتے بھائی
پر دکھن پاسوں ملدے آہے وقفہ رہی وچہ تھوڑی
انہاں پہاڑاں اندر رہندا اسکندر وچہ زمانے
قوم یاجوج ماجوج ہمیشہ اس گھاٹی تھیں آون
کرن اجاڑ زراعت تائیں قتل کرن کل ہوتے
اکدن ذوالقرنین سکندر گذریا سی اس راہوں

سو کھوں دسے خلقت ساری کوئی نہ کسے دکھاوے
شادی نال آبادی اندر وسے خلق تمامی
ایہہ پیغام خداوند والا عیسےٰ نوں سمجھاوے
راشک سنڈ گھپے ہزاراں نکلن توڑ تناواں
بھاویں کوئی شاہ زمیں دا لاوے ساریاں واہیں
لیجا اپنی قوم تمامی اوپر طور پہاڑ دے
تا حکم اللہ تھیں قوم یاجوج ماجوج باہر آوے
فارس عرب تے روم ہوئے اولاد جو سام دے
یاجوج ماجوج تے ترک سقالی یافث دی اولاد وسا
ہفت اقلیموں باہر پربت دریا شور ابھائی
کشتی چل نہ سکے اوتھے وانگوں برف پچھانی
اک اک دے اک جیہڑے پاسے وچوں بہت جدائی
قوم یاجوج ماجوج آبادی اسے وچ تھوڑی
اچے اوہ پہاڑ نہایت سر ٹکر دے آسمانے
آدم زاد جے لبھے کوئی لٹن مارن کھاون
جو حیوان ہماور لبھے کوئی لٹن مارن کھاون
اوسدے جاویاں لوکاں کیتی طلب اس شاہوں

جو ایہہ راشک ظالم سانوں جیوں نا ہیں دیندے
جنگ کرندی طاقت ناہیں نٹھے پھرن اجاڑیں
جے راج گھاٹی بند دیہو تا من اسانوں آوے
شاہ دے حکموں فوجاں گیاں عیت ہور تماماں
اوہی محکم کندہ بنائی سرے پہاڑاں تائیں
تے وچ تفسیر معالم چوڑی گز پنجاہ فرماوے
اژدہا پہاڑوں نکلن وڈے سپ بلائیں
تن قسماں پر شکل انہاندی اکناندے قد لمبے
او گٹھیں چار برابر ہووے قد او نہاند اچھوٹا
تے تیجا قسم جو دسن دونویں لے کن اوہ نہاندے
بہت اولاد انہاندی ودھے بہتی شہوت مردی
جویں درخت انگوروں پھلے گنتر مول نہ آوے
نرحصتے وچ عالم دے یاجوج ماجوج آوے
اوہ رلمل سارے سد سکندر چٹن نال زباناں
آکھن فجرے توڑاں سگے ہن گھریں چلائیں
انہاں قدر دو انگل رخنہ کیتا وقت سوال الٰہی
جد اللہ نوں منظور ہوویگا آون اونہاں باہر
بس کر دیہن فجری ویلے توڑان جے رب بھاوے
باہر آون کیڑیاں وانگن انت شمار نہ آوے
ڈھگر وچ مال جناور ہر شے کر دے فانی
آون اوپر بحیرہ طبرے چشمہ طبرستانی
پانی سارا پیون چسکر چٹن نال زبانے
پھر اوتھوں ظلم فساد کریندے کھندں ہر ہر پاسے
کرسن صاف زمیں مخلوقوں شام ولایت جاون
کہن ایہہ اساں ہن جگ تے چیز نہ کوئی باقی

جو جیواں یا بندہ لبھے جلدی قتل کریندے
تاں ایہہ خلقت بچدی ہے ہے جے وڈے جان پہاڑیں
کرو علاج انہاندا کوئی جلدی شاہ فرماوے
اس گھاٹی وچہ کندہ اُسارے لوہا گال تراماں
ہیٹھوں سٹھ گز چوڑی رکھی محکم کوٹ بنائیں
اچی دو سو گز تے لمبی دو فرسنگ بنائے
کرن شکار ہمیشہ ایہ خوراک انہاندے تائیں
جیویں درخت صنوبر اُچا بعضے چھوٹے جسّے
ماسوں ماس ہو یا کل جسّہ اتنا اک اک موٹا
خواب کرن اک کن اُتے تے دوجا ہیٹھ وچھندے
پور ایت ہزار جنیندی تاں اک عورت مردی
اُتنے پتّر دھیاں اک اک رن انہاندی جاوے
دسواں حصّہ انساناں نقل ابن عمر فرماوے
کا غذ وانگ ہووے جد گھس کر رات پوے مرداں
اوہ رتین پھیر برابر ہووے نال ارادے سائیں
اج تک اوہ نہ ہنیاں کھُلا محنت کرسن سیاہی
آکھے گا سردار اونہاندا شام ہووے جد ظاہر
برکت انشاء اللہ دی اوہ فجر کی توڑ یا جاوے
نال انہاندے جنگ کرندی طاقت مول نہ پاوے
ایہو یں پہنچن جوش خروشوں کر دے نت شیطانی
دس کوہ چشمہ لماں چوڑا بہت نہایت پانی
پچھلے آکھن پانی اوس وچہ ہو یا کسے زمانے
آدم کھاون ہر شے مارن لٹن باہجہ ہراسے
کرن تلاش سجا اپنے دے کوئی چیز دوجی نہ پاون
جتوں جانے ہرگز ہوندا کوئی نہ ہور ملاقی

پھر رل مل سارے احمق طرف اسماناں تیر چلاون
آکھن کیتے قتل تمامی ہن اسماناں والے
تے کوہ طور اہل اسلاماں تنگی باہجہ شماروں
دانہ پانی لبھے ناہیں تنگ نہایت ہوون
تے حضرت عیسیٰ کرے دعائیں آہیں آکھے سارے
اک پھوڑا لغف کہن وچہ عربی نکلے ساریاں تائیں
وکھن مسلم اتر پہاڑوں لاشاں کل ستھاراں
بدبوئی تھیں تنگ ہون پھر منگن اُٹھ دعائیں
بھیجے رب سیمرغ جناور کوہ قافاں تھیں آون
پھر تے گھے پون زرداب جو باقی اللہ مینہہ وساوے
اوہ ایسا پانی برکت والا آب حیات مثالوں
سالم صحت ہر بندے نوں مرض نہ ہوسی کائی
ساری دنیا دین محمد تھیں بھرپور ہوویگی
چھوڑ موئی جو قوم یاجوجی تیر کماناں کڑیاں
فضل اللہ تھیں جگ وچہ روشن دین کمال رہیگا
پھر کجھ کجھ نفسانی یاتاں جگ وچہ ہوون جاری
بڑ کرسی بیٹے ہوون موت سنہیا آوے
علیا سلمی کرے روایت وچہ صحیح طبرانی
جویں امام محمد مہدی دھرتی عدلوں بھرسی
تیویں اوہ شخص بھریگا عدلوں دھرتی ساری تائیں
میں نوں قسم خداوند والی پاک نبیؐ فرمایا
پھر اس تھیں بعد فرشتے کتنے کرسن گے سرداری
علم نہ رہسی جہل زیادہ ہوسن ظلم جفائیں

حکم اللہ تھیں پھرے ہووے تیرا اونہاندے آون
باہجہ اسادے ہور نہیں کوئی دھرت آسمان وچالے
جو اک گائیں سرو کا دے ستر ہزار دیناروں
عرضاں کر درگاہ الٰہی مومن سارے روون
اوپر قوم یاجوج یاجوجاں رب بلا اتارے
اک راتے وچہ حکم اللہ تھیں مرسن اوہ بلائیں
پر بدبو انہاندی کولوں اٹھن گند ہزاراں
یا رب سایاں ایہہ مُردے ہن جگ تھیں کیوں نجائیں
کجھ کھاون کجھ چک لیجاون کجھ دریا وگاون
صاف زمین ہووے کل گندوں نالے قحط وچاوے
جو شے جمے دھرتی اندر میوہ عجیب کمالوں
حسد عداوت کوئی نہ رکھے دلوں چہ صاف صفالوں
کفر تے شرک پلیدی ساری جگ وچہ دور ہوویگی
خلقت مدّت پالن مالے نیڑے جا ہرن کر پالن
ست برساں دی توڑی بھائی ایہو حال رہیگا
رہے اقامت عیسیٰ دی پنتالی برساں ساری
روضے اندر پاک نبی دے قبر بنائی جاوے
جو اس تھیں پچھے اک خلیفہ شخص ہوسی قحطانی
طور طریقہ سنت والا ہر دم جاری کرسی
اوس نام ہوسی جہجاہ خلیفہ ڈاڈھا نیک پتائیں
اوہ مہدی تھیں کجھ گھٹ تے ہوسی کرسی عمل سوایا
ہولی ہولی شرک کفر دیاں رسماں ہوسن جاری
پھیر لوئیں سر جگ وچہ جاگن او ہو کفر بلائیں

بیان خسف ثلثہ وظاہر شدن دخان

اک مشرق اک مغرب جا گا زمین وہسائی جاوے
تے اک جزیرہ عربوں دسے قہر الٰہی آوے

قدریہ اک ٹولا ہے تقدیروں بے منکر بھائی
انہاں نہیں وسایا جاوے اینویں حکم خدائی
پھر دھول ہووے آسماناں ظاہر جیوں نکر بدل کالا
اس تھیں بعد زمیں سترا وے دھرتی کمن والا
ہوسی دھند غبار دخانوں نظری کجھ نہ آوے
ہر بندے نوں وچہ دلاندے ڈاڈھی دہشت آوے
اہل اسلاماں ترلہ جاری بند دماغ ہو جاوے
اہل کفر تے اہل نفاقاں سخت بیہوسی آوے
بعضے اکدن بعضے دو دن بعضے ترن دن تائیں
اس حالت وچہ رہسن پکڑے ظاہر آکھ سنائیں
پھر مڑ بندے نوں سوجھا آوے اپنا آپ سنبھالے
چالی دن اوہ دھوں برابر رہسی اکسے چالے
صاف ہووے پھر جگ تمامی ہر شے دسن لگے
شکر کہے مخلوق تمامی خوشیاں اندر سبھے

برآمدن آفتاب از مغرب

ابن عباسؓ روایت کیتی پاک نبیؐ فرماوے
جاری رہسی دینہ مشرق تھیں جد تک قیامت آوے
منگن اذن خداوند کولوں دینہ چن رکے دونویں
پر دونویں قید آسماناں اُتے کیتے جاسن اونویں
ترن راتیں دینہ بند رہیگا چندر ہے دو راتیں
لمبی رات پویگی خلقت اُٹھ اُٹھ کرسن باتیں
تیک خداوے خوفوں روسن بیٹھے توبہ کرسن
لڑکے ڈنگر کاہے پوسن لوک تمامی ڈرسن
لمی رات اندھیر نہایت خلقت عاجز آوے
ناگاہ نکی سورج والی مغرب تھیں دسیاوے
چڑھسی دینہ بے نورا ہوکے حکم الٰہی آوے
ایہہ آوازہ خلقت اندر عالم سنایا جاوے
ہر کوئی چھوٹا وڈا سنسی جگ وچہ ایہہ آوازہ
جو ہویا بند خدا دے حکموں توبہ دا دروازہ
خلقت ربدی خوفوں ڈرسی کل ایمان لیاون
پر اس ویلے ایماں انہاں مقبول نہ کیتے جاون
کیا ہے اوہ در توبہ والا پچھیا عمر نبیؐ تھیں
حضرت کہیا اک دروازہ دنیاں حکم ربی تھیں
جنت دے دروازیاں وچوں اوہ بھی ہے اک بھائی
سونے دے وچہ جڑت عجائب مغرب طرف اہائی
لعل جواہر نال جڑاؤ حکمت اللہ والی
تیز سوار چلاوے گھوڑا جیکر برساں چالی
تا اوہ کہے مو ناٹھ اسدے نوں پورا نہ اکواری
جو کوئی توبہ سچے دل تھیں کردا ہے اعتباری
جنوں کہن نصوحے توبہ سدروازہ لوں جاوے
وچہ درگاہ خداوند والی جا منظوری پاوے
توبہ دس نصوحے جو مقبول خداوند باری
کیتا سوال معاذ رسولا جان تیرے توں واری
حضرت آکھیا جو شرمندہ توبہ کرے گناہوں
سچے دلوں معافی منگے اللہ دی درگاہوں
پھیر گناہاں طرف نہ جاوے اللہ کولوں ڈردا
جیویں دودھ تھناں تھیں نکلے پھیر نہ ہرگز مڑدا
ہر توبہ مقبول خداوں اگلے عیب وجاوے
کل گناہ جو عیباں سندا انہاں یاد بھلاوے

کوڑی توبہ کم نہ آوے اُڈ دے گرد ہواؤں
اوہ ہووے اوہ توبہ بھائی اللہ دی درگاہوں
سچی توبہ بخش الٰہی نام تیرے دیاں آساں
چھڈ در ونے سخنی لیاں ہور کہیڑے در جاساں
بیٹھے دونویں طاق ملا کر جبرائیل فرشتے
دونویں ہتھ لگاوے زوروں بھیڑی نیک سرشتے
ادہاں دوہاں طاقاں اندر ذرہ وتھ نہ رہسی
اکو طاق ہو ویگا پورا تدوں فرشتہ کہسی
اج اوہ ویلا گذر گیا مقبولی توبہ والا
ہن توبہ کسے قبول نہ ہوسی اینویں حکم تعالے
مدنا فیں تک پہنچے سورج پھیر ہٹایا جاوے
چن بھی اینویں ہووے نورا اپنا نور گھٹاوے

برآمدن دابۃ الارض از کوہ صفا

اک دابہ ہے مخلوق الٰہی صنعت کاریگر دی
ابن زبیروں راوی کہے حدیث نبی سرور دی
گائیں وانگوں ہے سر اسدا اکھیں خوک مثالاں
کن اسدے دو ہاتھی وانگوں گوئن شاخ کمالاں
گردن وانگوں شتر مرغ دی سینہ شتر مثالاں
چتریاں گوں رنگ جتنے دا پوچھل بکری والاں
قدم دونویں دو اوٹھاں وانگوں لک بلی دا بھائی
گردن اوس نہایت لمی بہت اکھیں روشنائی
اتنا لمبا قدم جو وکھن مشرق مغرب ولے
منہ اسدا انساناں وانگوں بات فصیح کمالی
جسم اُتے پر جتنے اتنے پر اوہ پنکھی ناہیں
چیتے وانگوں ڈبا پنڈا ہر ہر رنگ سنائیں
چارے پیر زمیں تے لاوے ہے سگواں چوپایا
پر لگے ہتھ دو باندروانگوں پاک نبیؐ فرمایا
کہے حذیفہ ایسا چلسی دابہ تیز روانے
اس تھیں نس بھجن سیتی نہ طاقت انسانے
بھانویں جیہا تیز ہووے کوئی اُس تھیں نس سکے
بھانویں چڑھ کے گھوڑیاں اُتے بھج بھج کے کوئی تھکے
لوکاں کہیا شاہ علی نوں سانوں اینویں جاپے
جیہڑا دابہ حضرت کہیا او تاہو تسیں آپے
علی کہیا سم ہوسن اسدے میرا سم نہ کوئی
نالے اسدے پر ہوسن ایہہ بات بھی ثابت ہوئی
نکلے گا اوہ تیز نہایت وانگ ہوار دلانے
ابن العاص کہے جو اسدا سر لگے اسمانے
ترن دن دابہ زمینوں نکلے ابن عمر فرماوے
ترن حصہ پنڈا اسدا اجے نہ باہر آوے
ابو ہریرہ کہے جو کوئی گھوڑا تیز دوڑاوے
سنگاں دیاں دیو چہ ترن کوہ پینڈا اکہ کر آوے
یعنی اوسدیاں دو سنگاں وچہ فرسخ وتھ ابھائی
واہ واہ قدرت اس قادر دی جس ایہہ چیز بنائی
کہے روایت پیغمبر تھیں ابو سلمہ انصاری
جو دابہ عالم اندر ظاہر ہوویگا ترن واری
اک واری وچہ یمن ولایت ظاہر ہووے بھائی
ایسپر ہرگز ملکے اندر خبر نہ اوسدی کائی
پھر بہتی مدت چھپیا رہسی گل نہ کوئی ہلاوے
تاں ہو جنگل وچوں کوئی اسدے خبر سناوے

ترکی واری مسجد اندر ہوسن لوک اکٹھے ۔ باتور کن مقام وچالے ویکھن جگدا بیٹھے
اوجن چیتی ویکھن دابہ سر تھیں مٹی جھنڈے ۔ ڈر دے نسن لوک تمامی جلدی ہو ترنڈے
ابن عباس کہیا جو اکدن پاک رسول خدا دے ۔ عاصا اپنا ماریا آہا اوپر کوہ صفا دے
تے اس جگہ وچ بیٹھا دابہ پاک زبانوں ۔ اینویں ابن عمر تھیں آیا وچ حدیث بیانوں
جو نکلے کوہ صفا تھیں دابہ اندر رات منادے ۔ کنڈا سدی پر رات گذارے اوتھے خلق خدا دی
فجرے اٹھ کے دابہ پکڑے ساریاں لوکاں تائیں ۔ پورا کرسی کم اپنا جو آکھیا اس نوں سائیں
شہر انطاکیہ اندر رکھسی پہلا قدم اٹھاوے ۔ تا پھر جاوے خلقت اندر حکم بجا لیاوے
سورج جسدن لہندیوں ابھرے زلزلہ اسدن آوے ۔ کوہ صفا کمال بھوچالوں لک ٹرفوں پھٹ جاوے
اسدیوچوں دابہ نکلے صورت ہفت حیوانی ۔ ہتھ وچ عاصا موسے والا مہر نالے سلیمانی
عاصا پھڑ لگا دے متھے مومن دی پیشانی ۔ اس تھیں چہرہ مومن سندا ہووے بہت نورانی
کافر دے نک اوتے لاوے مہر سلیمان والی ۔ اس تھیں شکل جو کافر ہو دی جھٹ کے کالی
مومن کافر ظاہر نکھڑن شک نہ رہسی ذرہ ۔ مومن دا ایمان نہ چھپیا کافر کفر نقرہ
تے وچ اخبار حبیبؐ مصنف ایہ تقریر الائے ۔ جو مہر لگاوے مومن نوں کفاراں عاصاں کھائی
پر ایہہ وچ حدیثاں ناہیں ناوچ کسے کتابے ۔ خبر نہیں اس کتھوں آندی ایہہ گل ناصوابی
مومن اتے کفاراں سندا کرکے خوب نبیڑا ۔ دابہ پھر وت غائب ہوسی کرکے ایہہ نکھیڑا

وزیدن باد سرد و مردن کل اہل اسلام

احمد مسلم ابن عمر تھیں صحیح روایت لیاوے ۔ جو دا ہیوں پچھے شام ولوں ہک ٹھنڈی ہوا چلاوے
جسدے دل وچ ذرہ ایماں اوہ بھی جلدی مرسی ۔ توڑے نستے طرف پہاڑاں یا وچ غاریں وڑسی
جگ سارے وچ ہرگز کوئی اہل ایمان نہ لبھے ۔ منے مندے گندے فاسق جگ وچ رہن سبھے
آ شیطان اونہاں نوں دس اپنا حکم منادن ۔ کفر شرک تے بتاں سندی پوجا سنت کرادن
بولن کھتے ڈنگر وچ چھتے پتھر کرسن گلاں ۔ تا اہل حبش نے جگ وچ آ کے ہر جا کرسن تلاں
سارے جگ وچ ظاہر ہوسی حبشاں دی سرداری ۔ ہر ہر جا پر والی بھیجن کرن حکومت جاری
پھر جگ وچ کرن فساد زیادہ کعبہ ڈھاہ وکھاون ۔ ظلم تعدی چال اونہاں دی فتنے شر اٹھاون
کلام اللہ دے حافظ قاری مر کے ورسن گورے ۔ حرف قرآن شریفوں اڈن ورقے رہن کورے
خوف نے توحید الٰہی جگ وچ مول نہ رہسی ۔ سارے جگ وچ اللہ اللہ کوئی نہ ہرگز کہسی

شرم حیا نہ رہسی کوئی عیب کرے جگ ظاہر ۔ کتیاں نوں جگ ناہ کریں راہاں اندر باہر
نبی کہیا جو وچ تساڈے ابا بکر ہے بھائی ۔ تیوں او وہ وچ اونہاں دے ہوسن اہل حیا صفائی
جہڑا کسی راہوں ہاسے کر و زنا تمامی ۔ وڈیاں شرماں والا کہسن ڈاڈھا اہل اسلامی
حاکم اپنی رعیت لٹے کرسن ظلم ہزاراں ۔ شروع ہووے بربادی جگ وچ اجڑن شہر ہزاراں
وڈے شہر ہوون سگے موہرے ہوں اجاڑاں ۔ جلدی جلدی خلقت گھٹسی پوسی آبادیاں ٹاڑاں
کثرت کرن جماع دی ایہہ پرت نہ جمے کوئی ۔ نام اللہ دا کوئی نہ جانے ایڈے بے علمی ہوئی
قحط پوے وچ عالم سارے خلقت قحط رنجانے ۔ ایہہ پر شام ولایت اندر وسدے ہوسن دانے
شام ولے منہ دھرسی خلقت سن بہتی ارزانی ۔ اوتھے ہی جا رہن بہتے وطن بناون جانی

ظاہر شدن آتش از جنوب

اس تھیں پچھے دکھن اک اگ ہو ویگی ظاہر ۔ شہراں وچوں لوکاں تائیں جا نکلے باہر
لوکاں دے اوہ پچھے لگے اپنا وطن چھڑاوے ۔ کرکے جمع خلائق تائیں اپنے اگے لاوے
وقت دوپہراں تھکے خلقت آتش بھی تھم جاوے ۔ راتیں بھی اوہ آمن کرسیں خلقت ڈیرا لاوے
پھر سنج صباحیں پچھے دوڑے نال اڈاوے سائیں ۔ اینویں خلقت تائیں پہنچاوے شام ولایت تائیں
تا پھر اوتھوں غائب تھیوے خلقت نوں اڑا کے ۔ پھر لوک ہوون آسودہ سارے گھر اپنے وچ آ کے

دمیدن اسرافیلؑ صور را و فانی شدن جمیع مخلوقات

راوی کہیا اگ جدوں لے وہ گم ہو ویگی بھائی ۔ آپو اپنی وطنیں خلقت پہنچیگی کر دھائی
پھر چار ورہے یا پنج رہسگی خلقت وچ آبادی ۔ بہت زراعت تے ارزانی عیش خوشی آبادی
حشمت وچ گمراہ ہو ویگی خلقت خاصی عامی ۔ غافل ہوسن غفلت اندر جتنے لوک تمامی
منگلوار محرم دا جن ویکھن ہندے سارے ۔ دسواں روز عاشورے سندا ہوسی جمعہ ہاڑے
لوگ تمامی غافل ہوسن آپو اپنیاں کماں ۔ اوجن اچیتی سنن تمامی اک آوازہ لماں
ہر ہر جاگہ عالم اندر اک جیہا سنیہوے ۔ اوس آوازوں خلقت ساری وچ حیرانی تھیوے
پھر ہولی ہولی ودھدا جاوے بدل وانگوں گڑکے ۔ ہیبت ناک ہووے تا سارے عالم دا دل دھڑکے
شہروں نسن طرف جنگل دی دوڑن ہیبت مارے ۔ تے جنگل دے حیوان درندے شہریں آون سارے
وچ زمیں دے پوے تزلزل ڈھہسن اچیاں جائیں ۔ پاٹن لگے دھرتی ساری جوش آون دریائیں

جیوں بکو دیک اُبالیں آوے جوش مریسی پانی
کندھے کوئی نظر نہ آوے پانی دھرت سمائی
نکلن چڑھسن پہاڑ تمامی ریزہ ریزہ ہوسن
ست انبر بھی پاٹن لگن تارے ڈِگ ڈِگ پوسن
ایسا گرد غبار گھلے گا ساری دھرتی کجّے
دم دم کرکے اوہ آوازہ ہور زیادہ گجّے
ٹکڑے ٹکڑے ہوکے ڈگن ستے طبق آسماناں
دم دم اوہ آواز زیادہ ہوسی وچہ جہاناں
خلقت مرکے فانی ہوسی زندہ کوئی نہ بندہ
اِک ابلیس پھریگا نسدا جے ہوویگا زندہ
اگّوں گرز فرشتے لیکے ڈھونڈن اوس لعینے
مشرق مغرب کِھن پربت چھپسی ہیٹھ زمینے
آخر پکڑ فرشتے اسنوں مار لٹاون بھائی
سِر تے مارن گرز آتش دی کرسن روح جدائی
جتنا ہویا عذاب نزع دا ساری خلقت تائیں
اتنا دیہو عذاب ابلیسے حکم کرے رب سائیں
جان کندن دی سختی بھاری ویکھے اوہ مکاری
جتنی شدت وقت نزع دے ویکھے خلقت ساری
مرچکے شیطان جدوں پھر مرسن کل فرشتے
نالے ہوون فوت مقرب چارے نیک سرشتے
جنت دوزخ روح تمامی کرسی عرش معلّٰے
قرنا لوح قلم اٹھ چیزاں باقی رہسی اللہ
بعضے آکھن ایہہ بھی ہوسی اِک لحظہ وچہ فانی
کُلُّ شَیۡءٍ هَالِكٌ آیا وچہ کلام ربانی
اِک لحظہ وچہ فانی ہوکے پھر ثابت ہو جاسن
ہر شے عدم ہووے تا اللہ صاحب ایہہ فرماسن
لِمَنِ الۡمُلۡكُ الۡيَوۡمَ جو اجدن ہو کسدی بادشاہی
اج نہ باقی رہیا کوئی باجھوں ذات الٰہی
کتھے گئے جو دعوٰی کردے ہو گئے فانی سارے
کرکے گئے خدائی دعوٰی آخر موتاں مارے
حاضر اگّوں کوئی نہ ہوسی پاتاں کرنے والا
آپے پھیر جواب کہے گا واحد ذات تعالےٰ
لِلّٰهِ الۡوَاحِدِ الۡقَهَّارِ جو ایہی ربدی دایم شاہی
دعویاں والے کوڑے دائم رہسی ذات الٰہی
شاہنشاہ حقیقی اللہ باجھہ شراکت جاری
لایق اوس بقا ہمیشہ جھوٹی خلقت ساری
وچہ بقا اپنی دے جسنوں نا محتاجی کوئی
بے پرواہ اوہ ذات قدیمی دائم قائم ہوئی
کتنی مدت اللہ باجھوں جگ وچہ کوئی ہوسی
پھیر آغاز خلائق والا ارادہ رب دا ہوسی

اعادہ مخلوقات از سر نو

راوی وچہ روایت اپنی دیوے سچ گواہی
پھر جد خلقت نویں سرے تھیں کرسی پاک الٰہی
چار مقرب پیدا ہوون پہلے ربدے پیارے
پھر حکم اللہ تھیں زندے ہوون ہور ملائک سارے
تینو آسماناں نوں کرکے وچہ ہوا کھلارے
ست زمیناں پیدا کرکے ہیٹھ بساط وچھارے
پھر وچہ زمیں دریا نہ ہوسن نہ کجھ ٹوبے جھیلاں
حد حدود پہاڑ نہ کوئی عمارت شہر محلاں

اک اندر ہک ہڈی ایہی عجب الذنب سداوے
بندوبست انساناں سندا اسی تھیں جوڑیا جاوے
ثابت رہندی ہے اوہ ہڈی بھری نہ اندر قبراں
اوس تھیں بنے وجود تمامی آیا اندر خبراں
ہیٹھ عرش اک چشمہ پیدا کیتا اللہ والی
ہے خاصیت اس وچ رکھی آپ حیلتے والی
پانی اسدا وانگ منی دے اللہ اوہ وساوے
انساناں دیاں ہڈیاں اتے پانی پلٹیا جاوے
چالی روز رہے مینہ جاری چڑھ جاوے گزباراں
ہڈیاں اتے چمڑا گوشت چربی بنے منگہاراں
بنسی پوری ثابت ہووے صورت شکل انساناں
حکم کرے پھر اسرافیلے اللہ مالک دانا
داخل کرکے روح وچہ جلدی پھوک چلائیں
جتنے روح سب چھیک بھی اتنے اس قرنا دیتائیں
جتھے ہے ہن بیت مقدس اوتھے آن کھلووے
ملے پھوک ناہر ہر نکل روح روانہ ہووے
اپو اپنے ڈھونڈھ بدن جا داخل ہوون سارے
کھنبیا نوانگ زمیں تھیں نکلن جتّے ہیبت مارے

وَنُفِخَ فِي الصُّوْرِ فَاِذَا هُمْ مِّنَ الْاَجْدَاثِ اِلٰى رَبِّهِمْ يَنْسِلُوْنَ ۝ قَالُوْا يٰوَيْلَنَا مَنْۢ بَعَثَنَا مِنْ مَّرْقَدِنَا ۜ هٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُوْنَ ۝

حکم خدا تھیں پھوک فرشتہ وچہ قرنائے ملے
قبراں نوں چوں طرف خدا دی ویکھن لگے سارے
کہن ہائے افسوس اسانوں قبروں کس اُٹھایا
کہن فرشتے اوہ دن ہے جو وعدہ رب فرمایا
تے سچ پیغمبر کہندے آہے حال قیامت والا
جو مرکے اُٹھسو دوجی واری کہیا رب تعالیٰ
نزع سداوے پہلا نفخہ جس تھیں سارے موئے
صعق سداوے دوجا جس تھیں بعثت پیدا ہوئے
چالی برساں وِتھ ہووے گی اندر دوہاں پھوکاں
ننگ منگے بدن تمامی اوٹھ دوڑن مخلوقاں
جیکر ماں دے پیٹوں جمے لڑکا عیبوں خالی
نا کوئی کانا انھا منڈا پورا بدن کملے
نا مُچھاں نا داڑھی ہوسی ختنے باجھوں سارے
ہر شکل اُتے جو دنیا والا پورا رب اتارے
جیہڑی عمرے مویا کوئی اوسے عمراں ہوسی
نے جو کم کردا مویا اوہ کم کردا اُٹھ کھلوسی
ذکر خدا تسبیحاں پڑھدا اوتھے نیک نمازی
ہیبت ناک آوازے کردا مرد بہادر غازی
حاجی پڑھ لبیک اُٹھیوے مصحف پڑھدا قاری
بدی کریندا اُٹھے جس نے عیبیں عمر گذاری
جیہڑی عورت بدخصلت تھیں تین کریندی ہوئی
پھوک مریندی اُٹھیگی اس شکل سگاندی ہوئی
نکل قبروں دوڑن جیوں کر جاوے تیر نشانی
حال بیحال خواری دے تے تکن تلاں بہدانے

از قبور برخاستن مخلوق ورفتن بمیدان حشر

سب خلقت تھیں پہلوں اُٹھسے پاک رسول پیارا
سر داڑھی تھیں مٹی جھاڑے تکّے کون ڈھارا

چارے ملک مقرب اُون صاحب دے گھلے ۔ وحی لیائے گھوڑا جوڑا پاک محمد دے
یا حضرت اج حشر دہاڑا جس دی ہیبت مارے ۔ اج شفاعت نال تساڈی چھٹسن اوگنہارے
زین براق سنہری کاٹھی پیڑ بہشتوں آندا ۔ وانگ نبی رضوان فرشتے گھوڑا شاہ نبیاں دا
سبز زبرجد دا کڑیالہ مُنہ اسدے وچ پایا ۔ اُٹھ رسول اللہ دا پیغام تسیں کر ول آیا
خاطر تیری ساڈے تائیں بھیجیا آپ الٰہی ۔ وچہ رسولاں تے مقبولاں ہے اج تیری شاہی
حاضر ویکھ کھلوتا نبیاں اوہ براق شہاناں ۔ جس تے چڑھکے سب معراجے سیر کیتو آسماناں
کرن براق سوار ہی حضرت حدتہ شوکت شاناں ۔ حسن حسین اُٹھان تے چڑھسن نیت زیب شہانہ
کل لباس بہشتی حضرت ملدے نبیاں تائیں ۔ ہور تمامی خلقت ننگی ہیبت روز جزائیں
قبراں تے اک صورت حاضر ہووے اہل ایماناں ۔ چڑھ کے اُسدے اُتے ہوون محشر طرف روانہ
اک بدشکل کفاراں تائیں ٹکرے اُس جائی ۔ اوہ کافر اوتے چڑھ کے جاوے اگی پیش کمائی
شکلاں بن کے دسن اوپر دنیا عمل جو کرنے ۔ عاصی پیر پیادہ چلن کافر منہ دے پرنے
کراماً کاتبین فرشتے ہر بندے دے آون ۔ اہل ایماناں تائیں اوہ خوشخبری آن سناون
تے کہن کفاراں تائیں چلو پاؤ اج سزائیں ۔ لَا بُشْرٰى يَوْمَئِذٍ لِّلْمُجْرِمِيْنَ خود فرمایا سائیں
جنت اج حرام تساں تے آکھن اوہ کفاراں ۔ چکھو بدلہ شرک دا دوزخ دے وچہ یاراں
مومن نیک نمازی کولوں مشک معطر حُلے ۔ تے روزے دے خوشبوئی وچہ میدان قیامت جھلے
وضو والے عضوے سارے روشن بدر مثالاں ۔ کستوری خوشبوئی حُلے خون شہید کمالاں
فرقے فرقے ہوکے سارے بنھن صفاں قطاراں ۔ نیک علیحدہ آون وکھرے ٹولے بدکرداراں
حاجی ذاکر صابر وکھرے ٹولے اہل نمازی ۔ وکھرا ٹول سخاوت والا جدا کھلوون غازی
ہر ہر ٹول نشان علیحدہ اللہ دی درگاہوں ۔ جیہڑے غالب عمل کمائے ڈر کے خوف الاہولا
تے جیہڑے وڈھی کھاون والے شکل بن خنزیراں ۔ دوڑے گنگے بدنیت جو عابد زاہد پیراں
بدعملاندے ٹول علیحدہ آپو آپ کھلوون ۔ چغلی انے نمیمت والے باندر شکلاں ہوون
جو لوکاں تائیں دین نصیحت عالم واعظ بھارے ۔ تے آپ نہ عمل کریندا اوتھے جیبھاں کپن سارے
منہ و نہاندے وچوں لہو تھے خون وگے پرنالے ۔ لوکاں وعظ سنایا آپ چھوڑے مندے چالے

أَتَأْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ

لوگ تکبر کرینوالے کیڑیاں وانگ دسیوں ۔ محشر وچ اوہ عاجز ہوکے پیراں ہیٹھ ملیون

جو دیون دُکھ گوانڈھی اوہناں ہیٹھ پیر نہ کوئی ۔ حق پوشاکاں تھوں جلیہ نہ ہوسی سخت خواری ہوئی
زانی کولوں آوے اوتھے بدبو جیوں مرداراں ۔ آلت نال لٹکیسن اُلٹے سال پنجاہ ہزاراں
جو کوئی زوروں ناحق بندہ لیوے دھرتی بیگانی ۔ سپ زمیاں اس گل وچہ پاون حکموں ملک ربانی
جو دنیا اندر ڈنگر یا جیواناں چوری کردے ۔ چور اتے اوہ ڈنگر ہوسی وچہ میدان حشر دے
مالک اپنے تائیں سدے لے کے نام پکارے ۔ ایسے چور چھپایا جیہنوں دسن بندی سارے
جو مال زکوٰۃ نہ دیون سونا روپا کرسن میخاں ۔ متھے وچہ مریسن اوسنوں دردوں مارن چیخاں
ایہ جو وٹ متھے تے پاندا عاجز ویکھ سوالی ۔ فرکنڈ وچہ مارن گل نہ سندا مول غریباں والی
زیاسے تے مارن میخاں جو دکھیاں کل تردے ۔ جو ویکھ غریباں بھکھیاں تائیں پاسا جیب مروڑے
زیور دی جیبی تتی کرکے لاون جسے سارے ۔ مال زکوٰۃ نہ دیون تھیں ایہہ دکھ قضیئے سارے
جو ڈنگر مال زکوٰۃ نہ دیوے اسنوں چا لٹاون ۔ اُتے چاہڑن ڈنگر اسنوں اپنے سم کھباون
اور جیواں جسے پر دوڑن سنگ انہاں جیوں چھریاں ۔ جسے وچہ کھباون مرمر تیز نہایت چھریاں
ناخن جوماں ہووے اوہ اندھے کیتے جاون ۔ پیٹ انگاری بھرسن جیہڑے مال یتیماں کھاون
دند لمبے جو سنگ گائیں دے جیہڑے لوک شرابی ۔ کیبار ٹسی دیون جیبھ کڈھن جو کردے گلہ خرابی
محشر وچہ کھلوسی آکے ساری خلقت ننگی ۔ پر دہشت تھیں کوئی نہ ویکھ سکے طرف اپنے سنگی
ہر پیغمبر امت اپنی اپنے کول کھلارے ۔ ہر ٹولے دو کھرا باناں فرقہ فرقے سارے
سر تے سورج آن کھلووے گرمی وہسے نہایت ۔ اَسماناں تھیں سخت آوازے آون ہر ہر ساعت
بجلی کڑکے دہشت والی جو دل ٹکڑے کردی ۔ گرمی جوش نہایت مارے ذرّہ نہ لبھے سردی
گرمی ہنگھالے کولوں دریا کے ندیاں چلیاں ۔ نیکاں تے مقبولاں تائیں نہ پیراں تلیاں
بعضے گئے ہیٹاں تائیں بعضے گوڈیاں تائیں ۔ بعضے لک تے بعضے ونجی سینہ تک سنائیں
بعضے عاصی گل تک ڈبن کافر غوطے کھاون ۔ بھکھ پیاس تے گرمی ڈاہڈی دم دم جگر جلاون
مومن تنگ ہوں جد بھکھوں منہ وچہ مٹی کھاون ۔ اوہ مٹی بنسی میدہ مٹھا تا اوہ رج رج کھاون
ابوسعید روایت کیتی کہے رسول ربانے ۔ روٹی بنسی زمیں تمامی جنتیاں مہمانی
پیاس لگے تا پانی پیون مومن حوض کوثر دا ۔ اوہ جو حوض سداوے اس دی پاک نبی سرور دا

بیان حوض کوثر در محشرگاہ

حضرت عبداللہ بن عمروں وچہ بخاری آیا ۔ صلی اللہ علیہ وسلم پاک نبی فرمایا

حوض میرے اتنا چلے مہینہ کوئی
چارے گوشے اکو جیتنے بہت فراخی ہوئی

پانی چٹا دودھوں خوشبو ودھ کستوری نالوں
بھانڈے جیوں اسماناں اتے تارے چمک کمالوں

ایہہ تاثیر اس پانی اندر جو ہک واری پیوے
حکم اللہ تعس عمر تمامی پھیر نہ تسا تھیوے

شب معراج رسول اللہ نوں کوثر رب دکھایا
مٹی اسدی سی کستوری پاک نبیؐ فرمایا

حضرت انس کہیا جو اکدن وحی نبیؐ ول آیا
اسیں سارے بیٹھے کول نبی نوں زور بیہوشی پایا

پھر اچن چیتی ہسدیاں حضرت سر نوں اتاں اٹھایا
ہس دا اساں باعث پچھیا پاک نبیؐ فرمایا

پھر سورت کوثر اللہ بھیجی پڑھ کے نبی سنائی
جانو کوثر کیا کجھ ہے اساں آکھیا خبر نہ کائی

حضرت کہیا کوثر ہے اک نہر جو خیر کثیروں
اس حوضوں پیسی امت میری پانی چٹا شیروں

بھانڈے اس پر دس اینویں جیویں تارے اسمانی
بعضیاں لوکاں تائیں آن ہٹاون ملک ربانی

میں کہساں ایہہ امت میری رب کسی بدعت والی
سار نہ تینوں جو انہاں تیرے پچھے راہ نکالی

حضرت انس روایت کیتی پاک نبی فرمایا
حوض میرا رب جنت اندر شب معراج دکھایا

برفوں ٹھنڈا شہدوں مٹھا دودھوں چٹا پانی
کنڈھیاں اتے موتیاں سندے تنبو لگے نورانی

مٹی اسدی سی کستوری ڈٹھا ہتھ لگا کے
اس تھیں امت میری پیسی وچ حشر دے آکے

سونے چاندی تارے اسپر جیوں اسماناں تارے
دو پرنالے جنت وچوں اس پر وگن ہارے

مومن سارے پیون اسدن آپ رسول پلاوے
بھی چارے یار پلاون والے پینیاں وار نہ آوے

ہور اصحاب تے ولی کمل مومن نیک جمیلاں
ساقی بن کے پانی دیون ہر ہر جا چھبیلاں

غیر امت دے لوگ ہٹاشے پاک رسول ربانا
جیونکر اکٹھے اوٹھاں نوں چوں چکے شتر بیگاناں

تسیں امت اپنی کویں سنجھاؤ سوال کیتا اصحاباں
کہیا اونہاں نوں نشان ہووے گا منہ روشن مہتاباں

جیویں گھوڑا پنج کلیاں سنجھاپے کلے اپ ہیروں
انہاں منہ ہتھ پیر سوون گے روشن وضو دی تاثیروں

ہک اپنا حوض ہووے گا ہر پیغمبر تائیں
ایہہ انہاں صفتاں والا حوض کسے دا ناہیں

کوثر سندے میل دھاون بدعت والا منہ کالے
شراب بناون یا چکھن ہون اتے پلاون والے

ہور مشرک کافر اتے منافق اس تھیں رہن کنارے
تے عاصی بدلے دے عیبا ندا پیون کے سالے

بھکھ پیاس خلائق تائیں وچ میدان حشر دے
ماندی واگوں مغز ابالے آیا وچ خبر دے

بیان شفاعت کبریٰ و مقام محمود حاصل شدن حضرت پیغمبر علیہ السلام

جل جل ہیبت اسدن والی کٹ فضیئے سارے
دہسے سالاں پچھے مومن ایہجن اکٹھے سارے

آکھن کوئی شفیع بنائیے مرد شفاعت والا
جو مقبول کرے جا عرضاں وچ جناب تعالیٰ

آوے آپ تسلیاں کردے مبلن بیٹھ صلاحیں
جو حضرت آدم جد خلائق اسدے کول چلاہیں

منت رب عرض قبولے اسدی تنگی کل ونجاوے
ہو اکٹھی خلقت ساری کول آدم دے جاوے

آکھن حضرت اسیں ائے سا تھیں ہن آزاریاں
جگ وچ کل طفیل تساڈی خلقاں پیدا ہویاں

باپو باجھ پیدائش تیری ہوئی اک مٹھ خاکوں
پیدا کیتا اللہ تینوں اپنے ہتھوں پاکوں

پھر اک جنابوں ملیا تینوں ایہہ رتبہ وچ جگے
کل فرشتیاں حکموں کیتا سجدہ تیرے اگے

پھر ہر چیزاں دے نام جتا کے تینوں عالم کیتا
پھر ملکاں تھیں اوہ نام پچھائے لوہ ہارے تد جیتا

پھر بہشت دے لوکاں کولوں آ سیوں خوشیوں ہسدا
پھر لیکے تاج خلافت والا رہیوں بہشتی وسدا

پھر جنت وچوں باہر آکے تاج نبوت پایا
جگ سارے وچ حضرت آدم صفی اللہ سدوایا

اج ہنولک شفاعت اوتے مہر کرداکواراں
پیش خدا دے عرض کرو ہو کارن او گنہاراں

حد حساب نہ آوے کوئی جو اج قہر خدا دا
تینوں درد اساڈا حضرت توہیں ساڈا دادا

مہر کرے اج اللہ سائیں غم اندوہ ونجاوے
تا پھر اگوں حضرت آدم ایہہ گل آکھ سناوے

اج غضب الٰہی وانگ سمندر ٹھاٹھاں پیا مریندا
کراں شفاعت جا خلقاں دی ایہہ مکھ زیب نہ دیندا

حکمے باجھوں جنت اندر کھادا گندم دانہ
اس بھلوں کی پکڑ ہو ونگی خبر نہیں کی جانا

اس خطاؤں دل میرے وچ خوف پیا ہے بھارا
ایہہ گل کہیں کرساں جے بناں شفیع تمہارا

ایہہ دیاں صلاح تسانوں نوح نبی ول جاؤ
اپنا حال احوال تمامی اس نوں جا سناؤ

تاں پھر حضرت آدم کولوں سن سارے ایہہ گلاں
آکھن چلو نوح نبی ول عرض کرن نوں چلاں

حضرت نوح نبی دی خدمت جاوے خلقت ساری
آہیں تساں کول ائے حضرت سنوں اساڈی زاری

انت نہیں جو درجہ تینوں بخشیا اللہ باری
نویں سرون ب پیدا کیتی تیں تھیں خلقت ساری

پہلوں جگ وچ جاری کیتی توں دعوت اسلامی
نال دعا تیری رب کیتے کافر غرق تمامی

رہنمائے خلائق سندا تینوں رب بنایا
شاکر بندہ رب دا خاص خطاب حضوروں آیا

کرو شفاعت ساڈی حضرت وچ درگاہ الٰہی
تاں ہو رب ونجاوے ساتھ غم اندوہ تباہی

منگے بات شفاعت والی حضرت نوح فرماوے
میں اک سوال بیجا کیتا سی اوہ ڈر مینوں آوے

ڈبدا سی اک بیٹا میرا اندر اوس طوفانے
میں کہیا ایہہ اہل ہیں میرے تھیں کھیں نال امانے

ایہو سوال بے تھاواں کیتا بہت ہوئی بے ادبی
حال کرکے رب ہلایا مینوں ہو کے غضبی

غرم آتش رج کوں خدا دے کی منہ لیکے جاواں
پاس انہاندے جاکے خلقت بہت کرے تعظیماں
تینوں رب خلیل بنایا کل خلقت دا ہادی
اگ جدوں نمرود جلاوے کرکے زور خدائی
دنیا وچہ امام نبیاں تینوں رب بنایا
ابراہیم کہے رج قہر الٰہی حد نہ آوے
وقت حساباں میرے کولوں جدوں سوال اج ویگا
مینوں اپنے بخشیوں دا ایہی فکر بھراؤ
ربدی بے پرواہی تھیں اج ہے میرا دل ڈردا
اوہ تن کذب خلیل اللہ دے ظاہر جھوٹھ دسیوں
جھوٹوں پاک خداوند کیتا ہے انہاں مقبولاں
جو قوم انہاندی بتاں پوجے ہردم وچہ گمراہی
اکدن عید انہاندی آہی لے آئے مٹھیائیاں
بتخانے دے کوٹھے تائیں پکے جندرے مارے
توں بھی چل اج نال اساڈے پیغمبر نوں کہندے
ایہہ تاویل جواب جاناں بات ہماری والی
جدکافر گئے اجاڑیں سارے حضرت ایہن کو مارا
آکھیا جاکے بتاں تائیں ایہہ تساڈے اگے
غافل ہوکے بیٹھے کیوں تسیں کھاندے نہیں انہانوں
پرزے پرزے کیتے سارے تبروں مار اڈاندے
نکّ تے کن دو کٹے اسدے موڈھے تبر ٹکایا
جنگل تھیں کفاراں آکے بتخانے جد کھوے
سارے کافر ملکے آکھن چل کے نال غضب دے
ایڈا اثر تھا جو اسدے باجھوں کردا کوئی ناہیں
حضرت نوں آکھندے سارے واہ واہ ابراہیماں

جاؤ پاس خلیل اللہ دے ایہہ صلاح بتاواں
سختی رج ستایا سانوں حضرت ابراہیماں
پائی بہت سخاوت کولوں رحمت پاک خدادی
بھیجیا رب سلام تیرے تے چخہ ہوئی گلزاری
کرو شفاعت ساڈی حضرت سختی گھیرا پایا
دنیا وچہ تن کور الاوے ایہہ ڈر ہینوں آوے
خبر نہیں درگاہ ربانی کی کجہ حال کرے گا
لوکاندے بخشاون سندا نہ کجہ ذکر سناؤ
ایسے خوف کنوں اج بھائی عرض نہیں ہیں کردا
ایہہ نال تاویلاں دے اوہ جھوٹھ نہ گز تھیوں
اصلی بات سناواں تینوں جھوٹھ نہ کم رسولاں
حضرت ابراہیم اونہاں نوں دسن راہ الٰہی
بتخانے وچہ بتاں اگے آکے ڈھیر لگایاں
کارن عید کرن دی کافر جنگل چلے سارے
حضرت کہیا بیماری سانوں اسیں تے پچھے رہندے
شرع خلاف جو بات کفر دی بھاوے نہ رب والی
جندرا توڑیا بت خانے کیتا خوب اجاڑا
نعمت رنگا رنگ عجائب ڈھیر مٹھایاں لگے
ایہہ گل کہہ کے نال غضب دے مارے تبر انہوں
جو ساریاں وچوں وڈا آہا چھوڑیا وچہ انہاندے
بوہا ماریا بتخانے دا باہر ڈیرا لایا
ایہہ کجھ حال ڈٹھا جد سارا اسر کے ہتھ گئے کولے
ابراہیم کیتا ایہہ کارا ایہہ کو توں تاہی دے
دل وچہ اسدے ایہہ گل آہی تے پچھے رہیا تداہیں
بتخانہ تدھ بھن ونجایا کیتو غضب عظیماں

ف۔ ایں قصہ در زبان پنجابی نظم کردہ گویند ۱۲

اچھا لائق پیدا ہویوں بڑے لاٹے بنے
حضرت کہیا جاکے بھائی پچھو اونہاں تائیں
وڈا جو سردار اونہاندا اوس فساد اٹھایا
چھوٹیاں دا کوئی زور نہ چلیا مارے گئے بیچارے
تاکافر نچ تمامی ہوکے آخر غصہ کیتا
جو کفاراں نوں نچ کرندی خواہش اُنہاں آئی
پس کیوں پوجو انہاں تائیں چھوڑو ایہہ گمراہی
تریجا کذب ہویا جیوں ظاہر راوی آکھ سنایا
بحراں شہر گیا گھر چلچے کیتا وچ گذارہ
جنہ ہووے شرمندہ جس تھیں صورت حد نہ کائی
راوی کہندا جیوں یوسف دے حسن کنوں مشہوری
پھر چلچے نال اتفاق نہ رہیا کیوں جو اوہ سی کافر
بی بی نوں جدے کے آئے کول مصر دے
جدن عورت سوہنی ویکھے لیندا کھس شتابی
جے کوئی ہور قبیلہ ہووے دولت اوس دوائے
جد حضرت کول مصر دے آئے نذرا پایاں انہاں راں
تاں پھر حضرت بی بی تائیں گوشے گل سمجھائی
کی لگدی ایہہ عورت تیری اونہاں خبر پہنچائی
سچ مچ چاچے دی ہی بیٹی بھین قبیلیوں آہی
پر حضرت تائیں پچھوں لگی ایس گلوں حیرانی
پھر قصہ کوتاہ جاں اوہ کافر لیگئے بی بی تائیں
قدرت ربدی نال حویلی کندھ ہولی آئینہ
جو کافر پاس گئی جد بی بی آون لگا نیڑے
ہٹ کے جدوں پچھیرے ہویا ہوش تے ونج ہتھ آئی
پھر گل اُس دا گھٹیا حکموں آہو ہوئی بدحالی

ہے معلوم اسانوں تُسی ہی ٹھاکر ساڈے بنے
ہین بھی سُندا رہیا جو اندر رہیاں شور کہائیں
اینویں جاپے مینوں اس کو ماڑا موہڈے چایا
جاکے اُس تھیں پچھو سچ مچ کہسی قصے سارے
اس گل وچہ بھی جھوٹھ نہ کوئی سمجھن یوجہ ہیتا
جو بت تساڈے بول نہ سکن نہ مل سکن ہی ہی
جھوٹھ کہن دی ہرگز اینہاں دل وچہ نیت ناہی
جاں حضرت ابراہیم وطن تھیں ہجرت کرکے دھایا
گھر اُسدے اک بیٹی آہی حضرت بی بی سارہ
چلچے لڑکے پیار اوہ بیٹی نال نبی پرناہی
اینویں بی بی سارہ حسن جمالوں پوری
تا پھر اوتھوں حضرت صاحب چلے ہو مسافر
مصر اندر اک ظالم آہا کردا ظلم قہر دے
جے خاوند اُسدا نال ہووے تا کردا قتل عذابی
اس کارن اُس چارے طرفے چوکیدار بہائے
چار سے طرف اکٹھے ہوکے پکڑے چوکیداراں
جیکوئی تیں تھیں تے پچھے آکھیں لگ امیر ابھائی
حضرت کہیا خواہر میری میں ہاں اسد ابھائی
ہور مسلم بھیناں بھاری سارے جھوٹھ نہ آہا کائی
جو لکھیا کیا فریب میرا ایہہ وچہ درگاہ ربانی
پچھے حضرت اللہ کولوں لگے کرن دعائیں
ویکھے نیا خلیل الٰہی حال سبھے تسکیناں
بند ہویا ساہ کافر سندے پے گئے اپنے جھیڑے
دوجی واری کافر ظالم پھیر نیت بدلائی
ہٹ کے پچھان گیا جد کافر تا پھیر شرت سمھالی

ترت بجے پھیرے سجاوں ت ایہ پکڑیا گیا نہایت
رہیوں جھگ مرگی وانگ سن آنی سخت بیہوشی
کہندا ہے ایہ جادوگر کوئی بچاؤ اس تائیں
تاں او جلدی پی پی تائیں حضرت پاس لیائے
حضرت کری حاجت تائیں جیہنوں رب جتایا
اپنے کولوں جادو بی ایسے شاہ مصر دے
ناجر نال نکاح پڑھا کے شام ولایت ٹرگئے
اس دن حضرت خوف اونہوں ایسا گلاں تھیں ڈر سی
تپھر پاس کلیم اللہ دے جاوے خلقت ساری
جاؤ پاس کلیم اللہ دے جو موسیٰ نبی سوہارا
غم اندوہ نہایت تائیں اللہ دے مقبولا
رتبہ تیرا حد نرالا نبیاں وچہ تماماں
سب توریت لکھ کے بھیجی پڑھنا دوایا
پتھراں وچوں باراں چشمے پانی کیتا جاری
شکر تیرے نوں وچہ جنگل بدل سایہ کردا
اگوں کسے حضرت موسیٰ کی منہ نے کے جاواں
مار تماچہ جند نکالی دنیا اندر آہی
حضرت روح عیسیٰ کول آکھوسن اوہ بات قبولے
یا حضرت اج کرو شفاعت خلقت عاجز آئی
ہتھ تیرے تھیں ظاہر ہوئے معجزے لکھ ہزاراں
زندہ کر آسماناں اُتے تینوں رب رکھایا
حضرت عیسیٰ بھی پھر آکھے چلدی واہ نکائی
تے قوم میرے نوں ابن اللہ کہندی آکھن رب ثانی
جاؤ پاس رسول محمد ﷺ جو عزت شان دے لائق
ہو کے جمع تمامی خلقت پاس محمد ﷺ جاوے

تنگاں ماسے کھڑیاں رگڑے مرن لگا اس ساعت
پر کہاں ہٹ کے سرت سنبھالی کردا جوش خروشی
نہیں تاں کرکے سحر شتابی میںنوں کہے ازیں
بی بی قصہ کیتا جو اپنا سارا حال سناوے
اوس کوں تھے دو شیشہ کر کے میںنوں پب دکھایا
وقتی نبی خلیل اللہ نوں بعض روایت کردے
ایہہ ترے کذب نبی تھیں خالی ہرجو ہیں آکھ سنائے
میں تھیں اج سوال ہووے عذر لگے ایہہ ضرور سی
کرو شفاعت ساڈی حضرت آکھن کرکے زاری
جس توریت ملی درگاہوں رب دا خاص پیارا
مشکل حل کرسی ساڈی رب دے خاص رسولا
ماں جہ وسیلے نال خدا دے کیتیاں تدھ کلاماں
کشتی واری معجزہ سیتی عاصا سپ بنایا
انت نہیں جو درجہ تینوں بخشیا اللہ باری
کھاون کارن حکم اللہ تھیں من سلویٰ اُتردا
میں بن حکموں اک قبطی ماریا ایس گلوں ڈر جاواں
خبر نہیں کی ہووگ یار روز بدی بے پرواہی
تاں پھر جاون لوک تمامی عیسیٰ پاس رسولے
باپ بنا توں پیدا ہویوں پا بخشی وڈیائی
مویے جوائے انہیاں اکھیں ہور شفا بیماراں
کرو سوال خداوند اگے سختی گھیر آیا یا
نہ ہویا نہ ہوسی ایسا جو اج قہر خدائی
ایس گلوں ڈر دا میرا وچہ درگاہ ربانی
اللہ صاحب کیتا جسنوں کل نبیاں تھیں فائق
صلی اللہ علیہ وسلم خوشیاں کوک سناوے

یا حضرت سردار دو عالم تینوں سب وڈیائیاں
توں سردار نبیاں سندا حضرت ختم رسولاں
رب کل پہلے توں ایں شمس نورانی
تے لین مرسل تیرا شان رسولاں
وچہ میدان قبولیت دے تینوں شاہ اسواری
دل مدھادے وال اساڈے کارن کریں شفاعت
ہر کل اج شفاعت دی ہے خلقت ساری شائق
ایہہ نہ ہوو بھائی کرو تسلی سارے
گئے آن کھلارے گھوڑا حضرت کرے سواری
وچہ درگاہ ربانی چلیا سرور وانگ حبیباں
جد دیکھ رسول اللہ دا یاد دے خلق حیرانی
جبرئیل جہاں دا خادم اگے لگے چلے
جگہ بے مثل مکانی نورانی ہر ہر صفتوں عالی
اوہ مقام ستودہ جو محمود سدائے بھائی
وچہ قرآن مبارک کیتا وعدہ پاک الٰہی
اس جگہ وچہ حضرت نوں اک کرسی نوروں
کرسی اُتے خلقت آئیں بیٹھک اوس صفتی دی
کرسی ایہہ شان زیادہ ہور کسے دا ناہیں
وعدہ لاشریک الٰہی ظاہر کرے تجلے
حضرت جلدی سجدے پوسی حمد ثنائیں
سبحان بھی سجدے اندر صفت ثنا ہیں کردا
مرسل جلدی جا آکھاں جو منگیں سو دیاں
نال قبول شفاعت تیری جو منگیں سو پائیں
حضرت صاحب پھر توں جاوے اللہ دے نزدیکاں
[illegible] اوہ وعدے [illegible] سچے ہیں تمامی

تیری خاطر اللہ سائیں خلقاں کل بنایاں
وانگوں کال بدر محمد وچہ ہوئے مقبولاں
تیں جیہا مقبول نہ کوئی وچہ درگاہ ربانی
اج خلقت دی کریں شفاعت بدیا مقبولاں
ویکھا حضرت در تیرے تے آئی خلقت ساری
ٹالے کریں اساڈے دکھ نوں ایہہ غضب خدا دی ساعت
آہے کسی پاک محمد میں ہاں اس کم لایق
جبرائیل محمد کارن زین براق سوارے
شوکت شان نبی سرور دی دیکھے خلقت ساری
اگے اگے ملک نورانی دوڑن وانگ نقیباں
ایڈے شان کمال محمد نبیاں دے سلطانی
لے جاون تشریف محمد عرش اعظم دے تلے
اوتھے کارن نبی بنایا آپ خداوند والی
وسیلہ اتے فضیلہ جا شفاعت ہے اوہ بھائی
لیسی ایہہ نبی سرور لوں جدا آوحی سپاہی
وانگ امیراں منصب داراں ایڈے شان حضوروں
اگلے پچھلے رل مل کرسن اوتھے خلعت نبی دی
دہن جمال کمال محمد شان وڈے اس گاہیں
ویکھے پاک رسول محمد اوپر عرش معلے
جو کسے نہ کیتیاں ایسیاں صفتاں اول آخر تائیں
تاں پھر آندے حکم نبی نوں اس خالق کبریائی
نال تیرے ہے وعدہ میرا راضی اج کریساں
بخشاں کراں [illegible] جیہنوں بخشائیں
کہیا رب اس دے [illegible] جیہنوں اج ادیکاں
اج میں تینوں راضی کرساں بخشاں عیش مدامی

جلدی تسیں ہن ول چلو دلوچہ کرو تسلی
ہیں بھی اج زمیں دے اُتے اپنا کراں تجلی

موجب عملاں دے دیساں اوتھے ہر اک تائیں
اہل اسلاماں جنت اندر دخل ترت کرائیں

کراں حساب خلائق دا میں آپ زمیں تے آکے
کفاراں نوں اُلٹا سٹاں دوزخ وچہ وگاکے

تاں پھر حضرت شوکت شانوں دھرتی اوپر آوے
کیا کجھ حکم ہویا حق ساڈے خلقت آن بچھاوے

بر زمیں تجلی فرمودن خدا جل و علی شانہٗ

حضرت کدے زمیں اُتے خود رب تشریف لیاوے
ہر بندیاں موجب عملاں جھگڑا آن مکاوے

تخت عدالت تے رب آپے بیٹھکے بہسی قاضی
نیکاں عملاں والیاں نوں اج کرسی چنگا راضی

ایہہ گل سنکے بہت وڈیکاں لگن خلقت تائیں
ہُن آیا کہ آیا دھرتی اوپر ساڈا سائیں

پھر اجن جیہت اک نور دسیوے آسماناں تھیں ظاہر
کھڑک نہایت ہیبت والے سنسیں آون باہر

کھن اوہ تسبیح ملائک نازل آواز گرامی
اس وچہ آیا رب اساڈا پچھے خلق تمامی

آکھن ایہیں فرشتے آہیں رب سچے نوں پاکی
فلک اول ہے جا اساڈی نکلن نال چالاکی

اوہ کرکے صفاں کھلوون سنسے ہور آوازہ آوے
نور عظیم آسماناں دوں ظاہر ہو دسیاوے

پھر اینویں خلقت کہے جو اس وچہ رب اساڈا ہوسی
پڑھ تسبیحاں صفاں بناکے ہر اک ملک کھلوسی

اینویں ملک ستاں آسماناں آون وار و واری
لگے پچھے صفاں کھلوون اوہ لشکر سرکاری

پھر جو عرش چو فیر فرشتے کل زمیں تے آون
آپ آپ جلالیت تھیں عمدہ صفاں بناون

تاں پھر اسرافیل فرشتہ پھوک دیوے کرنائیں
وچہ غشی سب خلقت ہووے ہوش نہ کسے تائیں

پھر حکم کرے ملکاں نوں اللہ دھرتی عرش اتارو
اٹھ فرشتے عرش مبارک ہیٹھ اُتارن یارو

دو دو ملک اٹھاون والے اسدا اک اک پایہ
بیت المقدس والی جاگہ عرش الٰہی آیا

تفصیل ہفت گروہ کہ در سایۂ عرش معلی باشد

مخبر صادق نے فرمایا پاک رسول سچاویں
ست گروہاں اُسدن عرش اعظم دی چھاویں

اک عادل شاہ جو عمل کماوے وچہ اپنی سلطانی
دوجا وچہ عبادت اپنی کردا خرچ مدامی

تیجا ذکر نمازاں اندر جو سب رات کھلوندا
چوتھا تائب جو شرمندہ ہوکے عیبوں روندا

پنجواں دو بندے جو رکھن للہ حب پیاروں
چھیواں صدقہ دے پوشیدہ خلقت خبر نہ ساروں

ستواں حسن نوں عورت سدے صاحب حسن جمالاں
اوہ رب تھیں ڈر داہول نہ جائے پاوے شان کمالاں

عملاں والے مومن ہوون گے باجھوں عمل خسیساں
تے جس پر فضل الٰہی ہویا نال اسدے کیا ریساں

پھر شاہنشاہی طوروں لگن تنبو ہور قناتاں
عرش چو فیرے ملک ہزاراں جو صاحب درجاتاں

تے عرش چو فیرے عزت والے پردے جاون تانے
جویں مراتب شاہنشاہاں لائق شان ربانے

پھر پھوکے کرنا فرشتہ ہوش خلائق آوے
جن فرشتے شکل عملاں ظاہر کل دسیاوے

اے عرش دسیوں لگے ظاہر خلقت دیکھے
ہیبت ویکھ ربانی اُسدن ہل جاون سب لیکھے

جن سورج دا نور نہ رہسی ہووے حکم حضوروں
سارا جگ ہوویگا روشن رب جیدے نوروں

پھر حکم ہویگا ملکاں نوں جلدی جنت حاضر ہووے
تے آتش دوزخ قہر ربانی ظاہر آندا جاوے

وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِمَن يَرَىٰ (نازعات س ۳۰)

سجی طرف عرش دے رکھن جنت زیب کمالا
تے کھبے پاسے دوزخ لیاون ڈاڈھا ہیبت والا

ستر ہزار سنگل گھتکے لیاون دوزخ تائیں
اک اک سنگل نال فرشتے ستر ہزار سنائیں

سخت آوازے کڈھے دوزخ گھتے گج اراماں
سے برساں دے راہوں سن سخت الینبے لاماں

بھی گج آواز سنیوے اُسدا سے برساں دی راہوں
اچادسے وانگ محلاں منگ پناہ الاہوں

اجا سدبلاوے دوزخ سخت آوازوں بھائی
کہاں متکبر اج کافر ظالم نافرمان خدائی

برایاں کماں والے کتھے زانی اتے شرابی
کہاں منافق بدعت والے کیتی جنہاں خرابی

کتھے گئے زکوتوں تارک چھوڑیاں جنہاں نمازاں
گوڈیاں پرنے ڈگی خلقت سن سن سخت آوازاں

بے دربے البنے آتش جیونکر شتر قطاراں
ہیبت دوزخ ویکھ عذاباں رنگ اُڈن مکاراں

وَجِيءَ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنسَانُ وَأَنَّىٰ لَهُ الذِّكْرَىٰ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي (فجر س ۳۰)

اسدن آندا جاسی دوزخ ڈاڈھا سخت نہاری
اسدن مت لویگا بندہ خوب نصیحت کاری

یاد کریگا جو وچہ دنیا متیں دیون ہارے
اسدن پتہ لگیگا اس نوں سچے آہے سارے

تے کتھے ہے اس کارن نصیحت یعنی نفع نہ کوئی
ہن پچھتایاں کجھ نہ ہوندا اہنفوں وقت گیوئی

کہسی ہائے افسوس کماندا کرکے عمل چنگیرے
کارن اس حیاتی جیہڑے اج کم آون میرے

کیوں نہ کجھ ذخیرہ کیتا طاعت نیک اعمالوں
ایہہ حسرت اسنوں ہوسی بدتر کل عذاباں نالوں

خاموش کنانیدن ملائکہ مخلوقات را و اظہار جلالیت و ربوبیت آن

حکم کرے ملکاں نوں اللہ آکھو خلقاں تائیں
چپ کرو تے سنو دھیانوں جو میں آکھ سنائیں

چپ کرن اوہ پھر حکم اللہ تھیں چھوڑے سارے
آکھ فرمان اللہ دے سائیں سنو سخن ہمارے
جان تسیں دنیا اندر تے کرے نیک کماں
یا کجھ نافرمانی میری عیب تے برائیاں
میں نال تسانوں بھیجے دو دو سخن والے
ذرہ ذرہ لکھ سنائے کرکے خوب سنبھالے
کول تسیں دے اوہ گل سناوے لکھے جیہے تمامی
جو جو کیتی دنیا اندر نیکی تے بدنامی
اج میں تساں ایہہ دسی نیکاں جیہے بچارے
تے جھیڑے نافرمان اساڈے دوزخ جاون سارے
میں ہر ہر نعمت دنیا اندر کیتو احسان تمہارے
تے اپنے حکم تسانوں سارے بھیج رسول سنائے
نافرماناں تساں نہ کیتی میری تابعداری
کر رہے تمامی عمران شیطاناں دی یاری
اسدن دی میں تسیں تسانوں سنگے بھیجی ساری
تساں دلاں توں وچہ خوف نہ کیتا میری سخت قہاری
صاف انصاف تساڈا کاج بدلہ عیب کوئی
جس فرمان الٰہی دوزخ اندر شکوہ کرے نہ کوئی
سب انصافاں تانج بدلہ پاؤ خوشی رضاؤں
ایہہ جنت ایہہ دوزخ حاضر ظلم نہ کجھ خداؤں
عدل میراج جس مینوں مسخ وچہ بھاوے
اوہ اپنے کرتوتاں لکھے ہیں پر دوس نٹاوے
نیکاں جنت ملن جہنم ایہہ بدلہ ہر ہر دا
یاد کرو جو کہے اللہ ظلم نہیں میں کردا
سن ایہہ گلاں ساری خلقت حق آمنّا کہسی
ہیبت خوف چھا لیسی تکل ہر کوئی مونہہ دا ہسی
ہیبت کولوں ڈرکے ہووے جگر کلیجہ پانی
گل گل جاون دل خلقت دے ہیبت نال ربانی
ہووے حکم فرشتیاں تائیں دوزخ نوں بھڑکاؤ
آتش والے لک جو شکلاں ہیبت ناک بناؤ
رب سچے دی ویکھ تہاری آتش قہر التہبے
ہر ہندیدی وس دہاڑے بوٹی بوٹی کنبے
نبی ولی تے عالم فاضل کامل بزرگ بچارے
ربدی بے پرواہی کولوں تھر تھر کنبن سارے
واہگ سمندر ٹھاٹھاں والے ربدی سخت قہاری
رب فرمایا طامّہ کبری قیامت آفت بھاری
جو دنیا اندر شر نبیاں بے جتنے عمل کمائے
اوہ بھی اوس دن ویکھ قہاری اپنی ہوش اڈاوے
حکم ہووے اک شخص لیا ہو وچوں خلقت ساری
جس نعمت نال فراخی اندر ساری عمر گذاری
ہرگز دوکھ دی شکل نہ ڈٹھی رنج ملال نہ پایا
پر رب دے حکم قبول نہ کیتے بہتا کفر کمایا
دوجا شخص جو دوکھاں اندر ساری عمر گذاری
سکھاں نہ اک ساہ نہ ڈٹھا ہر دم دکھ بیماری
اندر فاقہ فقر مصیبت گذر گئی زندگانی
ایہہ پر ساری عمر نہ کیتی رب دی نافرمانی
اس پہلے تائیں کہن فرشتے دوزخ پاس لیجاون
اک ذرہ کھلوکے اس تھے محشر وچہ لیاون
پچھے رب جو دنیا اندر کیا ڈٹھا عیشاں پایاں
آکھے خوشی نہ دنیا والی یاد رہی کوئی سایاں

جو کجھ درداں دے لشکر چڑھیاں تے گھٹ ہیراں
درد کنوں اک وال نہ خالی حال بیحال زہیراں
دنیا جیہاں والوں خوشیاں یاد نہ آوے کوئی
ہائی جندڑی نج پیدا ہوندی دکھاں دے مندائی
ہن وچ جنت نوں لیکے آون عزت نال فرشتے
جلدی وسنوں آن کھلارن اک دم کول بہشتی
پھر محشر وچ لیاون اسنوں پچھے اللہ سائیں
تدھ کیا کجھ تکلیفے ڈٹھے دنیا وچہ سائیں
ناوہ کہسی دنیا دا غم مینوں یاد نہ کوئی
ہر ہر رگ میری اس ویلے خوشیاں تھیں پُر ہوئی
کوئی قصیہ یاد نہ رہیا بھلے دکھ تمامی
گویا کہ میں جمیا پلیا عیشاں وچہ مدامی
دوزخ دا سر منہ تے اکھیں نیلے باناں کردا
لگے کڑکے ستدے جو کوئی نافرمان امر دا
ستر سالاں دے راہ تائیں جاسی اس بدبوئی
کے سے برساندے راہواں دی گرمی ظاہر ہوئی
پھر سوہنیاں شکلاں بن کے آون نیک اعمال تمامی
وچہ درگاہ خداوند والی ہوون اکن سلامی
روزہ حج زکوٰۃ نمازاں صدقہ سیر کمائی
کیا کجھ سانوں آکھن وچہ درگاہ خدائی
ساریاں نیکاں عملاں تائیں اللہ ایہہ فرماوے
جو ڈھیر وجیوں جیوں تساں بلایا جاوے
دوزخ کنوں بچا سو جنہاں کمایا پیا تسانوں
عدل انصاف حساباں اوہ کیتے ساں میں بندیاں نوں
اوہ نیں آ اسلام کھلوسی کلمہ طیب نوری
اہل تیری اج راضی کرساں حکم حضوری

طبرانی اعمالناماہای ورسیدن در دست راست مومناں و در دست چپ کافراں

پھر نکلیگا اعمالاں والا دفتر شہنشاہی
نیکی بدی تمام خلق دی جس وچہ لکھی آہی
حکم ہووے ایہہ کاغذ سارے لیکے ملک اڈاون
جوئیں بکھیر واڈے کے اپنے اہلئیاں نوں آون
اپنے اپنے فاعل تائیں ڈھونڈھ ملن اوہ سارے
مومن لوں ہتھ سجے اندر جا کے ملن ملارے
نے کافر تائیں کھبے ہتھ وچہ جا پہنچے اوہ نامہ
یالیتنی لم اوت پکارے آیا وچہ کلاماں
جنہوں سجے ہتھ وچہ ملسی عیش خوشی تس ہوئی
تے جنہوں کھبے ہتھ وچہ ملسی دوزخ پلے ڈھوئی
جد کافر ویکھن بدخواری ہتھ نہ کرن اگاہاں
آکھن کھبے ہتھ وچہ نامہ ناہیں اسیں لواہاں
تا زوراں نال فرشتے دیون کھبے ہتھ وچہ بھالی
سینہ چیر نکالن کنڈوں کھبا ہتھ رسوائی
آکھن آپے لیون لکھے نا کجھ عذر نہ چارہ
آکھن اسوچہ کل منہ کالا لکھیا ہویا ہمارا
اوہ دنیا والیاں عیشاں خوشیاں دولت نال پیارے
اج اوہناں کرتوتاں کولوں نہیں چھڑاون ہارے
کہن فرشتے سی ایہہ کافر منکر ایس حسابوں
جاتا سی ہیں باغی رہساں ربدے خاص حسابوں
جد کافر کرن خیال اعمالاں کر فریاداں رووں
چھوٹے وڈے عیب تمامی اگے آن کھلوون

ذرہ نہ چھوڑیا لکھن والے جو کر نوٹ کمایا   ہائے افسوس ملدا ایہہ خط جس وچہ کل لکھایا
میں دنیا وچہ نہ جاتا میں تھیں ہوسن ایڈے لیکھے   ملکی نظروں کل کمائی خطوں پڑھکے ویکھے
کے مومن لیکھن خط اپنے وچہ سوہنے عمل فقیاں   شکر کرن درگاہ ربانی جس دتیاں توفیقاں

یَوْمَئِذٍ یَتَذَكَّرُ الْاِنْسَانُ مَا سَعٰی (النازعات س ۳۵) روزیکہ یاد آرد آدمی آنچہ عمل کردہ بود ۱۲ فتح

سوال با عتاب از جناب رب الارباب بہ کافراں از شرک و توحید و انکار شاں از شرک و کفر

کافر وچہ درگاہ ربانی کل بلائے جاون   تا پھر اللہ صاحب نال عتاباں ایہہ فرماون
جو یاد کر وچہ دنیا کیا تساں میں کتنیں نعمت پائی   تے پوجا کیتی غیر میریدی ایہہ کچھ شکر ادائی
میں سان نعمت دیون والا میںنوں رب نہ جاتا   اس میری نعمت دیون دا تساں ذرا قدر پچھاتا
غیر میرے دے عظمت کیتی پوجے بت ہزاراں   میں بھیج پیغمبر خبراں دتیاں چھوڑو بیاں کاراں
تساں میرے کل رسول جھوٹھے کیتی نافرمانی   صاف انکاری ہوکے میرے پھڑیا راہ شیطانی
کافر صاف انکار کریسن کیتی تا بُریائی   لکھن والا لکھ لے آیا ساڈوں خبر نہ کوئی
اساں صاف حساب تیری کیتی پڑھیاں خوب نمازاں   واحد لاشریک پچھاتا تینوں صاحب رازاں
نام تیرے تے دولت دتی ونڈے تے خزانے گالے   پر چنگا عمل اساڈا نہ کوئی لکھیا لکھن والے
پھر قطموزیں دا سکد اللہ جس پر شرک کمایا   اوہ دیوے اُن گواہی ایہہ رب نال شریک لیایا
ٹکڑے لگے زمیں دا ہیں پر ایہہ کارن اس کیتا   کافر لگے اس کم دا ہیں نام نہ ہرگز لیتا
پھر اُن کہے آسمان جو میرے ہیٹھ کیتی بُریائی   کافر صاف انکار کریسن کیتا شرک نہ کائی
اوہ بھیر گواہی کارن ویلے دینہ تے راتاں   جو ساڈے اندر سچ مچ کافر کیتیاں شرکی باتاں
اوہ بھی کافر ہک نہ منے صاف ہووے انکاری   ایہہ سبھتے میرے دشمن بابیں وچہ نہ بدکاری
پھر لکھن والے اُن فرشتے دیون سچ گواہی   کافر کہے جو انہاں میرے نال عداوت آہی
لکھ رہے اے جھوٹھ رلاکے جو میں نہیں کمایا   جو چنگے عمل ہیں کیتے اونہاں لکھے نہیں خدایا
پھر حکم ہووے جے اوہ کم تیرے دس انج تمامی   تا توں حسین گا یا ناہیں کیتا اپنا خامی
اوپر جبیٹھا اونہاں ندی حکموں مہر لگائی جاوے   ایہہ سارے عضو انہاں نے قادر پاک بلاوے
تا دیون جلدی لنگاں باہاں اکھیں گیج گواہی   اس کافر نال اساڈے ایہہ بُریائی کیتی آہی
پھر چمڑا کاں دیکھے اکھن کافر انہاں عضواں تائیں   بے سمجھو تسیں کیوں سچ بولو گے اللہ سائیں
اسیں تساڈے کارن جھگڑاں تساں بھی سچ الایا   نالے آپ عذابیں گلسو ساڈوں نال مرایا

عضوی کہن اساڈے اوتے خفا نہ ہرگز ہوئیو   دوس کسے تے ناہیں کیتے اپنے توں ہن رونو
دنیا وچہ تساڈے اساتوں رب مطیع بنایا   نیکاں کماں کارن سانوں نال تساڈے لایا
ہن ساڈی نہیں مجال جو ایتھے بولاں جھوٹھ رلاکے   جو کجھ تساں کمایا دسیا سچو سچ الاکے
پھر کافر بہت ہوون شرمندے رہسی عذر نہ کوئی   پھر خود اقرار کریسن جو بریائی ساتھوں ہوئی
پر سانوں کجھ خبر نہ آہی اصلی حق نہ پایا   وحدت تیری وا پیغام نہ سانوں کسے سنایا
کہیا جو اک اللہ دا ہور شریک نہ دوجا   نہ کسے کہیا جو ترک کرو تسیں بتاں سندی پوجا
دنیا اندر خبر نہ پہنچی کجھ توحید الٰہی   تے پیغمبر باقی دے ایہہ بدلے خبر اسانوں ناہی
رب فرماوے ہن تسیں ایتھے عذر نہیں کرسکو   وچہ سچی درگاہ الٰہی جھوٹھ نہ ایڈے بکو
میں کتنے نبی تسانوں بھیجے کرو ڈیاں تاکیداں   لوکاں واضح کرکے کہیا تسانوں سچا راہ توحیداں
معجزیاں دے نال تسانوں انہاں یقین کرایا   تاں بھی نہ منیاں ہرگز اپنا کفر کمایا
تابھی کافر بولن سارے نبی نہ آیا کوئی   سچے راہ توحید تیریدی سانوں خبر نہ ہوئی
پھر حکم کہے رب نوح نبی نوں اپنی امت تائیں   میں رب دا حکم تسانوں دسیا جھلیاں ایڈ ایڈائیں
ظاہر باطن حکم الٰہی واضح کر سمجھایا   نوے سالاں کھا کھا ماراں کہنوں باز نہ آیا
تساں میںنوں بہت بےعزت کیتا ویلے پتھر مارو   رب دا حکم جھوٹھا اوہر دم اپنا کفر چتارو
میںنوں اپنا دشمن جانو ایڈ کرو بد نیتی   پر میں حق تباؤں کولوں ذرہ نہ سستی کیتی
پھر اینی مدت بعد تساں تھیں کوئی ایمان نہ لیایا   پھر نال دعا میریدے اللہ اوہ طوفان چڑھایا
جس تھیں غرق ہوئے تسیں سارے پچھے رہیا نہ کوئی   اج کیوں کرو اللہ اگے دوزخ لیسو ڈھوئی
روز فلانے وقت فلانے سارے پتے لگاوے   پھر ہرگز انکاروں کافر کوئی نہ قدم ہٹاوے
اکھن تیری تحمل نہ ہرگز سانوں نظری آئی   نا کوئی حکم خدا تھیں سانوں جاتد خبر سنائی
خبر نہیں توں کون کوئی ہیں ہن تینوں اسیں نہ جاتا   تا پھر حضرت نوح پیغمبر رہسی چپ چپاتا
آپھر امت احمد تائیں رب گواہ بولاوے   دسو تسیں گواہی اسدی رب صاحب فرماوے
پھر امت اک نبی صاحبدی دیوے سچ گواہی   حضرت نوح سنائے تیرے سارے حکم الٰہی
اوہ انہاں قبول نہ کیتا صاف ہوئے انکاری   نوسے برساں رہیا اسنوں کرکے ظلم قہاری
کافر کہسن ایہہ گواہی نامنظور اسانوں   اسیں اگے تسیں پچھے ہوئے کیونکر خبر تسانوں
تا امت نبی محمد دی پڑھ سورت نوح سنائے   وچہ قرآن تساڈیاں خبراں رب اسان پہنچاوے

ہے معلوم اسانوں سارا جو تساں کفر کمایا
حضرت پاک حبیب محمدؐ سانوں کھول سنایا

ناپاک محمدؐ خود فرماوے سچی امت میری
انہاں پڑھکے پاک کلام الٰہی سمجھیا اکو پھیری

اوہناں ڈٹھے ناؤں وت یقین کلام خدا ایں پایا
پس کیونکر اوہ جھوٹا ہے جو خود اللہ فرمایا

پھر لاجواب ہووں گے کافر عذر نہ کوئی دسسی
اینویں صالح ہود نبی دی اُمت جھگڑا کرسی

بہت انکار بہانے کرسن وچہ درگاہ الٰہی
آخر امت پاک نبی دی دیوے سچ گواہی

پھر کافر ہور بہانے لیاون نویاں گھڑ تقریراں
جو کیتا سی گمراہ اسانوں وڈیاں گوروآں پیراں

ایس وہانڈے پچھے لگے سانوں اوہناں بھولایا
ساڈے بدلے اوہناں تائیں دیہہ عذاب خدایا

بھیج اسانوں دنیا اُتے پھر اکواری سائیاں
کرئے وچ عبادت تیری وڈیاں نیک کمائیاں

دنیا لٹے گھل کے سانوں اک واری گزرائیں
جے وت نافرمانی کیتی پھر وچ دوزخ پائیں

چھوڑو مکر وفریب تمامی رب سچا فرماوے
ہن کوئی عذر تساڈا ایتھے مول نہ سنیا جاوے

پس دنیا وچ تسانوں فرصت دیکے بہت آزمایا
اوہ ویلا سی جو کرلیندے ہتھوں تساں گنوایا

اج ہن نافرمانی بدلے چکھو سخت سزائیں
کھانا مٹھو ہر تے غسلینوں دوزخ اندر جائیں

برباد رفتن اعمال کافرین و اعتبار مومنین از کفار صد و نود و نہ

حبط اعمال ہوون کفاراں جو نیکی کر آئے
اگر نیکی سندے بدلے اندر دنیا پائے

جو اللہ کارن دتا پر ایمان نہ رب تے آندا
بدلہ اسدا اللہ صاحب دنیا وچہ دیواندا

جے غیر اللہ دے کارن دتا اوگت مال ونجایا
نا نیکی نہ کم دنیا دے بدلہ کوئی نہ پایا

ضائع کیتے جاسن سارے نیکی کم کفاراں
پنج بنا رکھ پچھلے ناہیں نہ میوے پھلوراں

جو کچھ اللہ کارن دتا صدقہ خیر کمائی
اسدے بدلے دنیا اندر راحت فرحت پائی

تا پھر حضرت آدم تائیں حکم کریگا سائیں
اک ہزار کنوں بندہ جنت وچہ لیجائیں

ایہہ گل سنکے خلقت تائیں ہول ہوویگا سارا
ویکھاں کیہڑا قسمت والا جنت کرے گذارا

ابو سعیدؓ کرے روایت مسلم اتے بخاری
جد ایہہ گل سنکے تھر تھر کنبے خلقت ہیبت باری

لڑکے غم تھیں بڈھے ہوون حمل گرن عوراتاں
خلقت نوں بیہوشی آوے بھلن ساریاں باتاں

یاراں کہیا کون ہوون گے دوزخ جاون والے
تے انہاں وچوں کیہڑے ہوسن جنت پاون والے

نبی کہیا خوشخبر تسانوں مژدہ نیک سنائیں
ڈالیگا رب دوزخ وچہ یاجوج ماجوج تائیں

تے ہک تساڈے وچوں ہوسی جنت جاون والا
بدلے تساڈے کافر دوزخ سٹے رب تعالیٰ

... یجی یوم القیامۃ ناس من المسلمین بذنوب امثال الجبال ...

قسم اللہ دی جنت وچہ تسیں چوتھا حصہ ہوسو
دوزخ کنوں خلاصی پاکے وچ بہشت کھلوسو

اللہ اکبر خوشی کنوں اصحاباں آکھ سنایا
ترہائی یا اوہ ہوؤگے پاک نبیؐ فرمایا

ہے امید اسانوں پکی ربدے فضل کماؤں
تسیں ادھے ہوسو جنت اندر ساری خلقت نالوں

پھر خوشی تھیں اصحاباں کہیاں زور کنوں تکبیراں
پھر اصحاباں نوں فرمایا سرور شاہ امیراں

جیوں کالے بیل دے چمڑے اُتے وال اوہ دن کجھ بگے
ایہویں کثرت وچہ کفاراں اُمت تیری لگے

پس اوہ کافر دوزخ جاسن لیسن بہشتیں جاؤ
فضل اللہ دے نال بہشتیں جاکے ڈیرے لاؤ

تے اہل کتاب جو منکر ہوئے کیتے کم خبیثاں
اسی ہزار اندر اوہ داخل آیا وچ حدیثاں

ہیں چنگا عمل نہ کیتا کوئی دنیا اندر سایاں
اکو فضل تیرے یا آہساں ناکجھ نیک کمایاں

اُمت حضرت دی وچہ داخل کرکے حشر اٹھائیں
نال طفیل رسول اللہ دی جنت وچہ لیجائیں

صدر حکم رب العالمین بمشرکین کہ امروز داد خواہی از معبودان خویش کنید و استمداد مشرکین از معبوداں و بیزار شدن مقبولان الٰہی از ایشاں و در جہنم رفتن مشرکاں

پھر حکم ہووے جو دنیا اندر پوجا لوک کریندے
یا بجہ خدا جہور کسینوں کر معبود منیندے

بُت ٹھاکر یا دیوی پوجن یا اگ سورج تارا
آکھو وچ اوہناں فوں ساڈا کرہو پار اُتارا

یا کوئی کامل ولی مکمل کر معبود ٹھہرایا
یا قبر اندی پوجا کیتی شرک نام سدایا

رب فرمایا اوہناں لگے وچ کرو فریاداں
جو ہن انہاں تھیں دنیا اندر منگیاں تساں مراداں

اوہ معبود تساڈے کرسن اج تساڈی یاری
لے لے نام بلاون سارے اوہ ملعون کفاری

جے اوہ معبود آہا کوئی بندہ نیک خدا دا پیارا
مشرک تائیں آکھے تینوں لعنت تے پھٹکارا

ہیں ایہہ تینوں شرک دسیا ہو جا دفع لعیناں
نہ اہ پوجا کیتی آپ جہاں دی دنیا وچہ بہیناں

تے وچہ عزیزی آکھیا آون قوم یہود نصاری
کہن یہود عزیر جو بیٹا رب دا رب ہمارا

اک فرشتہ بن کے آوے شکل عزیر نبی دی
اوہ پکڑ یہوداں دوزخ سٹے آئی پیش پلیدی

اینویں قوم نصاری آکھن رب مسیح ہمارا
بن کے شکل فرشتے آون جیویں مسیح پیارا

اوہ آکھن چلو نال اساڈے پانی تسا پلاؤں
خوشیاں نال نصاری جاون ملیا رب سچاواں

اوہ پکڑ فرشتے دوزخ سٹن پایاں خوب مراداں
جنہاں اللہ نال شریک لائے کون سنے فریاداں

پھر شکلاں جن تے بت تارے حاضر کیتے جاون
مشرک سارے انہاں اگے جا فریاد سناون

دنیا اندر اساں تینوں جاتا غیب شناساں مشکل حل کرواج ساڈی آئے کر کے آساں
سڑ بل تسوں کوے ہوئے جلد جند نمانی مہر کرو اکو اراساں تے اک گھٹ بخشو پانی
نادوروں آتش چمکے جیونکر پانی بھلوا پاوے اُس ول دوڑے جاون کافر مت پانی ہتھ آوے
اوہ آتش ہار البنے آوے چھکے مشرک سارے اِک ہوا النبا چکھے کافر دوزخ وچ سدماوے
جتھے پچھے ہیہے انہاں آکے پکڑن رہے ملک شتابی کیسے سرڑے وال پانگھوں پکڑن چھکن سخت خرابی
ہر کافر مشرک نال خواری دوزخ چھک وگایا یُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِیْ وَالْاَقْدَامِ خدا فرمایا
یعنی کافر دہر کے جاون پکڑے متھے دیاں والاں بعضیاں تائیں ٹنگوں سٹن پکڑ گھسیٹ چنڈالاں
کے گھسیٹن منہ دے پرنے چھکن نال خواری اونہاں اللہ واحد اک نہ جاتا شرکیں عمر گذاری
اِنْطَلِقُوْا اِلٰی مَا کُنْتُمْ بِهٖ تُکَذِّبُوْنَ سناندے چلو پلید واس ول جیہنوں آہے تسیں جھوٹھاندے
اوہ اج دوزخ حاضر ویکھو وعدہ سچ ریاناں ہر اک شرک دوزخ جاوے ہو بیعذر نماناں
رب فرماوے مَنْ اَضَلُّ مِمَّنْ یَّدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ جو اللہ نال شریک بناوے کون اونہیں وانگ جھلا

بیان مراتب عالیشان مومناں فرقہ فرقہ ایستادن وچ محشر و تفصیل اقوام عاصیاں

محشر دے وچ اہل ایماناں بڑے مراتب ہوسن آپو آپ مراتب موجب کر کے صفاں کھلوسن
ہکناں نورے منہ چمکن اینویں جیویں چند چودس تری ہکناں کوں عرش دے منبر ملسی شان حضوری
اوہ دُنیا اندر کردے آہے للہ حب پیاراں اِکدن پاک رسول اللہ فرمایا اپنیاں یاراں
بعضے اہل ایماناں ایسا ہوسی فضل رحمانوں جو کرن شہید اتے پیغمبر ریس انہاندے شانوں
یاں کہیا کون اوہ ہوسن ایڈ مراتب والے حضرت کہیا جو اللہ کارن کردے پیار نرالے
تے کارن حب کلام الٰہی آپس اندر باری شوق اللہ وچہ عمر گذارن دنیا نہ کرن پیاری
بھیج متوکل روشن مکھڑے چمکن چند نورانی بھی شب بیداری روز بیداراں فضل ہوسی رحمانی
صابر شاکر جنت جاون اینویں بانجھ حسابوں ملسی اسدن لوکاں اشر الناس خطابوں
جنہاں عبادت خالص کیتی اک اللہ دے کارن وکھو وکھرے ٹولے کر کے ہر ہر جدا کھلارن
جدا کھلووَن شوکت شانوں مومن پاک نمازی سخی علیحدہ ٹولہ ہوسن جدا کھلوسن غازی
تے خوش خو نیکو کار علیحدہ حاجی وکھ کھلوسن نے جہناں کوڑ نہ دنیا بولے اوہ ٹولہ وکھ ہوسن
وکھرا ٹول شہیداں خوشبو ودھ کستوری نالوں جو للہ خدمت کرے فقیراں کھڑے شان کمالوں
واعظ سچی نیت والے شان کمال حضوروں کول عرش دے شوکت شانوں منبر ملسی نوروں

عالم جنہاں علم پڑھایا جہت رضا ربانی علم اونہاندا شکل بنا کے آوے عجب سوہانی
عاصی لوک جدا کھلووَن کاذب خونی زانی ظالم رشوت خوار علیحدہ حاسد بے ایمانی
رنگا رنگ کھلووں وکھرے فرقے ہور بہتیرے عاق علیحدہ خائن وکھرے ہوون جدا لوٹیرے
بکلِ غادِر لِواءٌ وچ حدیث نبی فرمایا ہر ہر ٹھگ فریبی جھنڈا پاس دبر دے آیا
اس جھنڈے دیناں سنجھاپے مرد فریباں والا جس ٹھگی کیتی دُنیا اندر جاپے پیا منہ کالا
جو کرے مکر فریب ہزاراں پاون کالے بلنے خلقت آکھے ولی خدا دے آئے مرد ربانی
نال فریباں تے ٹھگ بازی خلقت بیعت کردی آکھن ساڈا جھنڈا ہوسی وچ میدان حشر دے
ایہہ اوسے جھنڈے فخر کرن جو پاک نبی فرمایا ہوسی اوہ شیطانی جھنڈا پاس دبر دے لایا
پیر مرید خلاف شریعت پاون بہت خواری تے جیہڑے پیر شریعت والے اونہاں فضل غفاری

کشف ساق خالق علی الاطلاق و بسجدہ افتادن اہل اسلام و محروم ماندن اہل نفاق ازاں سجدہ و روانگی مخلوق جانب صراط و سوال و جواب منافقاں موجبات حصول انوار

کافر مشرک دوزخ ڈگے پچھے مسلم باقی اِک جا ہوون جمع تمامی محشر وچ اتفاقی
ابے سوال اونہاندے پُچھوں اللہ واحد سائیں تسیں رہے کیوں اس جگہ تے لوگ گئے خود جائیں
لوہن کہسی ہر کوئی خود معبوداں نال سدھایا جاواں گے اسیں جا اپنی جدا اللہ ساڈا آیا
جتھے اوہ لیگیا اسانوں اسے جگہ تے جاساں بیٹھے اسیں اوڈیکاں کردے اس مولا دیاں آساں
پھر کہے رب تہاڈا آوے اُسنوں تسیں پچھانوں جے اگے ڈٹھا نہیں کداہیں کیکر اسنوں جانوں
آکھن توڑے کدی نہ ڈٹھا تاں بھی جان لونگے اوہ اپنا معبود اساڈا خود پچھان لواں گے
پھر ظاہر کرے تجلی سائیں بے مانند یگاناں جیونکر اندر دنیا اوسنوں سنیاں اہل ایماناں
ظاہر ہووسے ساق الٰہی نور کنوں جھلکارے آکھن توں ہیں اللہ ساڈا سجدے ڈگن سارے

یَوْمَ یُکْشَفُ عَنْ سَاقٍ وَّیُدْعَوْنَ اِلَی السُّجُوْدِ فَلَا یَسْتَطِیْعُوْنَ خَاشِعَةً اَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ وَقَدْ کَانُوْا یُدْعَوْنَ اِلَی السُّجُوْدِ وَهُمْ سَالِمُوْنَ (نون س ٢٩)

اہل نفاقاں نوں اوہ سجدہ مول نصیب نہ ہوسی کنڈیں آکڑ جاون ہر اک ہو حیران کھلوسی
اُنہاں دنیا اندر غفلت جوا بگھول پیالہ پیتا چنگے بھلے آہن پر اونہاں سجدہ مول نہ کیتا
ہُن کر سکن کیونکر سجدہ اگے رب رحمانی بدن سلامت نال نہ کیتا سجدہ وچ جہانی

حکم ہووے پھر ملکاں تائیں جلد کرو سمیانہ — محشر اتے بہشت وچالے دوزخ دھرو میانہ
اوپر اس دوزخ دے چکھو سدھی پل صراطوں — والوں نکی کہنیوں تر تکھی کالی ہے وہ اتوں
مومن اتے منافق سارے رل مل ہون روانہ — ہر مومن نوں نور ملے گا قدر موافق شاناں
راہ وچ اک اندھیرا آوے ڈاہڈا سخت غباری — مشعل نوری پاس جہناں دے جاون رستہ جاری
جہناں پاس نہ نور ہوویگا پھرسن ہتھ مریندے — جیوں نابینے راہ نہ جانن پھرسن راہ بھلیندے
نرتو فرقی نور ہوویگا اکناں دو مشالاں — اک اگے اک پچھے کرکے چلسن شان کمالاں
اکناں اک ملیگی مشکل اکناں ملے نہ کوئی — نور انگوٹھے ناخن ملسی اوہو کائی ہوئی
اہل نفاقاں نور نہ ہوسی نہ کوئی راہ پچھانن — اہل ایماناں پچھے چلسن ویکھ انہاں دا چانن
کہن پکار انہاں دے تائیں مدد ویلاں دیہو — سانوں بھی کر مہر کہر او بال مشالاں دیہو
اوہ آکھن جے ایہہ مشالاں کم تساڈے نائیں — جتھوں نور ایمان ایہہ آندا جا ہو پرت پچھائیں
یعنی دنیا اندر جاکے اوتھوں نور لیا ہو — جیویں اساں خالص عمل کمائے تسیں بھی ونج کماؤ
اوہ اس گل نوں سمجھن ناہیں بھیت نا معلم تقیت دا — جانن پچھاں مقام کسے تے شاید نور ونڈیندا
جدوں پچھاہاں پرتن لگے اگوں راہ نہ لبھے — وچ اندھیرے پا خواری آکھن لگے سبھے
مگر اونہاں دے چلو بھائی سنگ اونہاں دا پائیے — مرضی ایہہ اونہاں دی ہے جو نال اونہاں لبھ جائیے
جاں طرف اونہاں دی چلن منافق کندہ ہووے اک ظاہر — باطن اس دے رحمت ربدی قہر الٰہی باہر
کندھ وچوں دروازہ ہووے مسلم لنگھن سارے — باقی رہن منافق سبھے قہر الٰہی مارے
اہل ایماناں نوں اوہ سدن سخت کرن فریاداں — نال نہ سانوں کیوں پچھلے چھوڑ رواہیہ بیاداں
پہلاں اسیں نہ نال تساڈے آہے دنیا دیوچہ سنگی — رلکے اوتھے عمر لنگھائی یا کجھ مندی چنگی
اج ہن قدر نہ جانو ساڈا بھل گئی اوہ یاری — مشکل ویلے کرو مزاخاں واہ واہ مددگاری
مومن کہن جو سنگی سچ مچ دنیا دیوچہ آہے — پر تساں حکم خداوند والے دل نہیں منیں ناہے
ایہا آپ چلا وچہ سٹیا حرص ہوا دیاں یاراں — منہ تھیں سنگی رہے اساڈے وچوں یار کفاراں
مرن توڑی شیطان تہیں اصلی راہ بھلایا — ربدے حکم قبول نہ کیتے دل وچہ کفر کمایا
کیا ہویا جو پڑھیا سی تساں کلمہ پیا زبانی — ایپر دل وچ کیتی سی تساں ربدی نافرمانی
اج نہیں قبول تساڈا کہیڑا نال تساڈیاں یاراں — پکڑو جاکے سنگ اونہاں دا دوزخ دوچہ ماراں
اوہو اگ تساڈے لائق بڑی ڈراون ہاری — کم تساڈے آویگی اج کفاراں دی یاری

باہر آون لاٹاں دوزخ اہل نفاقاں دتے — جلدی اونہاں پکڑ لیجاون ہیٹھ دوزخ دے تقلے
جو مومن کارن طلب جماعت وچہ اندھیرے جاون — اوس اندھیر غبارے اندر مشعل نوری پاون
غازیاں نور ملے اسجا کہ کافر جہناں مارے — تے اہل صبر نوں مشعل ملسی روشن کرے اندھارے
جو سورہ کہف جمعہ دن پڑھدا مشعل پاوے بھائی — جو مومن ایتھے انہاں ہویا اوتھے پاوے روشنائی
جو مومن نیک نمازی اوتوں سختی دور ہٹاوے — جو وچہ بازاں کلمہ پڑھدا اوتھے مشعل پاوے

بیان رسیدن مخلوق بر کنارہ دوزخ وعبور اہل اسلام از پلصراط و صفاب شتاب گذرندگاں از صراط و در دوزخ افتادن منافقاں

آخر جا اک مصیبت پہنچن دوزخ کول کنارے — کیا ویکھن جو آتش وڈی سخت لنبے مارے
ویکھ پچھاہاں دوڑن سارے ہیبت سخت ڈراوے — نفسی نفسی نبی پکارن ایسی دہشت آوے
کرن اکٹھا خلقت تائیں دہشت نال فرشتے — آکھن تھیں لنگھو سارے پاؤ ونج بہشتی
امتی امتی کہے پیغمبر سرور شاہ رسولاں — کرسی اوتھے غم امت دا وہ ہادی مقبولاں
ایہہ چڑھائی پلدی جتنا پینڈا اونہہ سے سالاں — دہ سے سالاں راہ برابر مشکل سخت کمالاں
تے دہ سے سالاں راہ لہائی جنت نوں بھائی — دہک فرشتے آن کھلارن چک تمام نوکائی
پھر حکم ہووے سب خلقت تائیں اکٹھیں مٹھو سارے — فاطمہ بنت نبی سرور دی پل تھیں کرے گذارے
کرکے کند کھلو و خلقت اکھیں میٹ تمامی — والی امت دے اوہ حضرت لنگھن شان گرامی
اس تھیں پچھے لنگھن مومن موجب نیک اعمالاں — بعضے ترکھے بجلی وانگوں جاون تیز کمالاں
بعضے وانگ ہوائے جاون بعضے وانگ پکھیرو — بعضے وانگ شتر اسواراں سب جنت دے ہیرو
بعضے اسپ سواراں وانگوں بعضے پیر پیادے — بعضے ہولی ہولی پہنچن حکمے نال خدا دے
مومن جی ترک کیتا جس بدعت تے بدکاری — پل ہووے اس کارن جیونکر گھوڑا تیز سواری
دنبہ بکری اوٹھ گائیں یا جو دتی قربانی — دیوے نوا ایاندی اسواری حکمے نال ربانی
جنہوں جیوں خالص عمل کمائے نیت باہجھ ریاؤں — تیوں تیوں پل فراخ ہووگی چوڑی حکم خداؤں
تے چہرے گذرے بجلی وانگوں یا مانند ہوائیں — اوہ جنت اندر جاکے کہن ہک دوجے دیتائیں
جو سانوں دنیا اندر آہا وعدہ رب فرمایا — دوزخ اوتے پل ہوویگی نام صراط بتایا
اس تھیں لنگھ بہشتیں جاسو سارے حکم الٰہوں — اوہ اساں کوئی نہ ڈٹھی تاپھر حکم ہوسی درگاہوں
جو جنگل وانگ تساڈے کارن حکموں اوہ پل ہوئی — تے دوزخ سرد اکرایا تا تساں ہوئی خبر نہ کوئی

تے بعضے مومن پل توں جد گذرن لکسن بھائی
دوزخ آکھے جھب گذریں تندھ میری اگ بجھائی

صابر جلدی لنگھن پل تھیں واعظ یا بجھہ ربائی
تے جیہڑا کردا کم غریباں اوپر نام خدائی

عاصی تے منافق سارے پل تھیں گذرن ہارے
نیکاں عملاں والے بندے جنت پہنچن سارے

تے پل دے اوپر وزن ترازو جنگل بہت سنیدے
اسے جگہ میزاناں اندر لوکاں عمل تولیندے

بیان عقبات سبعہ صراط و تفصیل حساب ہر ہر و وزن شدن اعمال نیک و بد مخلوقات و موجبات گرانی پلہ نیکی و سیر و اعمال ہر بندہ و معلوم کردن قدر حیاتی خویش را ایند و نصائح مصنف مدظلہ

پل دے اوپر ست منازل ہر جا لیکھا ہوسی
اک اک خالص عمل دی منزل خلقت وچ کھلوسی

پہلی منزل پچھ ایماناں دوجی سوال اعمالاں
تریجی اوتے فرض نمازاں ہوسن خلق سوالاں

چوتھے روزہ پنجویں اتے حق حقوق پچھیدن
چھیویں اوتوں مال کوتوں سوال زکواتوں تھیوے

ستویں اتے حج پچھیوے کیا ادا یا ناہیں
جس منزل دی جو شے گھٹسی سٹن دوزخ بھائیں

جو پہلی منزل اندر ڈگا کدی نہ باہر آوے
دوجی منزل اندر ڈگا پھیر نکا لیا جاوے

ایویں نیچے چوتھے پنجویں چھیویں ستویں بھائی
قدر گناہاں سڑکے عاصی پاون انت رہائی

اوہ ست منازل وڈے جنگل خلقت سبھ اوے
نال ترازو عمل خلائق اوتھے رب تلاوے

فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِيْنُهٗ جد انہیں دی پلہ بھارا
فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ اوہناں نوں دوزخ تھیں چھٹکارا

تے جد پلہ بدیاں بھارا انہیں دی والا ہولا
اوہ دوزخ وچہ وگلسے جاون حکم کریسی مولے

ہر ٹولے میزان علیحدہ خالص پاک بنائی
یا ہر ہر سید بکارن ہوسی جد ترازو بھائی

جہناں نیکی بدی برابر ہوسی اوہ بھی حال سکھالے
دوزخ کنوں رب بچایا جنت جاون والے

بندے دی اک نیکی گھٹسی حکم اللہ فرماوے
نیکی لیاوے تاں ایہہ چھٹے نہیں تاں دوزخ جاوے

اوہ ڈھونڈا شا واں یاراں تائیں ع صلہ و محرم کریسی
نام اللہ اک نیکی بخشو ایہہ کوئی نہ دیسی

پھر ماں پیو خویش قبیلے سارے جتنے بھیناں بھائی
ساریاں اگے جا کے رووے نیکی دے نہ کائی

نا امید ہووے ہر طرفوں آکھے واہ نہ کائی
ایہہ نیکی ہتھ لگدی ناہیں دوزخ جاہک آئی

ہور ملسن اک بندہ ہکو نیکی جس کمائی
رہندی ساری عمر تمامی بدیاں وچہ لنگھائی

اوسنوں اپنا حال سناوے نیکی کوئی نہ دیندا
اک نیکی دے گھٹن بدلے ہن ہیں دوزخ ویندا

اوہ آکھے اک نیکی میری ہور نہ عمل کمایا
اگے پچھے میرے تائیں دوزخ جاناں آیا

ایہہ نیکی لے جا میرے کولوں تیرا کم ہو جاوے
تے میرا حال ہو ویگا جیونکر رب سچے نوں بھاوے

اوہناں دوہاں تائیں بخشے اللہ اپنے فضل کمالوں
بخشش سنا دوہیں جہانیں رتبہ نیک عملاں

دفتر وا اعمالاں والے اوہ بھی تولے جاون
خالص نیت والے دفتر بھار زیادہ پاون

نال عبادت کل لواحق تولے جاون بھائی
جو کجھ کیتا خرچ تمامی اندر راہ خدائی

جو گھوڑا راہ خدا وچہ بدھا جہت جہاد سواری
کل خوراک تے لد جو اس دی تولی جاوے ساری

بھی خون شہیداں تم لیا جاسی پاوے وزن نہایت
جیوں جیوں خالص ہوسی تیوں تیوں ہوسی بھار زیادت

ایہو ہیں تولیا جاسی سارا غسل وضو دا پانی
گوہا موتر چرہا اوہ بھی گوشت قربانی

بھی ذکر زبانی تولیا جاوے تسبیحاں تہلیلاں
خالص ذکر ہو ویگا روشن مومن نیک جمیلاں

دفتر بدیاں اک مومن دا ہور تولے لیاون
جنھوں تائیں نظر پیندی لتنے لمبے جاون

دل وچہ کرسی خوف زیادہ ہوسی حکم خدائی
تیری اک امانت ہور اساڈے پاس ابھائی

حاضر کرن ملائک حکموں چھوٹی جیہی چھٹی
عرض کریسی بندہ رہنوں حال تس چھٹی ڈٹھی

ایہہ چھٹی کی تلنے لائق ایڈے بھار رکھناں ہاں
اگے پچھے یار رہا ہیں جنت لائق ناہاں

آکھے پاک خداوند عالم ظلم نہ اسیں کمائیے
ایہہ چھٹی نال انہاں طوماراں تول دکھائیے

تولن لگے تا دفتر ہولے چھٹی ہوسی بھاری
حکم ہووے تدہ کلمہ طیب پڑھیا مرد یواری

کلمتان خفیفتان پاک نبی فرمایا
سبحان اللہ والحمد للہ دا بلسی شان سوایا

پڑھدیاں زور نہ لگدا کوئی نہ جھٹ لگدا سارا
وقت حساباں نیکیاں والا پلہ کرسی بھارا

ابوداؤد روایت کردا کہیا رسول غفاری
وچہ میزاناں خلق سوہنی مانند نہیں سے بھاری

لا الہ الا اللہ شان شمار نہ آوے
وچہ قیامت پڑھنے والے دوزخ کنوں بچاوے

اللہ اکبر پڑھنے والے شان وچہ حساباں
بھی کلمہ تمجید نورانی انت نہ کجھ حساباں

بھی پڑھن درود رسول اللہ بھار اکرسی پلہ
بھی اجرت نماز جماعت والا بہتا بخشے اللہ

پھر صورت بن کے آن کھلوون نیک اعمال تمامی
جو دل اخلاصاں نال کمائے بندوبست نظامی

جو ناقص کیتے ناقص شکلاں بن کے آن کھلوون
کرنیوالے ویکھ اوہناں نوں نال افسوساں روون

جو دنیا اندر کیوں نہ کیتے خاص نیک کمایاں
جو نقصان اوہناں دا شکلاں بن کے اگے آیاں

يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَفْسِهَا وَتُوَفّٰى كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ (نحل س ۱۱)

جس دن ہر جی جان اپنی تھیں جھگڑا کردے آسن
تے پورا بدلہ ہر نوں ملسی ظلم نہ کیتے جاسن

وچہ معالم لکھی ابن عباسوں ایہہ روایت   جو ہر بندہ جھگڑا کردا اندر روز قیامت
تاہو روح تے بت بھی جھگڑسن روح کرے پکاریاں   میری کجھ تقصیر نہیں بت کیتیاں سب برائیاں
ناہیں ہتھ نہ پیر نہ اکھیں ایہہ ہر گل اتے قادر   سبھے تقصیراں بریاں کراں اس تھیں ہویاں
بدن کہے میں پتھر وانگوں ہوش حواس نہ پایا   ایہہ پھیر بوجھ آیا تا اس ایہہ بھار اٹھایا
اسدیاں میں ہیا جکیا طاقت ہوش سریراں   میرے اندر دوسر کوئی اسدیاں تقصیراں
تاں اللہ عدل انہاں وچہ کرسی جھگڑا انہاں مکاوے   فیصلہ کرینوالی ادتہاں اک مثال سناوے
ہک نابینا باغ وڑیا کجھ فطری اوس ناہیں   اگے بیٹھا لوہلا دوہاں کیتیاں رل صلاحیں
اوہو میوہ چوری کریئے لوہلا اسنے چایا   لوہلے میوہ توڑیا تا پھر دوہاں رلکے کھایا
ہن دوہاں ملے سزا برابر دونویں اوگنہار ہیں   روح تے بدن دوہاں تھیں کوئی بن تقصیروں ناہیں

عن عدی بن حاتم قال قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم مامنکم من احد الا سیکلمه
ربه لیس بینه ترجمان ولا حجاب یحجبه فلینظر ایمن منه فلا یری الا ما قدم
من عمله وینظر اشام منه فلا یری الا ما قدم وینظر بین یدیه فلا یری
النار تلقاء وجهه فاتقوا النار ولو بشق تمرة متفق علیه

حضرت کہیا کوئی نہ ایسا جو رب کول نہ جاوے   نیک برے اعمالاں ہر کوئی اوتھے لکھیا پاوے
اللہ نال کلاماں ہور نہ ترجمے کرنے والا   ناں کوئی پردہ کجے اسنوں وچہ درگاہ تعالا
میں سجے پاسے دیکھے جو کجھ ہتھیں عمل کمایا   تے کھبے پاسے عمل جو مندا اُن شکلاں
تے منہ دے اگے ویکھے دوزخ بھاہ الغنی مارے   پس بچو اگ دوزخ دیکھوں توڑے قدر چھوہارے
وچہ مجالس لکھیا ڈٹھا عجب بیان نرالا   جو ہر ساعت دا اک صندوق کھلاوے رب تعالا
جس ساعت وچہ نیکی کیتی اوہ صندوق کھلیوے   بھریا خالص کستوری تھیں ڈاڈھا راضی تھیوے
تے جس ساعت برائی کیتی اوہ صندوقہ پھولے   ایسا گندھ نکلے جس تھیں مغز ہووے سر
یا اسوچہ سپ اٹھوئیں ہری قاتل زہرانوالے   تکے ایہہ بریائی سیری آئی پیش موکا
جس ساعت وچہ کجھ نہ کیتا نیکی یا بریائی   اوہ صندوقہ خالی نکلے ساعت مفت ونجائی

نعمتان مغتون فیهما کثیر من الناس الصحت والفراغ (صحاح المصابیح)

ابن عباس روایت کیتی پاک نبی فرماوے   ایہناں چیزاں تھیں بندہ اکثر گھاٹا پاوے
صحت وچہ نہ توشہ کردا ویلا مفت ونجاوے   گذری ساعت وقت وہاں پھیر کدن

اوہ حیاتی داسویلے تاپھر بندہ جانے   کیوں دنیا وچہ عمل نہ کیتا جتھوں وقت لہانے
ن کرے توشہ وچہ حیاتی وقت نجانہ بھائی   پھر ایہہ ویلا ہتھ نہ آوے کرلے کجھ کمائی
یاد کریں جد کرن لگیں بریائی   جیونکر زاہد اسرائیلی کیتا خوف خدائی

حکایت از غنیۃ الطالبین بطور وعظ و نصیحت

غنیہ اندر ایہہ حکایت لکھی شاہ جیلانی   جو اسرائیلیاں دے وچہ آہی سوہنی اک زنانی
حسن کنوں مشہوری اسدی جگ وچہ گھریاں گلاں   جو دیکھے سو کملا تھیوے سینے لگن سلاں
اس تھراں سونے دیاں لیکے اپنا منہ وکھاندی   تے چہرا دیکھو بینا ندے ہوندے آن سلامی
اوہ دی دولت لیکے کرے زنا مدامی   عاشق یارے دو بینا ندے ہوندے آن گذارہ
اسدا اک بستی اندر زاہد عابد بھارا   کم کسے نوں شہر اہناندے کیتا آن گذارہ
بیٹھی سی اوہ عورت آنگھیا اس راہوں   برچھی لگی بیناں والی اس دے تیز نگاہوں
گئی اوہ گل فقیری باہجوں ملکاناں   ہنگ رہیا پروش نہ آوے تیز نگاہوں
ساری راتیں اللہ اگے منگے اٹھ دعائیں   یار سیاپیاں دور کریں ایہہ عشق فساد بلائیں
دکھ کھاوے نہ کجھ پیوے ورت گئی بدحالی   دلوں بھلاوے پر نہ بھلے سوہنیاں نیناں والی
تسبیح ٹنگی رہی کداہیں کتھے گئے مصلے   کوزہ ہرگز یاد نہ آوے ہو گیا کملا بھلا
نے تساباب جو گھر دا کل رخصت دکھانا   جہراں لیکے چلے پاوے طرف شہر دی دہانا
ہے اوتے بوہا کھلوتا آکھے کولی تائیں   شخص آیا اک جہراں لیکے میری خبر سنائیں
لی جا اس عورت اگے اس دی خبر سنائی   جہراں لیکے چلے پایاں اندر سیج وچھائی
بیٹھا اوہ منجی اوتے بیٹھی کول زنانی   جس دے نیناں تے اسنوں تیر لگایا جانی
اندر ہی خدا دی ہیبت آیا طرف گناہاں   برا کرندی نیت اتے کیتا ہتھ اگاہاں
لت اوس عبادت دی جو اگے اوس کمائی   رحمت پاک خداوند والی اُسدے اوپر آئی
اسدے وچہ ہیبت بدی آن لگایا ڈیرا   اکھے اوپر عرش نورانی ویکھے اللہ میرا
تھیں کجھ پوشیدہ ناہیں جو میں عیب کریاں   تھر تھر کنبے ہیبت کولوں لگا خوف سجاواں
تک ہیندا پیلا ہو یا آکھے عورت تائیں   یو ہالا ہ شانی گھر دا من میں اپنیوں جائیں
عورت آکھے ایہہ کم لگے کیتا مدھ کداہیں   مرد کہے اوہ اللہ والا مینوں خوف ڈرانے

وعدہ کرکے فاسد کیتا دل آزردہ پایا
ستویں گھائی اندر حق جہاں پیو تے استاداں
صاحب اتے غلاماں دا حق ہور مسلم بھائی
تے جیہڑی چیز ادا نہ ہوئی کاغذ وکھ بناون
حضرت عائشہ کنوں روایت پاک نبیؐ فرمایا
نبی پھر کہیا یا نبی اللہ ایہہ کی بات سنائی
یعنی جب حساب سوکھلا ہوسی نال آسانی
حضرت کہیا حساب یسیرا ایہہ مراد ایہا ای
تے جو احسان خداوند والا کھول سنایا
جیکر تینوں پکڑے اللہ ناہیں تدھ خلاصی
ایہہ فضل اللہ دے کولوں رحمت شامل ہوئی
دِلوں چا اپنے عملاں سندی آس نہ رکھے کوئی
جو کیتی تیں احسان الٰہی اندر عمراں ساری
ہر ہر قسم اناج اماں دہ دودھ دہی تے بھوے
جس نعمت دا ہووے بحر گناہوں بھاویں رائی دانہ
رب پچھے دی بے واہی کون کوئی جھل سکے
بس کون بچا لیا سکے احسان کمال الٰہی
جنہاں شامل فضل الٰہی تنہاں حساب سوکھالے
جو سنت رستہ جاری کردے اجر ہزار شہیداں
جو چنگی تصنیف کرے یا لوکاں علم پڑھاوے

اِنَّ العَھدَ کَانَ مَسئُولًا صاحب فرمایا
تے خویش قبیلے تے ہمسائے عورت خصم اولاداں
لیکھا کرکے کاغذ لکھن جو کجھ حق ادائی
جیوں جیوں لائق ہو یا دوزخ یا جنت لیجاون
جو لیکھے نال ہلاک ہووے ایسا کوئی نہ آیا
سوف یحاسب حساباً یسیراً ہے فرمان خدائی
پھیر ہلاکت کیسی ہوئی اے مقبول ربانی
جو جتنی نافرمانی ربدی اوسنوں کھول سنائی
ایہہ تدھ کیتا عمل چنگیرا اتنا عیب کمایا
وچہ درگاہ خداوند والی توں ہیں پکا عاصی
ہے احسان خداوند والا ہن تدھ خوف نہ کوئی
جے اوہ پکڑن والا پکڑے کتے نہ ملدی ڈھوئی
کون کوئی کر سکے بھائی اسدی شکر گزاری
میرے جیہاں بیکاراں نوں بھی ہر دم اللہ دیوے
اِک ذرہ قدر نہ جھلیا جاوے یارو قہر رباناں
اِک احسان نہ پورا ہووے سارا عالم تھکے
جس پیدا کیتی خلقت ساری جیہڑی لیکھے ناہی
بحرمت پاک رسول الٰہی جنت جاون والے
سن متبوعاں تابعداراں جنت دیوچہ میدن
عمل جو کرن پڑھ کے اگوں اجر اونہاں نت ہووے

من علم علمًا فله اجر من عمل له لا ينقص من اجر العامل (ابن ماجہ)

بھی ابوہریرہ کنوں روایت پاک نبیؐ فرمایا
جو علم پڑھے کوئی مومن بندہ پھیر پڑھاوے بھایا
تے کرن والیدے عملوں بھی کجھ گھٹ نہ کیتا جاوے
ابو سعیدؓ دوں کرے روایت مسلم اتے بخاری

ساریاں صدقیاں نالوں چنگا ایہہ اک صدقہ آیا
اتنا اجر ثواب جے اگوں کردا کوئی کمایاں
جو ہووے اُمّی ہو یا نیکی اندر اوہ بھی نیکی پاوے
جو ہوسی وقت حساب خلق نوں ایہی شئے بھاری

جو ہوں تے دہشت نال کہن پیغمبر کل دعائیں
جنھے کسے دا دنیا ہوسی نیکیاں اسنوں لیسی
بدلے حق کسے دے پک ایماں نہ دتا جاوے
جو چاہا قرض کسے تھیں پر اس دیون ول نہ پایا
مگر آپ قرضائی سادا حق دیوائیں سائیاں
جے لینے والا کافر آہا نیکیاں پاونے ناہیں
حضرت عائشہ کنوں روایت پاک نبی فرمایا
پہلا قسم جو ہرگز اسنوں اللہ بخشے ناہیں
تریجا قسم نمازاں روزے اللہ دے حق سارے
جو توبہ کرکے عیباں کولوں پھیر نہ کرن برائی
کہے ابوذر سادا دیتائیں پاک نبی فرمایا
ہووے حکم فرشتیاں تائیں دفتر بدیاں لیاؤ
پر اجے کبیرہ عیب نہ اسنوں یاد کراؤ کوئی
جتنے عیب صغیرہ کیتے سارے سُنا جاوے
حکم ہووے نیکیاں جلدی جلدی ایہدے ہر برائی
تاں اوہ کہسی اجے تے میرے رہندے عیب بتیرے
اونہاں بدلے بھی کوئی مینوں بدلہ شان دا ہیوے
راوی کہندا ایہہ گل کرکے پاک رسول گرامی
تے جنہوں کہن حساب یسیرا ہوگ ہو سوکھالا
لوکاں تھیں کرولائے پردہ پچھے عیب تمامی
نیکی دس دی جد تک دے ہور ہسی شرمندہ
جتنے عیب کمائے سارے رب نوں کھول سنائے
فر سجدہ کرکے رخصت ہووے کردا شکر مقالاں
ایہو حساب یسیرا حضرت ریہیں منگدے رہندے
عائشہ کہیا حضرت ایہو حساب یسیرا بتائیں

یا رب سلم سلم میری امت پار لنگھائیں
جے اس پاس نہ نیکی کوئی اسدا بدلہ لیسی
ہور باقیات الصالحات دا اجر بھی آپے پاوے
ادا کرن دی نیت آہی پر دل وچ کھوٹ نہ پایا
بدلے اسدے جنت ایہو حکم کرے قرضائیاں
دیون والیدا اس دے ملسی بھار گناہیں
عملاں والا دفتر ایہی ترے قسماں دا آیا
دوجا حق حقوق انساناں اس بھار گناہیں
ایہہ وچہ مرضی اس خالق دی چاہے بخشے مارے
اوہ بدیاں بدلے نیکیاں ہوون ایہہ فضل خدائی
جو سب تھیں پچھے اگ تھیں نکلے مینوں پہچانیا
عیب صغیرہ جو اس کیتے کل اقرار کراؤ
کہن فرشتے ایتھیں بھی برائی ظاہر ہوئی
اوپر عیب کبیرے اپنے کرکے خوف چھپائے
تے اتنے درجے پا بہشتیں ہویا فضل الٰہی
کیوں نہ یاد تساں نوں آوے وڈے عیب جو میرے
ہر ہر عیب بتاوے اپنا خوشیوں دونا تھیوے
ہس پئے جو ظاہر ہوئے پچھلے دند تمامی
بعضیاں تائیں عرشوں نیڑے سدے پاک تعالیٰ
پڑھدے نامہ عملاں والا نیکی تے بدنامی
حکم ہووے کر خوف نہ ذرہ تا پھر دستے بندہ
بخشے تیرے عیب تمامی رب صاحب فرماوے
خلقت جانے ایہہ کوئی بندہ صاحب شان کمالاں
اَللّٰھُمَّ حَاسِبْنِیْ حِسَاباً یَّسِیْراً سجدے اندر کہندے
نبی کہیا جو عیب جنہاں کے بخشے اللہ سائیں

یعنے جتنے عیب کمائے او تھے یاد کرائے
تے جس نوں بخشن اللہ صاحب پاوے کدوں خلاصی
فضلاں باہجھ نہ پاوے کوئی جنت عیش آرامی
وچ مجالس لکھیا ڈٹھیا تے کہے رسول تعالیٰ
رب فرماوے جو تساں کیتی میری نافرمانی
باقی حق لوکاں دے رہندے اوہ معاف کراؤ
پر ایہہ آوازہ اونہاں کارن جنہاں پر فضل الٰہی
ابوہریرہ کہے جو اس پر رحمت رہندی دسے
تا جو لگے دند مبارک ظاہر ہوئے نورانی
حضرت کہیا روز قیامت وقت حساب جے جاری
حاضر کرسن آن فرشتے عرض کرے اک سایاں
ہن نیکیاں منگاں اسدے کولوں مینوں ایہہ نہ دیندا
توں کیوں اسنوں ناہیں دیندا بدلے ظلم نکویاں
نیکیاں لے گئے حقاں والے ہن اسنوں کی دیواں
بدیاں والا بھار جو میرا ایہہ لے اپنے سر چاوے
جو اسدا ہاں بھار اتارن خلقت جیلے کرسی
پھر فرمایا پاک محمد کہسی اُسنوں باری
کہسی کیہڑے مالک ایہن یا رب ایس اٹاری دے
شخص کہے اوہ کیہڑا اینڈی قیمت دیون والا
اوہ کہسی ہیں کتھوں کڈھاں قیمت یا رب سائیں
تاں پھر ڈاڈھا راضی ہو کے کرے معافی اوویں
تاں پھر حضرت نے فرمایا ڈرو خدا تھیں بھائی
اوہ بادشاہاں دا شاہ الٰہی اوتھے صلح کرائے

فضل کرے پھر بخشے سارے جنت ڈیرے لائے
عیبوں پاک خدا ہن کیہڑا ساری خلقت عاصی
نبی ولی تے عالم فاضل روندے گئے تمامی
روز قیامت قرب عرش تھیں ہووے بولن والا
اوہ ہیں کل تساں نوں بخشی ہویا فضل ربانی
راضی کر کے ہک دوجے نوں جنت ڈیرا لاؤ
جو عیبیں پھڑے گئے جہنم رہندی بے پرواہی
اک دن بیٹھے حضرت صاحب اچن چیتی ہسے
یاراں کہیا کیوں تسیں ہسے اے مقبول ربانی
امت میری تھیں دو بندے لگے اللہ باری
اس بھائی ظلم میرے تے کیتا ور و کرے دوہائیاں
تاں اس دوجے بندے تائیں رب خطاب کریندا
کہسی نیکیاں میریاں ربا خرچ تمامی ہویاں
دوجا کہسی یا رب سایاں دوجی بات کریواں
ایہو گل کہکے پاک محمد ہنجوں نیر چلاوے
ڈاڈھا سخت دہاڑا ہر کوئی دکھ تھیں بھرسی
دیکھ اونہاں کیا دیکھے اک ڈاڈھی سوہنی ماڑی
رب کہسی ہیں دیچیاں اسنوں بھاویں کون خریدے
پاس تیرے قیمت اسدی کرسی حکم تعالیٰ
حکم ہووے جو کریں معافی بھائی اپنے تائیں
حکم ہووے پھڑ ہتھ اسدے نوں جاؤ جنت دے وچ ویں
آپس اندر اک دوجے دی رکھو صلح صفائی
جیونکر وچ کلام اپنی دے آپ خدا فرماوے

فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَصْلِحُوْا ذَاتَ بَيْنِكُمْ (انفال پ ۹)

ابوہریرہ کرے روایت پاک نبی فرمایا | جس دنیا اندر بھائی مسلم اتے ظلم کمایا

یا عزت مال گوایا اُسدا ایتھے ہی بخشاوے
جو ایتھے وچ مال نہ ہوسی کوئی نیکیاں پھر نیا پوسن
بھی ابوہریرہ رض کہے جو اک دن پاک نبی فرمایا
نبی کہیا اوہ مفلس ہے جس نیکیاں بہت کمایاں
کرے امید جو بہشت جاواں آون لوک بتیرے
کوئی کہے اس گالی دیتاں مینوں مار خدایا
کوئی کہے اس چوری کیتی میرا مال چھپایا
نیکیاں سب حقدار لیجاون ہور آون حق والے
پھر لمبی گردن کر کے دیکھے طرف خداوند سائیں
جو کے کیتا اپنا پایا ظلم نہ میرا کوئی

تا جو لیسے دیو وچہ اسنوں پھر ناموں ڈراوے
جے نیکی کوئی نہ ہوسی بھار گناہاں دے سر آسن
جانوں مفلس اساں کہیا جس مال متاع نہ پایا
روزہ حج زکوٰۃ نمازاں ہرگز قضا نہ پایاں
کوئی کہے اس ظلم کیتا سی بدر بیا میرے
کوئی کہے اس قتل کیتا بن حکموں مار ونجایا
کوئی اس نے ہوندے قابو ظلموں نہیں چھوڑیا
اوہ اپنے بھار گناہاں دے اسدے کرن حوالے
حکم ہووے اج عیباں بدلے ملسن ہر اک تائیں
ہولا چار گناہاں سے لے ملے جہنم ڈھوئی

اِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ اُولٰٓئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُوْلًا (بنی اسرائیل)

پھر انعام جو مدنی سارے انہاں شکر گذارے
جو کیہڑی جگہ خرچ کیتی نعمت اکھیں والی
کس کس جگہ خرچ کیتے تدھ کل جوارح بھائی
نیکاں نال پیار کیتا یا بریاں نال کیتو ای
کل دی جو ظاہر باطن سوال سبھ دینوں ہوسی
ہور جو دنیا اوتے دتی رب کسے سرداری
ابوہریرہ کرے روایت پاک نبی فرماوے
اکے نعمت دی تدھ کیتی کی کجھ شکر گذاری
کہسی سبحاناں جھوٹھ تیرا فرماوے پاک الٰہی
کہسی گیا بہادر تیرا دنیاں دیو وچہ ناداں
پھر نوں بھار گھسیٹ بیچارہ دوزخ ڈالیا جاوے
پھر عالم حاضر کیتا جاوے وڈیاں علماں والا
آکھے یا رب مصحف تیرا پڑھ کے عمل کمایا
رب آکھے جھوٹھ کہیں توں ایہہ نیت ناہی

وقت حساباں ذرہ ذرہ پچھے جاون سارے
کن دے باں تے لنگاں باہاں ساری نعمت عالی
نے دل دی نعمت پچھی جاوے کس نال آشنائی
حب آکھی تے اہل اللہ دی دل دی ایہہ نکوئی
جس جایاں جاگہ خرچ کیتا اوہ نال افسوساں روسی
ہور دینی علم بھی پچھیا جاوے قوت نعمت بھاری
وچ میدان قیامت دے رب اک شہید بلاوے
اوہ آکھے یا ربا راہ تیرے وچہ دتی جان پیاری
سدن لوک بہادر مینوں نیت تیری آہی
پایا اجر جو منگیا سی تدھ ہیں کی اجر دلاواں
پہلا جھگڑا ایہہ دوزخ دا پاک نبی فرماوے
تدھ کی شکر گذاری کیتی پچھے پاک تعالیٰ
نے تیری فرمانبرداری کارن لوکاں عالم پایا
بلکہ علموں پائی سی معزوری تے گمراہی

جو وڈا عالم سدیا جاواں بول نہ سکے کوئی
اج ہن نہ دا اجر نہ ملدا آہیوں اوہ گل پوری ہوئی
اوہ بھی منہ دے بھار گھسیٹیں دوزخ عمل کمایا
بدلہ اپنے عملاں والا اج توں ایتھے پایا
رب نعمت یاد کرادے اہی کیا تدھ عمل کمایا
آکھے راہ تیرے وچہ دتی دولت بار خدایا
جتھے توں فرمایا داتا اس توں راضی تھیویں
رب کہسی تو تاں دتا جے وڈا سخی سدیویں
ہن کجھ اجر نہ ملدا ایتھے دنیا اندر پایا
پھر گھسیٹ فرشتیاں حکموں دوزخ وچہ وگایا
بدنیت تھیں عمل نہ رہندا چاہیے نیت چنگی
عمل جو خالص نیت والا نال ہوویگا سنگی
اِنَّمَا الْاَعْمَالُ بِالنِّیَّاتِ پاک نبی فرمایا
باجھوں نیت نیک نہ ملدا ہرگز عمل کمایا

درجات تائبین بحکم اَلتَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ کَمَنْ لَّا ذَنْبَ لَہٗ ومنافقتہ تارکان صلوٰۃ وعذر آوردن ایشان بدرگاہ ربانی وتردید عذر ایشان وآمدن دنیا زال مکارہ وبردن ہمراہ خود عاشقان خود را ومناجات مصنف رحمۃ اللہ علیہ

جو توبہ کر کے توڑے ناہیں پھیر گناہ نہ کردا
تے کرے ندامت ہمیشاں کولوں ہے رہ عذابوں ڈردا
گویا کہ اس عیب نہ کیتے سارے بخشے جاون
وڈے درجے تائب والے وچہ حدیثاں آون
کرامًا کاتبین دے دل تھیں اللہ پاک بھلاوے
تے عملاں والے نامے کولوں کہیا جو ہوجاوے
دوجا اسنوں دوست رکھے آپ خداوند بارے
جیہڑا کم کیتے کھڑا ای لکھی جیہڑی ہتھ بلیہاری
تیجا شیطاناں تھیں اسنوں سب نگاہ رکھیندا
ہرگز اوپر اس کدے غالب ہون نہ دیندا
چوتھا وقت مرندے اوہ خوشخبری جنت پاوے
جیوں کر وچہ کلام اپنی دے آپ خدا فرماوے

تَتَنَزَّلُ عَلَیْہِمُ الْمَلٰٓئِکَۃُ اَلَّا تَخَافُوْا وَلَا تَحْزَنُوْا وَاَبْشِرُوْا بِالْجَنَّۃِ الَّتِیْ کُنْتُمْ تُوْعَدُوْنَ

سارے مسلم توبہ کر کے چھوڑو کم شیطانی
تُوْبُوْآ اِلَی اللّٰہِ جَمِیْعًا آیا وچہ کلام ربانی
توبۃً نصوحًا سچے دل تھیں توبہ بھائی
جو توبہ کر کے پھیر نہ توڑے کرے نہ اوہ برائی
نال انہاندے بخشش ہندا وعدہ خاص الٰہی
بھی جنت جسو چہ نہراں جاری وچہ قرآن گواہی

وَالَّذِیْنَ اِذَا فَعَلُوْا فَاحِشَۃً اَوْ ظَلَمُوْآ اَنْفُسَہُمْ ذَکَرُوا اللّٰہَ فَاسْتَغْفَرُوْا لِذُنُوْبِہِمْ وَمَنْ یَّغْفِرُ الذُّنُوْبَ اِلَّا اللّٰہُ وَلَمْ یُصِرُّوْا عَلٰی مَا فَعَلُوْا وَہُمْ یَعْلَمُوْنَ اُولٰٓئِکَ جَزَآؤُہُمْ مَّغْفِرَۃٌ مِّنْ رَّبِّہِمْ وَجَنّٰتٌ تَجْرِیْ مِنْ تَحْتِہَا الْاَنْہٰرُ خٰلِدِیْنَ فِیْہَا

وَنِعْمَ اَجْرُ الْعٰمِلِیْنَ (آل عمران پ ۴)

باب شرائط توبہ سندے لکھے وچہ کتاباں
جو کرے ندامت خوف خدا تھیں ہردم استغفارا
پہلے اوہ کم چھوڑے ذرہ نہ دیر گنداسے
پھر اوہ کرے گناہ نہ ہرگز وچہ حیاتی سارے
دوجا خاص خدادے خوفوں چھوڑے اس کم تائیں
جے ہوکے تھیں ڈرکے چھوڑے سچی توبہ ناہیں
یا رکن خراب کرے کوئی بندہ خرچ ہوون تھیں سدا
یا مفلسی پائی ایسی توبہ رب قبول نہ کردا
ہوویں عیبوں آکھے ہردم توبہ یاربّا ایں
استغفار پڑھے ہر ویلے چھوڑے نہ برائیاں
ایسی توبہ کرنے کولوں لازم توبہ آئی
ایہہ تاں ہیں توبہ منہ دیاں فاہیں ہے وڈی زبانی
پڑھے نمازاں رکھے روزے عیب کریندا سارے
دل وچہ چوری ہتھ وچہ تسبیح استغفار پکارے

مُسْتَغْفِرٌ بِاللِّسَانِ الْمُصِرُّ عَلَی الذَّنْبِ کَالْمُسْتَہْزِءِ بِرَبِّہٖ حدیث شریف

اوہ گل خدادے کھیجے کردا پاک نبی فرمایا
جو منہ تھیں تائب ہے نہ عیبوں ایسا عاصی آیا
بادشاہاں کتابیں لکھے سچے تائب والے
برا ہنسی اوہ صحبت چھوڑے پکڑے چنگے چالے
نیباں کولوں مکھ بھنواوے کرے وانیک کمایاں
دنیا خوشی بہلاوے رب دیاں بگڑاں وچہ آیاں
رزق پچھانے رب بڑے فوں ہو متوکل ہندا
خرچ تیاری آخر کارن ہردم کردا رہندا
وچہ ایہہ نشان نہ جاوے سچا تائب آہیں
رب تھیں اسنوں خوف نہ آوے ہے مغرور گناہیں
ہاویں استغفار پکارے دن وچہ لکھ لکھ واری
بد شوقی نیت والا ربدی سخت تمہاری
بے نمازاں لوکاں تائیں آوے حکم خدا ہاں
عذر کرن درگاہ ربانی حاکم شاہ نوابیاں
یا رب ساناں ملے نہ فرصت وچہ حکومت رجھے
تیرے فرض نمازاں دے کرنے اوانہ سجھے
حضرت شاہ سلیمان نبی نوں حاضر کرے الٰہی
آدم جن حیوانا ندی ہین نبی اسنوں شاہی
اوہ حکومت اندر بھی اس حکم عدول نہ کیتا
تساں اس تھیں وڈھ حکومت ہیں حکم قبول نہ کیتا
پھر قیدی عذر لیادن یا رب قید دل رہن نہ پایا
قید مصیبت اندر ساتھیں کیہڑے فرض ادا یا
پھر حضرت یونس حاضر کرکے حکم کرے ربیا اس
مین پیٹ مچھی وچہ قیدی کیتا اس پیغمبر تائیں
پیٹ مچھی اندر بھی اس قضا نماز نہ کیتی
تساں ایسی سخت نا قید ملی پر دلوں ہوئی بدنیتی
پھر عذر کرن درگاہ ربانی جیہڑے لوک آزاری
یا رب لگی رہی اسانوں ساری عمر بیماری
دل نہ ہویا نماز پڑھندا اندر درد بلائیں
تا حاضر کرے ایوب نبی نوں ت خداوند سائیں
بیماری اس آدمی رہیا درد ہزار اٹھائے
کیڑے کرے بدن تمامی ہردم دکھ سہے

ایسا درد شدید نہایت سختی اندر مردا
تاں بھی قضا نماز نہ کیتی رہیا عبادت کردا
پھر گوے اکھن یارب سایاں ساڈا عیب نہ کوئی
وہن ہیگانے پئے اساں تھیں قضا نماز جو ہوئی
کماں وچہ مشغول رہے اساں ہرگز ویل نہ ملیا
ایہو عذر اساڈا سایاں وس نہیں کجھ چلیا
حضرت یوسف حاضر کرکے حکم کرے رب سائیں
ایہ پاس زلیخا گولا رہیا کتنی مدت تائیں
اوہ مند الکم بناوے اسنوں کر کر زور ڈرایا
اس ہیر احکم عدول نہ کیتا آخر قید کرایا
پھر کے قید مصیبت بھاری اچیار رہیا گناہوں
تساں مالک ہوڑنوالے نا ہے اس نماز دے راہوں
سنے نہ جاون اج تساں تھیں عذر بہانے سارے
دوزخ وچہ مقام تساڈے بڑے ڈراون ہارے
پھر اک زال کمال مکارہ حاضر کیتی جاوے
ایسی اوہ بدشکل زنانی جو دیکھے ڈر جاوے
خلقت کولوں پچھیا جاوے اہنوں تسیں پچھانو
ایہہ غمخوار تساڈی ایہی جانو کہ نہ جانو
سارے آکھن خبر نہیں ایہہ اگے کدی نہ ڈٹھی
حکم ہووے ایہہ دنیا ایہی وڈی پیاری مٹھی
ایسے کارن اک دوجے دیناں تیں لڑ موئے
مائی باپ قبیلے سندے دل تھیں دشمن ہوئے
ایہہ محبوب تساڈی ایہی دنیا دلبر جانی
جسدے پچھے میری اج گ وچہ کیتی نافرمانی
مکر فریب اتے ٹھگ بازی ہور جو کوڑے لائے
حسد عداوت بغض بخیلی ایسے کارن سارے
دوزخ اندر ڈالو اس نوں ہووے حکم الاہوں
نال آواز بلند اوہ بڈھی عرض کرے درگاہوں
عاشق میرے کہاں گئے جو میرے اتے مردے
میرے پچھے یارب تیری نافرمانی کردے
میرے پچھے عیب کماون لکھ سوگنداں چاون
چھوڑ طہارت نیکی تائیں سو سوگندا اٹھاون
اوہ بھی آون نالے میرے میں ہن دوزخ چلی
باہجوں یاراں تے غمخواراں جاواں کویں اکلی
حکم ہووے جو شائق اسدے نال چلاوی جاون
اسدن دنیا نوالے پیاروں تے غم کھاون
جہاں دنیا پچھے دین گوایا اسدے اوہ پیارے
تے جیہڑے دلوں پیار نہ رکھن مفت ہساوہنارے
دنیا ملے تے خوشی نہ کرنے جاوے غم نہ کوئی
اوتھے دنیا والے سنگوں انہاں خلاصی ہوئی
یارب بخش محبت اپنی نیک کریں زندگانی
دنیا نو اسے سنگوں رکھیں میں نوں دہیں جہانی

بیحساب روندگان در جنت و موجبات علو شان مومنان

ابو امامہ کنوں روایت پاک نبی فرمایا
نال میرے اس اللہ سائیں وعدہ پک پکایا
جو امت تیری تھیں لیجاواں جنت ستر ہزاراں
جنہاں پچھ پچھین نہ کوئی باہجہ حساب گذاراں

ون کیتا میں ہور زیادہ کر توں یا رب باری
حکم ہویا اوہ ستر ہزاراں کیتے ستر واری
پھیر کیہا میں ہور زیادہ کر توں یارب باری
رب فرمایا ستر ہزاراں ستر ہزاراں واری
نوے کروڑ تے چہار کروڑ ہوئے حساباں ہاری
اتنی آفت باہجہ حساباں جاسی حکم خدائی
یاراں عرض کیتی اوہ کیہڑیاں صفتاں والے ہوسن
جو باہجہ حساب کتاباں اندویں جنت کھلوسن
حضرت کہیا جو متحمل صابر نالے شاکر
جو شوق اللہ تھیں تہیں جاگن ہر دم رہے اللہ ذاکر
ہور شہید جو سچے دل تھیں راہ اللہ وچہ ہوئے
جو بیت اللہ دے اوہ حج جانے فوت اتھائیں ہوئے
دین اللہ دے شائق جیہڑے راغب طرف الٰہی
ہک اللہ دے شوق محبت دنیا دل تھیں لاہی
دنیا دالیاں باتاں کولوں ہوئے گنگے ڈورے
جے تنگی سختی دیوے اللہ کردے نہیں جھورے
عورت اپنے خاوند سندی کردی تابعداری
جس خدمت اندر رہ پیوسندے اپنی عمر گذاری
لذت چھوڑن دنیا والی نالے زیب پوشاکاں
باہجہ حساب گذارے اللہ اونہاں مراواں پاکاں
عالم واعظ باہجہ ریاؤں نالے حافظ قاری
کبھی جنہاں نال خدا دے لیکھے دتا عمراں ساری
ابن عباس روایت کیتی رضی اللہ تعالے
شب معراج گئے جاں حضرت اوپر عالم بالا
کر سیر عجائب اوتھے پاس نبیاں پوہتے
اک اک نبی اکارا ملیا یا پیغمبر پوہتے
ہو اپنی امت ہردی نال انہاندے آہی
جیونکر بادشاہاں سرداراں ہووں نال سپاہی
اکناں نال جماعت وڈی اکناں نال نہ کوئی
نال کیاندے دس دس بندے ایہوامت ہوئی
لیا پھیر کلیم اللہ اس نال جماعت بھاری
میں ہو پچھیا ایہہ جبرائیلا کسیدی امت ساری
ایہہ ہے امت سب موسیٰ دی جبرائیل بتایا
پر دوجی کہیا سر چاکے دیکھو میں سر اوتاں اٹھایا
کیا دیکھاں جو خلقت بہتی لوٹے بھارے بھارے
نال اونہاندے پر پر ہوئے کل آسماناں تارے
حکم ہویا ایہہ امت تیری جتنے بندے سارے
باہجہ انہاندے ہور گئی جو رب نفس بہت پیارے
اوہ باہجہ حساب بہشتاں اندر جاسن ستر ہزاراں
انہاں کہہ کے گئے گھر انہوں اوہ سید ابراراں
نال کسے سوال نبی نوں کیتا ہو دنگر اوہ کیہڑے
باہجہ حسابوں ستر ہزاراں جنت جاون جیہڑے
پھر انہیں اندر کہن صحابی شاید اسیں ہوساہاں
انہاں کہہ کے گئے گھر انہوں اوہ سید ابراراں
پھر گھر تھیں آکے حضرت آپ لگے فرماون
اوہ جو داغ نہ لاون پڑھدے نہ منتر کیداون
بدفالی پکڑین کو بی کرن توکل بھائی
اوہ باہجہ حسابے جنت جاون حکمے نال خدائی
الحمد عکاشہ کہندا حضرت میں ہاں وچہ انہاندے
تینوں رب انہاں تھیں کیتا پاک نبی فرماندے

تا ہور اصحابی اٹھ کے آیا میتنوں بھی فرماؤ   اوسے ٹھڈے اندر وحل میتنوں بھی کرواؤ
نبی کہیا اے گیا عکاشہ کر سبقت چالا کی   رحم نوں بھی کریں اُنہاں تھیں یارب تینوں پاکی

بیان شفاعت خمسہ و موجبات محرومی شفاعت و موجبات حصول شفاعت و بیان غمخواری آں سرور مرسلاں در حق امت و گریستن بر شفاعت معہ اصحاب و صالحین و بیرون آوردن جمیع امت از دوزخ و داخل کردن در بہشت و بیان رحمت الٰہی جلشانہ و مناجات مصنف رحمۃ اللہ علیہ

شفاعت پہلی وچہ قبر دے سختی دور ہٹاوے   نیک عمل جو کیتا کوئی اوتھے آن چھوڑاوے
جیوں سورۃ سجدہ نال فرشتیاں جھگڑا کر دا آئی   بھی سورۃ ملک تے آیتہ الکرسی کرے عذاب بچائی
یا کوئی عاصی بندہ جس کر نیکاں نال رہیوے   نال شفاعت کنوں عذاباں اُس خلاصی تھیوے
دوجا عام شفاعت ہے جس کبری نام ایہا ئی   جاں ہیبت سخت بانی ہوسی بلے دم نہ کوئی
ساری خلقت نبیاں اگے عرضاں کرکے سڑدے   سارے باری باری عذر لیاون ساتھیں عذر نہ ہوندے
تاں تھیے لگ شفاعت والا حضرت ختم نبیاں   سجدے پے کے کرے شفاعت اوہ سرتاج نبیاں
اوہ ہیبت دا تھر جانٹ خلق تھیں اللہ پاک بچاوے   دو جی ایہہ شفاعت ہے جو کبری نام سداوے
تیجا اوقت حساب اندے جس ویلے عمل تولیوں   دوزخ طرف لیجاون جس دے نیک عمل گھٹ تھیوں
ایہہ شفاعت عام ہو وے کل صالح جتنے بندے   نبی ولی اگرن شفاعت یار جو عاصی بندے
بھی نیکی بدی جو لکھن بندیاں ہر ہر وقت فرشتے   ایہہ بھی کرن شفاعت آکے رب دے نیک سرشتے
قرآن شفاعت کرسی جنے پڑھیا عمل کمایا   صلہ رحم تے ہور امانت ذکر حدیثیں آیا
نیکی ظن امید اللہ دی خوف خدا تھیں رناں   اینویں ہر ہر کم جو نیکی اوتھے شافع ہوناں
عالم نیک شہید ولی سب کرن شفاعت آون   جو جو تابعدار انہاندے دوزخ کنوں چھڑاون
چوتھا دوزخ وچوں تے کے شافع لوک نکالن   ختم نبیاں دوزخ وچوں اُمت اپنی بھالن
پنجواں وقت دخول بہشتاں ہوگ شفاعت بھائی   اعلیٰ درجہ جنت اندر تھیسے نال خدائی
یعنی جسنوں تھوڑا درجہ لوکاں تھیں ہتھ آوے   نال شفاعت ختم نبیاں لے اعلیٰ درجہ پاوے
جو پیغمبر مرسل تے مقبول خدا دے پیارے   آپو اپنی اُمت تائیں کرن شفاعت سارے
ابو ہریرہ کرے روایت پاک نبی فرماوے   ہر پیغمبر دی اک عورت رب قبول کراوے

اوہ دعا کل نبیاں منگی اس جگ اُتے آہی   جیوں حضرت شاہ سلیمان پیغمبر سارے جگ دی شاہی
میں اوہ اک دعا چھپائی روز قیامت کارن   منگاں گا جو اُمت میری عاصی پار اتارن
اِن شاء اللہ کل اُمت دی اوتھے شفاعت کرساں   جہناں شرک نہ کیتا نال اللہ ایہناں شفاعت کرساں
شرک دی ناکرن شفاعت پاک رسول الٰہی   بھی ہے محروم شفاعت تھیں جو وچہ انکار تباہی
بھی ظالم شاہ جو رعیت اندر حق نہ مول نکھیڑے   تے جھیڑے نبی دین تائیں کرے لوک بکھیڑے
بھی اہل بدعت جو دین نبی وچہ گھڑے نوماں باباں   ایہہ کل محروم شفاعت کولوں دوزخ جا بدذاتاں
جو بہت درود نبی تے پڑھدا اوہ شفاعت پاوے   جو اس دعا نوں بانگوں پچھے ہر گز نہ گھساوے

اَللّٰهُمَّ رَبَّ هٰذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ وَالصَّلٰوةِ الْقَائِمَةِ اٰتِ مُحَمَّدَنِ الْوَسِيْلَةَ وَالْفَضِيْلَةَ وَالدَّرَجَةَ الرَّفِيْعَةَ وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَّحْمُوْدَنِ الَّذِيْ وَعَدْتَّهٗ وَارْزُقْنَا شَفَاعَتَهٗ اِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيْعَادَ

جہناں نال ایمان زیارت کیتی پاک نبی سرور دی   یا بعد وفات نبی دی کیتی زیارت پاک قبر دی
جو وچہ مدینے رہندے کل شفاعت پاون   بھی روز جمعہ دے بہت درود جو حضرت نوں پہنچاون
بھی شام درود جو پڑھدا اوس داری بھائی   جو پنج نمازاں پچھے پڑھدا اس دعا نوں کائی

اَللّٰهُمَّ اٰتِ مُحَمَّدَنِ الْوَسِيْلَةَ وَاجْعَلْهُ فِي الْمُصْطَفَيْنَ مَحَبَّتَهٗ وَفِي الْعٰلَمِيْنَ دَرَجَتَهٗ وَالْمُقَرَّبِيْنَ

عبداللہ تھیں مسلم اندر اک دن نبی الٰہی   ابراہیم تے عیسیٰ دی گل یاد چتاری آہی
ابراہیم کہیا یا اللہ بتاں خلق وگاڑی   جو بوجھا کرن اُنہاندی تائیں کافر لوک اناڑی
میری امت ہے جس کیتی میری تابعداری   جس نے نافرمانی کیتی توں بخشن والا باری
عیسیٰ کہیا جو یارب جے توں پکڑن لگا تائیں   پس اوہ بندے تیرے ربا توں اُنہاندا سائیں
کہیا اوہ دونویں گلاں حضرت ہاتھ اُٹھائے   اُمت نوں کر یاد محمد ہنجوں نیر چلائے
فرمایا جبرائیلا طرف محمد جائیں   کیوں غمناک ہویا اوہ پیارا سارا حال پچھائیں
جبرائیل نبی تے آیا پچھے حال تمامی   کیوں غمناکی اکھو جاری دسو نبی گرامی
حضرت کہیا امت دا غم لگا میتوں بھائی   ربدی بے پرواہی کولوں دہشت میتوں آئی
ناں گیا درگاہ ربانی کہہ کے عرض سنا ندا   امت کارن نبی محمد رو رو نیر چلاندا
حکم ہویا جا آکھ نبی نوں نہ غم کرے پیارے   اس دن تینوں راضی کرساں بول منساں سارے
جیویں تدہ کہیا اونویں ہوسی لوچہ کریں تسلی   جبرائیل نبی نوں کہیا جو فرمایا اللہ

پل تھیں سارے لنگھن والے لنگھ چکے جان بچائی
تاحضرت اک شفاعت بنھے سب اصحاب کمالاں
حضرت کہیا میں سجدہ کرساں وچ درگاہ الٰہی
پھر حکم ہووے سر چاؤ محمد تا سر اتنا چاواں
پھر خلقت عاصی دوزخ وچوں باہر پکڑ نکالاں
جیوں اپنی حق تلفی کتے شخص کوئی جھگڑیندا
جو یارب بخشیں فضل کرم تھیں سارے مومن بھائیں
حکم ہووے تھیں جستوں جانوں جائی ترت نکالو
اگ حرام تساں تے ہوئی ذرہ نہ دکھ پہنچاوے
مومن وڑکے دوزخ اندر ڈھونڈن کر کر حیلے
عاصی جنہاں عمل بھی کیتا خوف نمازاں ڈھیاں
یعنی منہ انہاں دے باقی اگ نہ انہاں جلاوے
ابو سعید دی ترمذی اندر پاک نبی فرماون
بعضے دوزخ وچوں کڈھن بڑی جماعت بھاری
بعضے ہکو شخص چھوڑدا ناں شفاعت بھائی
جو بجلی وانگوں پل تھیں لنگھن یا مانند سواراں
پچھوں ہولی ہولی پہنچن یار انہاں دے سارے
پڑھ بسم اللہ داخل کرکے امت اپنی تائیں
پچھے فرشتیاں کولوں حضرت کرتا کیداں
کہن فرشتے دوزخ اندر امت اجے ہزاراں
سجدے پیکے کرن دعائیں حکم ہووے سر چاؤ
نال فرشتے لیکے جاون حضرت اگ کنارے
جیوں جیوں نام نشان علامت کرکے پتے تناں دو
شہید چھوڑا وہ ستر بندے حافظ دس جنہیاں نوں
جو اہل شریعت مومن بھائی کرن شفاعت ساری

تے ڈگن والے دوزخ ڈگے بابت عیب برائی
بھی عالم حاجی قاری مومن نیک اعمالاں
اتنا ڈگار رہساں جتنی دیر خداوند چاہی
حمد ثنا تعریف ربانی رنگا رنگ سناواں
نال شفاعت کرن سارے مومن نیک اعمالاں
ایویں ہر ہر مومن رب دے اگے ہوسی عرض کریندا
اُنہاں روزے حج زکوٰۃ نمازاں ساڈے نال کمائیاں
آپو آپنیاں یار آشناواں دوزخ وچوں بھالو
دوزخ وڑکے ڈھونڈو جو کوئی یار تساں ہتھ آوے
یار آشنا پیارے جانی سجن ہور قبیلے
انہاں میں نامی اگ لگے پر شکلاں ڈال انہاں سڑیاں
تا شافع مرد پچھانے اونہاں وچوں ڈھونڈ لیاوے
جو شافع اُمت میری اندر بہت اکٹھے آون
بعضے چالی شخص چھوڑاون بعضی دستی ساری
جنت اندر داخل ہوسن کرکے صلح صفائی
او جنت دے دروازے اوتے بیٹھ اوڈیکن یاراں
کنجی لیکے پاک محمد ﷺ جنت قفل اتارے
لوکاں تھیں جو تہائی ہوسی امت سرور سائیں
امت میری ہے کہ ناہیں دوزخ وچ وعیداں
اس گلوں غمناکی پاون حضرت شاہ ابراراں
جو جنتیاں ایمان جنہاں دا اگ تھیں باہر لیاؤ
یار انہاں نوں کہن جو اپنی کرو یاد پیارے
دوزخ وچوں ڈھونڈھ فرشتے باہر کڈھ لیاون
تے عالم فاضل حسب مراتب لوکاں کڈھن کھنیاں نوں
سے ہزاراں مرد چھوڑاون ولی خدا دے پیارے

جو چھوٹے لڑکے اہل ایماناں طفلی اندر موئے
بھی روزہ حج زکوٰۃ نمازاں صدقہ خیر کمائی
زاں خدا دا کرے جس نے عمل کمایا
ناں جدوں نکال فرشتے لیاوں دوزخ کنول وہناں نوں
جو کہنی باقی دوزخ اندر آکھن ملک ہزاراں
حکم ہووے سر چاؤ محمد خواہش لہنی پاویں
تا جلدی حضرت سُن خوشخبری کہن فرشتے جاون
کڈھ دوزخ وچوں ملک لیاون باہر آن کھلارن
داخل کرن بہشتاں نوں جہ ایماں جنہاں دا رائی
چوتھا حصہ مومن سارے دوجے امت والے
جو ہن بھی رہندا کوئی باقی آکھن ملک بتیرے
حکم ہووے جس ذرے جتنا ہے ایمان نشانی
تا حضرت جلدی سُن خوشخبری حکم کرن ملکاں نوں
تا غوطے مار فرشتے کڈھن خلقت لکھ ہزاراں
نہر حیات جو در جنت دا اس وچ سارے نہاون
جیوں ندی کنارے گُدڑا اندر جلدی جمے دانہ
تا دو تہائیاں امت احمد رہندی اک تہائی
ترمذی وچ بریدہ کنوں پاک نبی ﷺ فرمادے
تے رہندے کل امت دے بنیدے صفاں بہاون چالی
ہن پچھے رہن لوک موحد رب نوں اک جیہا تا
رب دی واحد انیت اُتے قائم رہے ہمیشہ
لا الٰہ الا اللہ پر اوہ ایمان لیائے
حضرت اوں شفاعت منگن اللہ دی درگاہوں
نال نبیاں انہاں علاقہ ہرگز ناہیں کوئی
انہاں لوکاں تائیں رلمل کافر طعنے مارن

کارن مائی باپ اپنے دے او تھے شافع ہوئے
شکلاں بنکے کرن شفاعت فاعل شافع ہوئے
اینویں ہر ہر نیک عملدا ذکر حدیثیں آیا
جو جتنا بھی ایمان جنہاں دا لہے کہے ملکاں نوں
پھر سجدے اندر نبی محمد ﷺ عرضاں کرے پکاراں
رائی قدر ایمان جنہاں دا اگ تھیں کڈھ لیاویں
اگے وانگوں مومن اپنے یاراں پتے بتاون
کرن شفاعت صالح بندے انہاں تمام میاں کارن
تے حصے پھر امت احمد وچ بہشتاں بھائی
تا پچھے پھیر فرشتیاں کولوں کرکے نبی ﷺ سمالے
تا سجدے اندر کرے دعا پھر حضرت تیجے پھیرے
دوزخ تھیں کڈھ باہر لیاؤ ہویا فضل رحمانی
ذرہ قدر ایمان جنہاں دا کڈھو چل وہناں نوں
سڑ بل کوئلے ہوئے جُسّے تازے ثابت باہر آون
وانگ گلاندے جُسّے تازے باہر ثابت آون
اینویں جُسّے ثابت ہوون کہے رسول ربانا
کرکے صفاں کھلوون سارے جنت اندر بھائی
جو امت میری جنت اندر اسی صفاں بناوے
پوری دو تہائی امت احمد شان مراتب عالی
ایہہ پر بہتی نہ ملیا کوئی پورا راز نہ جاتا
شرک نہ کیتا اللہ سیتی دائم وحدت پیشہ
ایہہ پر عذروں بھی نہ ملے پوری راہ نہ پائے
ہیں آپ انہاں نوں باہر کڈھاں ہووے حکم الٰہوں
انہاں جسدی واحدانیت منی باہر کڈھے سوئی
جو کجھ نہ آئے واحدانیت لج سانٹے کارن

اک اللہ دے منّ کو بوں ذرہ نفع نہ ہویا — ایہہ عذاب جو دوزخ والا ہرگز دفع نہ ہویا
تاں رحمت وا دریا الٰہی موج کرم دی مارے — ذات اپنی دی قسم کرے میں جلد نکالاں سارے
نال موحد نہیں برابر لوک جو شرکاں والے — تا جنیات الرحمٰن الٰہی بھر کے پک نکالے
دوزخ اندر اک رہسی جو صاحب توحیداں — جہناں نال اللہ دے شرک کیتا پاون خوف نیا عیداں
جتّے سٹرِل کولا ہوئے نہاون نہر حیاتوں — نوری روشن جتّے چمکن جیون چن چودہویں راتوں
اوپر داغ انہانوں رہسن گردن اپر کالے — کتنی مدت لوک بہشتی سدن دوزخ والے
پھر عرض کرن درگاہ ربانی یا رب سچے سائیں — ہن وچہ بہشتاں ساڈے تھیں ایہہ نام تے داغ ونجائیں
نال حکم اللہ تھیں داغ نہ رہسی رحمت شامل ہوئی — پھیر انہانوں دوزخ ویلے مول نہ سدے کوئی
ابوہریرہ کرے روایت پاک نبی ؐ فرمایا — جو آخر نکلے دوزخ وچوں مینوں رب جتایا
سٹھ ملک کنارے اوتے عاجز بیٹھا روسی — حکم اللہ تھیں منہ اُسدا ابھی طرف جہنم ہوسی
آکھے منہ میرا پھر جاوے دوزخ کنوں خدایا — جو گرمی اتے بدبو اسدی نے میرا مغز جلایا
رب کہے اس طرفوں جیکر تیرا منہ پھراواں — پھیر سوال نہ کریں مینوں وہناں تیک پہنچائیں
قول قرار پکاوے پکا منہ اُسدا پھر جاوے — شکر کرے تا ساعت چپ ہوش ٹکانے آوے
ویکھے دکھ بہشت عجایب واہ ٹھنڈیاں چھاواں — دلو چہ آکھے ہائے افسوس جے رکھاں تو پہنچاواں
تروڑے قول قرار تمامی آکھے یا رب سائیں — اوہ جو رکھ دسیوں مینوں اوہناں تیک پہنچائیں
کتھے گیا اوہ وعدہ تیرا حکم کرے رب سائیں — آکھے ہور نہ منگاں کا پر پہنچائیں ! اتھوں تائیں
قسماں چاوے رو رو عاجز قول قرار پکاوے — تا دروازے جنت والے رب اسنوں اپڑاوے
ویکھے جنت باغ عجائب میوے سرد ہوائیں — دلو چہ آکھے ہائے افسوس جے اندر واڑے سائیں
تروڑے قول قرار تمامی رووے یاد دوایاں — آکھے داخل کریں بہشتیں مینوں یا رب سایاں
حکم ہووے تو پل وچہ اپنے قول قرار ونجاویں — اے آدم دے بیٹے توں کیوں ایڈ فریب کماویں
آکھے کر محروم نہ سایاں مینوں صبر نہ آوے — ہو جا داخل جنت اندر تا اللہ فرماوے
جنت اندر وڑ کے آکھے لوکاں ملیاں جائیں — میں ہن اپنے وسن جوگی جاگہہ کتھوں پائیں
رب فرمایا تیرے جوگی جاگہہ پئی بتیری — سب دنیا تھیں زاید ایہی جاگہ ملک جو تیری
آکھے میرے جوگیاں جائیں ایڈیاں کتھوں آیاں — میں عاجز دیناں کریں توں ٹھٹھے یا رب سایاں
اس جوڑے سخنوں ڈاڈھا راضی ہووے اللہ سائیں — تا جو ظاہر ضحک دکھاوے اپنے بندیاں تائیں

پھر حکم کرے جو کل مراداں کر ظاہر اک واری — تا عرض کرے کل خواہش اپنی اگے اللہ باری
جو اس گلاں یاد نہ آون موئے یاد کراوے — پھر وہ حصہ ہور زیادہ نعمت رب دُھلاوے
ایہہ ادنیٰ مومن نعمت پاوے اعلیٰ نہیں شماراں — جیوں برساتاں چھیڑ ساون رحمت ابر بہاراں
رحمت رب شمار نہ آوے لاکھاں پدم کروڑیں — اک حصہ رحمت والا ونڈیا آخر توڑیں
وانگ سمندر لہراں مارے رحمت بابجھ کروڑیں — ابلیس جیہا نا امید کہیگا میں بھی جنت جاساں
دنیا اندر کرو قیاساں رحمت اللہ والی — اک حصہ جو قیامت تائیں ونڈے اللہ والی
ماں باپ قبیلے خویشاں پیارے اسٹھیں سارے — قیامت توڑی جاری ہوئے سارے شوق پیارے
پھر بھی اوس اللہ دے جیہا اکرم ہور نہ کوئی — رحم کنندہ رزق دہندہ ہر بندہ دا اسوئی
توڑے نافرمانی اُسدی کریئے دینہ تے راتاں — دیہن اوہ پالن والا سائیں بند نہ کرے براتاں
اوس دا آنا دا کھا کے سارے غیراں پوجا کردے — لکھ بُریایاں باپ کمایاں نت کجیندا پڑدے
عیب ہزاراں ویکھے اللہ کدی برات نہ ٹالے — جے اک بُریائی بابل ویکھے دیندا دیس نکالے
دوست کوئی سے برساندا ڈاڈھا جانی ہووے — جے اک روز نہ آور کریئے یاری تھیں منتھو ہووے
نوکر اپنے مالک دا جے کم نہ کوئی سنوارے — جو تنخواہ مواجب سدی بند کریندا سارے
پر اوہ پالن والا سچا خالق رازق ایسا — اوگنہار نکارا ہووے بھانویں کوئی جیہا
اوہا جیہی روزی بخشے گھٹ نہ کرے کدائیں — بندیاں غمخوار نہ کوئی اللہ جیہا سائیں
الس نے کہے جو حضرت کہیا آکھے اللہ سائیں — اے آدم دے بیٹے توں جد میں تھیں کریں دعائیں
جانی مینوں بخشن والا رکھیں میریاں آساں — توڑے لکھ توں عیباں بھریا میں رحمت پہنچاساں
عیب تیرے اسماناں جیڈے سن پرواہ نہ کائی — بخشش منگیں کریں دعائیں دیکھیں رحمت آئی
اے آدم دے بیٹے جیتوں وڈے عیب کماویں — ایپر شرط جو نال میرے توں ہور شریک لیا دیں
بخشش میری وڈی آخر تیریاں عیباں نالوں — منگ دعائیں رحمت پائیں میرے فضل کمالوں
یا رب سایاں عیب اساڈے بابجہ شمار حسابوں — تیرے بابجہ بچاون والا ہور نہ کوئی عذابوں
الس حسین بندیوں سایاں ہر دم تیریاں آساں — عدل کریں تے واہ نہ کوئی فضلوں رحمت پاساں
ترس ہوا وچہ عمر گذاری کر کر کاغذ کالے — عیباں والے گھمن گھیروں تیں بن کون نکالے

بیان کسانیکہ پیش از بلوغ مُردند یا خبر انبیا با ایشان نرسید و بیان حساب مظالم

بیان ازیکدیگر و حساب حقوق از مردمان در حق بہائم مملوکہ و بعد فانی شدن جانوراں و فنای زمین و آسمان و تفصیل اشیائکہ باقی مانند

جو لوگ بلوغوں اگے موئے دینوں سُدھ نہ کوئی
یا واحد انبت بدی کولوں انہاں خبر نہ پائی
ملیا نہ پیغمبر کوئی ھرگز وچہ حیاتی
ایسے عذروں دین اللہ دی بات نہ انہاں پچھاتی
ناں کسے خبر انہاں نوں دتی اللہ نہ پچھانوں
نہ کسے کہیا حکم اللہ دا اسد ہا رستہ جانوں
حکم اللہ تھیں ہون اکٹھے اوپر اک کنارے
کرے خطاب ایں رب تساڈا آہو آکھن سارے
توہیں خالق مالک ساڈا پیدا کرنے والا
میں اک حکم کراں تساں نوں کہسی رب تعالیٰ
سارے کہن عذر نہ کوئی حاضر اسیں تمامی
نہیں مجال جے ٹال لگائیے سُن کے حکم تمامی
رب کہسی اس اگ وچہ سارے جلدی مار چھالاں
بعضی جرأت لگاون چھالاں چھوڑ تمام خیالاں
ذرہ نہ خوف کریسن اگے اُس دے حکم ستاری
اوہ آتش ٹھنڈ ست اوانگ خلیل ہووے گلزاری
تے دوجا ٹولہ عذر کریسن ویکھن آتش بھائیں
یا رب ساریاں اس آتش دی طاقت ساں نوں ناہیں
رکھ معذور اساں ڈیتائیں کر کے فضل الٰہی
رب فرماوے پس نہ ہوواز مائش میری آہی
اوہ پہلا فرقہ جے وچہ دنیا حکم میرے نوں پاندے
منکر تھیں تے مندے اگوں عذر نہ کوئی لیاندے
جیوں اس ویلے حکم میرا او نہاں منیاں نال بجانوں
اینویں اس جہان نہ کرندے عذر میرے فرمانوں
ایہہ چھال لگاون مشکل آہی انہاں منیا دون بجانوں
اینویں اس جہان نہ کرندے عذر میرے فرمانوں
اینویں دنیا اندر جے کر حکم میرا تسیں پاندے
حکم ضرور قبول کریندے سو سو عذر بناندے
تسیں حاضر میرا حکم نہ منیاں اِتھے کیونکر مندے
ہووے حکم فرشتیاں تائیں سٹو وچہ سجت دے
تے جہناں چھال لگائی آہی حکموں نکیا سرشاں
رب فرماوے حکم انہاں نوں جاہو وچہ بہشتاں

وَمَا مِنْ دَآبَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَآئِرٍ يَّطِيْرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّآ أُمَمٌ أَمْثَالُكُمْ مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتٰبِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلٰى رَبِّهِمْ يُحْشَرُوْنَ

کل حیوان درندے تکھی حاضر کیتے جاون
اک دوجے دی ظلم تعدی اوتھے بدلہ پاون
جس سنگاں والے ڈنگر ماریا بے سنگ ڈنگر تائیں
اوہ روڈا سنگاں نوں اس تھیں لیوے اوس سزائیں
بِلّے تائیں زور آور نے ماریا دکھ پہنچایا
اوہ بی اپنا بدلہ لیسی جو اس ظلم کمایا
یا بندے ظلم کمایا ہوسی ڈنگر کسے بیچارے
اُس ڈنگر تائیں حکم ہوویگا اتنا اوسنوں مارے

جو بک کہیا اندر ہووے اُٹھ خچر یا گھوڑا
بہت لدے طاقت کولوں دانہ دیوے تھوڑا
اوہی اپنا بدلہ لیسی جو کجھ ظلم کمایا
اُس بھکھ دتی یا دکھ پہنچایا مینوں یا رب خدایا
اک اعرابی دا اوٹھ لیتا پاک نبی فرمایا
ایہہ شتر اپنا کیوں رُسا کیتا سختی بھار لدایا

اِتَّقُوا اللّٰهَ فِيْ هٰذِهِ الْبَهَائِمِ الْمُعْجَمَةِ فَارْكَبُوْهَا صَالِحَةً

ڈرو خدا تھیں ظلم نہ کرو عاجز انہاں حیواناں
گرو سواری اندازے دی انہاں نہ جہ زباناں
ایہہ مملوک تساڈے عاجز تسیں او نہاں دے سائیں
نہیں زبان انہاں دی بے جا ایہہ کہن تساڈے تائیں
پر او اپنا بدلہ سارا جس ویلے اوہ پاسن
حکم کریسی اللہ سائیں سبھ مٹی ہو جاسن
راہ اللہ وچہ ذبح ہوئے ہوسن خاک بہشتاں
اوہ لذت تھیں محروم نہ ہوسن بدلہ نیک سرشتاں
مٹی ہوندیاں ویکھ اونہاں نوں کافر کہسی وندا
یا لیتنی کنت ترابا ہائے میں بھی مٹی ہوندا
جو بندیاں دی حاجت اندر ذبح جناور ہووے
یا غیر اللہ دے ناموں کٹھے یا تقدیروں موئے
خاک انہاں دی ضائع ہووے جھکسے نال ربانی
تے ست آسمان بھی حکم اللہ تھیں ہوون جلدی فانی
اوپر جا اونہاں دی کل بہشت ٹکانے جاون
جیوں کر کوٹھیاں اوپر بنگلے وچہ ہوا دسیاون
جدوں بتھیں لنگھن مومن سارے وچہ میداں حشر دے
پچھلیاں زاراں کاں ڈیکن سبھے اکٹھے ہوسن
اوہ زمین جو محشر والی مٹھا میوہ تھیوے
وچہ خوراک انہاندی سارا امید پر خرچ کچیوے
گاں مچھی جو بہشتاں زمین دے لڑس مرس دونویں
نال انہاندے روٹی نے اوہ لاوں بھنسی دونویں
نال کباب مچھی دے کھاون اوہ زمین مدامی
ایہہ پہلی مہمانی ربدی جنتیاں انعامی
بو سعیداں کرے روایت مسلم نے تے بخاری
حضرت کہیا روٹی بنسی قیامت دھرتی ساری
آپ جبار گھڑے اوہ روٹی قدرت نال پکاوے
جیویں گھر والا مہماندے روٹی پلے پاوے
ایہہ گل حضرت آکھ رہے تا اک یہودی آیا
حضرت نوں ابو قاسم کرکے اوس یہود بلایا
ہے اک مسئلہ کہاں جو پڑھیا وچہ توریت نورانی
اہل جنت دی کیونکر ہوسی جنت وچہ مہمانی
حضرت کہیا بیشک دسیں تد اوس یہود بتاوے
دھرتی ساری اسجگا اک روٹی کیتی جاوے
تا حضرت تک اصحاباں ولوں ہستے نال خوشی دے
تاجو آکھے دند مبارک ظاہر ہوئے نبی دے
پھلکیاں نال اس روٹی ہوسی جیہڑا لاون
آہو دس اس نوں تاں اصحاب سبھے فرماون
کہن الٰہ کے گاؤ مچھی دونویں مرن شتابوں
تتر جانور جیکا بندہ اس دے جگر کبابوں
وہ خوراک بہشتاندی اوہ دھرتی خرچ ہوجاوے
کتنیاں چیزاں اللہ سائیں جنت وچہ پچاوے

اکھی حضرت صالح والی ڈاچی اسمٰعیلے ۔ بھی کتا اصحاب کہف دا پاوے قدر جلیلے
تھم مبارک حضرت سندا سنبھیر دیوہ لگدے ۔ بھی منبر مسجد نبوی والے سارے جنت پچاوندے
ستون مسجد اقصیٰ جد کعبے دنیا دے ۔ بھی کوہ طور تے حجر الاسود جنت جاندے
کر عرضے پاک نبی توڑا وہ بھی جنت جائے ۔ بین منبری و قبری پاک نبی فرماوے

ختم روز قیامت و آغاز یوم الخلود و بیان درکات دوزخ و تفصیل صعوبات اہل دوزخ و تحقیقات دقیقہ در اسمائے طبقات دوزخ

سال پنجاہ ہزار قیامت جس دن پوری ہوئی ۔ پھر یوم خلود شروع ہووے یکا جس دی حد کوئی
اہل بہشتاں ہر دم فرحت سدا عذاب کفاراں ۔ موت نہ آوے مرے نہ کوئی عمر نہ حد شماراں
دوزخ طبقہ ست سنیدے یارب بخشیں سائیں ۔ جہنم جیہنے آکھن عربی بعضے آکھن ناہیں
اوہ پہلا طبقہ اُپر والا شروع عذابوں آیا ۔ جہنم آکھن ڈونگھے کھوہ نوں تاں ایہہ نام رکھایا
جو اوہ بھی ڈونگھا بہت اہی جو تھلا دور نہایت ۔ اِسو وچہ امت احمد مرسی گیتی جنہاں جنایت
تھوڑیاں روزاں اندر پھر ایہہ ہو جاوےگا خالی ۔ تے وا دروازیاں وچوں شوکے گُذرن والی
بنسبت ہیٹھلیاں دے بہت حقیقت عذاب یہائی ۔ منہ بن ریہاندے چھوٹے بدن جلاوے کر صفائی
دوجا طبقہ اس تھیں ہیٹھیں نام لظیٰ سدائے ۔ نزاعۃ للشوی الٰہی جس دے حق فرماوے
یعنی اوس دی اگ جو کھاوے ہتھاں پیراں تائیں ۔ نویں سرے پھر جلدی پیدا کرسی اللہ سائیں
بولن اندر لغت شوا جو ہتھے تے پیر کنارے ۔ کہیا مجاہد اگ جو اُس دی سر دی کھل اتارے
ابراہیم کہے جو گوشت کھچے ہڈیاں نالوں ۔ ضحاک کہے جو گوشت نالے بدن تمامی کھالوں
ابن عباسؓ کہے جو پھٹے گٹیاں تیک جلاوے ۔ کلبیؒ آکھے اگ جو اُس دی مغز سر یدا کھاوے
جو موڑے کنڈ خداوے دینوں سنوں نت بلاوے ۔ جو سنت ترک نبی دی کردا اسنوں پکڑ جلاوے
تیجا طبقہ سقر سدا وے میٹھ تظی دے بھائی ۔ وَلَا تُبْقِیْ وَلَا تَذَرُ حق جس دے آیت آئی
یعنی باقی کجھ نہ رکھے نا کجھ گوشت چھوڑے ۔ نویں سروں پھر ترت الٰہی جثہ سارا موڑے
مجاہد کہے نہ مرن نہ جیون پاون پئے لاکے ۔ کوئی جگہ نہ باقی چھوڑے ہے ایہہ قول ضحاک کے
بغوی کہے جو بالکل جُثہ کردی اوہ اگ فانی ۔ نویں سروں پھر ترت الٰہی بخشیگا زندگانی
لَوَّاحَةٌ لِّلْبَشَرِ جو چمکے اُپر چمڑے سارے ۔ جیونکر اگ نہایت کڑھے تیل کنوں بھڑکارے

صورت نوں تغیر کردی رنگ سیاہ تباہی ۔ مجاہد کہے جو جُثے کالے جیونکر رات سیاہی
بعضے آکھن لواحہ جو دوروں نظری آوے ۔ پینڈے دور درازاں اتوں اسدی بھڑک ڈراوے
تھیں توں طبقہ چوتھا حطمہ نام سدا دے ۔ كَلَّا لَيُنْبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ آپ خدا فرماوے
حطم جو وچہ لغت دے بھنن توڑن آیا ۔ ہڈی پسلی چور کریسی تاں ایہہ نام رکھایا
بعضے آکھن لوں چمڑے کھاوے کڈھ کلیجے ۔ ایہہ بھی آیت اللہ صاحب حق اسدے وچہ بھیجی

نَارُ اللّٰہِ الْمُوْقَدَۃُ الَّتِیْ تَطَّلِعُ عَلَی الْاَفْئِدَۃِ (ہمزہ)

بعضے کہن خدا بھڑکائی دم دم سخت ولاراں ۔ اوہ اگ چمکن والی ہوسی اوپر دلاں کفاراں
غیط ماندے سروں بعضے کہندے سچے راوی ۔ جو تھے ڈالو چور کریسی لکھیا ایہہ بیضاوی
بیضاوی آکھے درد جو اُسدا پہنچے وچ دلاں نوں ۔ مارے سنب دلاں پر جا اوہ کھا جاوے بدیاں نوں
بھو بھجانی اس آیت تھیں کیسی ہیبت آوے ۔ جیہڑی اگ خدا خود بالے اسنوں کون بجھاوے
اِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُّؤْصَدَةٌ تے مخاطبہ فرماوے ۔ فِیْ عَمَدٍ مُّمَدَّدَةٍ وچہ تھماں جیہڑی پاوے
اگ کنوں شہتیر نہایت لمبی بہت درازی ۔ نال نہاندے جکڑے جاون کافر محکم پازی
بعضے آکھن ہر گذارن وچہ انہاندے موراں ۔ جکڑے جاون نال انہاں جیوں کاٹھ مرید چوراں
کہ مُتاں اوہ میخاں جو بند کرن دروازے ۔ تھماں جیڈیاں میخاں اوہ دو وڈے بے اندازے
جو لگ رہے میخاں سیتی نوک کریندے پکے ۔ نا کوئی اندروں باہر نکلے نا کوئی وڑ سکے
اسدیں ہیٹھ جحیم ایہے جو طبقہ ہیبت بھاریوالا ۔ اندر لغت عظیم الجمر دو ڈے چنگاری والا
اگ اک جو انگارا اسدا وڈا دُنباں نالوں ۔ بیضاوی کہے جحیم دا معنی شعلہ دار کمالوں
بعضیاں کہیا جحیم ایہی جو دوروں شعلے مارے ۔ وانگ بہاراں اگ تھیں اسچہ ڈھیر لگاوے مارے
چھیواں طبقہ اس تھیں ہیٹھاں نام سعیر سنائیں ۔ سعیر دا معنی بالن والے ساریاں لگیں تائیں
یعنی اوسدے زوروں بلدے اُتلے دوزخ سارے ۔ گلے جوش کریندے جس دے ملے اوہ بھڑکارے
اُسدے اندر تیرے سو مار کی آتش تھیں ہو گئی ۔ ہر ماڑی وچہ تیر سو خانہ حد حساب نہ کوئی
ہر گھر اندر سو سو طرح دسیوے دکھ آمادہ ۔ سپ اٹھوئیں زہر انہاندے حدوں بہت زیادہ
ہور زنجیر جو آتش والے اس وچہ باجھ بیانوں ۔ سَلٰسِلَا وَاَغْلٰلًا جو آئی خبر قرآنوں
بھی جب الحزن اسی وچہ ایہی جان ادہ کہو لیا جاوے ۔ غم دا لشکر کفاراں تے ٹھاٹھاں بنہ کے آوے
ستواں حاویہ سختی جس دی حد نہایت ناہیں ۔ جو ہیر لوٹ جو تھیں منگن دوزخ کل پناہیں

بھی اسد یو چہ صعود آنسدا سخت پہاڑ بتاون
کافراں پر چاہڑے جاون کر کر ڈاڈھیاں ماراں
چابک مار فرشتے چاڑن پھر جدون کنارے
ایہو حال ہمیشہ رہسی سخت عذاب خواری
جو ماں جو کفاراں گن وچہ ثقلین سینیوں
لوہے تھیں وڈے راسدے فرش تمام انگاری
تھی تانبے کی کنوں سب دوزخ نوں دیواراں
ابو سعیدوں ترمذی اندر دوزخ چار دیواری
اتنا سدا اک اک پردہ راہوں چالی سالاں
اک غی مقام ایہی جو اس تھیں دوزخ ڈیڈے سارے
بعضے دوزخ ٹھنڈے برفوں زہر یر سداون
تے دوزخ اتنا ڈونگھا جو کوئی اسوچہ سٹ دیبو
گندی جو بد بو اسیو چہ حد قیاس نہ آوے
ایہہ طبقے کل بیان ہوئے ہن اگے حال عذاباں

سَارْهِقُهٗ صَعُوْدًا اسپر کافر چاہڑے جاون
چالی سالاں اندر چڑھسن او کہ ہزاراں
پھر اوتوں دھکے مار وگاون ڈھیاں ڈگن سارے
تھیں دہناں پناہیں منگو سخت عذاب خواری
کفار انہے ہیٹھ جو دو نویں گردن نال کڑاں
ساریاں طبقیاں نالوں اسوچہ ڈاڈھی سخت عذابی
پردے تانے آتش سندے جہاں ٹے بھڑکاراں
اک سو ستھ برساں کوئی چلے تاں او دیکھ ساری
وانگ قناتاں تنبو آتش بھڑکے سخت انگاراں
نے ویل بھی ہک وڈا جنگل جسدی ہیبت بھاری
سردی اسوچہ حد نہ کوئی سخت عذاب بندیاں
سے برساندے ہتھاں جا او ڈرکے انت تھیو
پیدا کرسی جلدی اللہ جو اوہ بدن جیا آ
آکھ حسین سناوے جیہو نکر وچہ حدیث کتاباں

تفصیل مساکن از روئے طبقات کہ مخصوص باقوام اند و بیان اقسام عذاب کہ
نافرمانان حق جل و علی شانہ خواہد رسید و بیان ماکولات و مشروبات اہل النار و بیان
لباس و پوشش و تفصیل تغیر صورت ہائے ایشان و فربہی ابدان و طعیان شیطان و بیان
عقارب و مارہائے زہر دار کہ بحکم کفار ا خواہند چسپید و مناجات مصنف عفی اللہ عنہ بجنا بہ

اُمت احمد وچہ جہنم کرسن کجھ گذارہ
کافراں وچہ رہے نہ کوئی ہو چار ہی جعب خالی
نے وچہ لظی دے مشرک عربی رہن ہو انصارے
ہور کافر جیڑے کیوں عداوت منکر ہوئے رسولاں
جو ظالم کھاون مال یتیماں وچہ سعیر گذارہ

پھر نال شفاعت ختم نبیاں ہوسی پاتا
تتی نت ہو ادروازے وچوں شوکن والے
لوگ ہو دتمامی کرسن حطمے وچہ گذارہ
اپنے فکر قیاسوں مندا پھیڑا اوہ جو لالاں
گبر جو آتش پوجن والے وچہ سقر دے یارا

روایت ابو سعید سے ترمذی کہا ہے نے وچہ تفسیر معالم دے چالی سال راہ

جو منکر کل رسولاں ہوئے وچہ جحیم سٹیون
اندر غی رہن گے زانی لوطی ہور شرابی
ہور جو کھاون بیاج حرامی نالے مال یتیماں
جو ودہ گھٹ تولن سودے اندر ویل مقام ہوناندا
ربے نافرمان تے سرکش اسوچہ رہن تمامی
دنگار جگ عذاب کفاراں رب نبی فرمایا
پھر ٹنے کرکے جوڑے موٹے لمبے وانگ پہاڑاں
دنیا وچوں نالے دگن ہوں لہو زرد ایاں
ہون دیلے اوہ پلاون مند بحال کفاراں
ہک ہک جیبتاں تائیں چمڑن بچھو سپ ہزاراں
پھر آپس اندر سخت عداوت ہر دم گالی الدین
پر بجھ دانت عذاب اونہانوں ہو دآن آمادہ
منگن دانا کھاون جو گا پیٹ کرن فریاداں
اوہ کوڑا سخت مصبر نالوں گل وچہ اٹکن والا
پھر یاد کریسن اس جگہ تے دنیا والے چالے
ہائی ہائی کر فریاداں زوروں نہ ور سناون
جد منہ دے نیڑے نیاون ہائی ہو کھ چلاوے گالے
پھر ٹکڑے ٹکڑے ہو کر نکلن رستوں دے مخرج ولوں
وچہ تفسیر ضریع دے بغوی ہے ایہہ گل فرمائی
کافر کہن ضریع اک بوٹا جنگل وچہ سنیدا
پھر ایہہ جھوٹھ اونہاں ندا کہیا جیتک بوٹی ساوے
پھر جاں سکے کہن ضریع اُس نیڑے اوٹھ نہ جاوے
لا یُسْمِنُ جو موٹا اس تھیں کوئی نہ ہوندا مارے
یعنی اوہ ضریع جو ہیں ضریع ایہہ دنیا سندا
اک ہور درخت جہنم اندر دوخیاندا کھانا

اہل نفاقاں ہاویہ اندر رہکے قید رہیون
بے نمازتے عاق تمامی کاذب اہل خرابی
اسوچہ جکڑے جاون سارے وچہ عذاب الیماں
وَيْلٌ لِلْمُطَفِّفِيْنَ جو آپ خدا فرمایا
بھی چغلی مار نوالے سارے اس وچہ رہن حرامی
ہر ہر قسموں گند کثافت لیکھ اونہاں ندا آیا
ہر ہر عضو بیاں ہزاراں وچ کھ عذابوں ڈٹھاراں
اوہ گند تمام اکٹھا ہوئے وچہ کھوہاں تالاباں
پھٹاں اتے ڈنگاں والیاں کھماں دی بھنکارا
اوپر بدناں سختی کردے مار چو بھاون خاراں
ہسائے نوں وانگ حماراں ہینگن چلیں ڈہن
جو کل عذاباں نالوں ہوسی ایہ عذاب زیادہ
ملے طعام ضریع اونہانوں کھانا اہل فساداں
طَعَامًا ذَا غُصَّةٍ جو بھاسے گلیں نوالا
جو پانی پی کر بیٹھاں لاہندے اٹکے ہوئے نوالے
آب حمیم کنوں بھر بھاندے جلدی ملک لیاون
اندر جائے تاسب چتنا اندر اوجہ ابلے
پھیر برابر کیتے جاون روے حکم خداؤں
لَیْسَ لَهُمْ طَعَامٌ اِلَّا مِنْ ضَرِیْعٍ جیاں آیت آئی
جو ہر ہر او کھ اساڈا اسنوں کھا کھا موٹا تھیندا
اسد تائیں نہ فرق بولن اوکھ بھی اسنوں کھاندے
تا وچہ جواب انہاندے اللہ صاحب ایہہ فرمائے
وَلَا يُغْنِيْ مِنْ جُوْعٍ کسے دی تا اوہ بھکھ اتارے
آتش تھیں پیدائش اوسدی مواروں وچہ گندا
اِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّوْمِ طَعَامُ الْاَثِيْمِ جو ہی فرمان ربانا

اوہ اصل جہموں پیدا ہویا قدرت حیاناں — اوپر اسدے خوشے لگے جیونکر سر شیطاناں
لکھا اس قصص بیر ببھر لیس خود اللہ فرماوے — کرن کراہت کھاون تھیں پر زوری تاجاوے
حضرت پاک نبی فرمایا ابن عباس بتاوے — اک قطرہ جو شجر زقوم دنیا اُتے آوے
اوسے ویلے گندا تھیں لوک سبھے مرجاون — پس کیا حال اونہاں دا جیہڑے ہر ویلے اوہ کھاون
حسن بھے جو ہاویہ وچوں بنجاں سیلاں آہیاں — تے ہر ہر طبقے اندر رو ہیاں شاخاں سیلاں الیاں
بعضے کہن جہموں سدا بوٹا باہر آوے — تخرج فی اصل الجحیم جو وچ قرآن خدا فرماوے
بھی طینۃ الخبال اتے غساق پلائے جاون — جے دنیا وچہ اک قطرہ آوے لوک سبھے مرجاون
جو الت زانیاں وچوں ہنداخون اتے زرداب — وقت پیاس پلایا جاوے پانی اس تالابوں
اوہ ایسا تتا ہوسی جدم پیون اسنوں یارا — منہ دا گوشت پوست چھنا گل کے ڈگے سارا
مجاہد کہے غساق ہے ٹھنڈا برفوں منہ نوں گالے — اوہ زمہریروں آوے کہیا ابن عباسؓ جتالے
تے بعض کہن غساق ایہی بدبو نہایت گندی — کھوہاں وچہ اکٹھی ہوئی پیپ جو زخماں سندی
غی اشام اتے غسلینوں ایہہ شراب اونہاں دے — کب تک کرے بیان کوئی جو حال خراب اونہاں دے
گو چہ کپڑے قطرانی دے آتش جسنوں چھڑے — دم دم زائد بھڑکے زوروں ساڑ جلائے چمڑے
حد نہ کوئی جو بدبوئی ستھناں کافر پایاں — آتش کنوں لیف تلایاں منہ دے اوپر آیاں
ایہو خوراکاں ایہہ پوشاکاں حال برے غمناکاں — پچھے نہیں جو ہیبت ناکاں شکلاں اوہ ناپاکاں
بعضے چھاں باندر شکلاں بعضے جیوں خنزیراں — کتے بن کے بھونکن بعضے بدلہ ایہہ شریراں
بعضے شکلاں کھوتیاں وانگوں ہینگن وانگ حماراں — بعضے ننگے ٹنگے ہوئے شکلاں چوہے ماراں
ہوسن بدن نہایت وڈے آتش چنگاں بالے — اک اک وند جو کافر سندا وانگوں احد پہاڑے
کوہ بیضاوی جیڈا اک اک فردا بُت تھیوے — آتش جسنے پلوچہ ساڑے تازہ پھیر کچھیوے
گز پیشانی چہرہ موٹا جنگل وانگوں سینہ — تے بیٹھن والی جاگہ جتنا مکیوں دور مدینہ
ابن عمر تھیں قول سچا واں کہیا احمد پوری — اک اک کافر دی جیبھ ہوسی لمبی تن کوہ پوری
بعضیاں جیبھ دراز زیادہ لمی چھ کوہ جاوے — اوپر اسدے خلقت چلسی درد نہایت پاوے
ابن عمر تھیں قول سچا واں کہے رسول کماواں — دوزخیاں دا کن کے مونڈھا پینڈا ست سے سالاں

وعن عبد اللہ بن حارث بن جزء قال قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
ان فی النار حیات کامثال البخت تلسع احدهن اللسعة فیجد حموتها اربعین

خریفا وان فی النار عقارب کامثال البغال الموکفة تلسع احداهن اللسعة
فیجد حموتها اربعة خریفا (رواہ احمد)

انہاں جیندے سپ ڈنگیسن کر کے زور کمالاں — اک ڈنگوں جو درد ہوسیگا پورے چالی سالاں
اک اک بچھو خچراں جیڈا ایسا ڈنگ چلائے — درد اونہاندے زہر کماوں چالی سال نہ جائے

قال اللہ تعالی کلما نضجت جلودهم بدلناهم جلودا غیرها لیذوقوا العذاب (س ع)

جاں اوہ جتنے گندے ہوون پھر بدلائے جاون — ایہو غرض جو ہر دم کافر دکھ زیادہ پاون
ہر ہر عضوے نال ہزاراں چمڑے بچھو ماراں — بھی اژدر زندے گدڑ کتے کٹن تنہاں ہزاراں
بعضے دبروں سنگل پائے اُلٹے ٹنگے ہوسن — منہ تھیں وہسن گند ہزاراں کر فریاداں روسن
دم دم درد زیادہ ہووے تنگی موت نہ آوے — کوئی فریاد نہ سننے والا کیہڑا اگن چھوڑاوے
اُسدن کہسن ہن دنیا جے اکواری جایئے — توبہ کر کے کفروں شرکوں چنگے عمل کمایئے
یا رب سائیاں سب وڈیایاں لائق تیرے سائیں — فضل کرم تے مہر اپنی تھیں دوزخ وچہ نہ پائیں
ساں تیرے جیہا فضلاں والا مالک ہور نہ جاتا — تیرا ہور نہ ہور شریک کوئی وچہ کونین پچھاتا
ایسے کالے اوتے رکھیں سانوں مردی واری — نال ایمان چلاویں سایاں کر اپنی ستاری
چنگا عمل نہ کیتا کوئی کھیڈدیں عمر گذاری — جو تقصیراں بریاں کاراں بخشیں یارب باری
ہے با حجہ نہ دھوئی کوئی اس بدکار بندیوں — بخشیں پاک نبی دے صدقے ایس حسین بندیوں

مسائل متفرق در سختی جہنم دما یتعلق بہا وبیان خازنان وبیان شکل ہائے ہیبتناک ملائک ربانیہ وپوشش واغلال اہل دروغ اعاذنا اللہ منہا ومناجات مصنف عفا اللہ عن سیئاتہ

ان مسلے کجھ متفرق لکھاں دوزخ والے حوالوں — جو کجھ اسوچہ سختی تنگی ربدے غضب کماوں

عن ابی هریرة عن النبی صلی اللہ علیہ وسلم قال نارکم هذه التی یوقد بنو
آدم جزء واحد من سبعین جزء من حر جهنم قالوا واللہ ان کانت لکافیة یا رسول اللہ
قال انها فضلت بتسعة وستین جزء کلهن مثل حرها اخرجہ الترمذی رحمہ وصححہ

حضرت کہیا اگ دوزخ دی گرمی حد کمالوں — ستر حصے گرم زیادہ اگ تساڈی نالوں
قسم اللہ دی یا نبی اللہ عرض کیتی اصحاباں — ایہو اگ بتیری اہی ساڑن کارن عذاباں

یعنی ایہہ بھی گرم نہایت جسے سارے جلاوے … اوہ اس تھیں وٹ انہتر درجے پاک نبیؐ فرماوے

عن ابی ھریرۃ عن النبی صلی اللہ علیہ وسلم قال قال اوقد علی النار الف سنۃ حتی احمرت ثم اوقد علیھا الف سنۃ حتی ابیضت ثم اوقد علیھا الف سنۃ حتی اسودت فھی سوداء مظلمۃ اخرجہ الترمذی

ابوہریرہ کرے روایت پاک نبیؐ فرمایا … سال ہزار جلایا دوزخ تا رنگ سرخی آیا
پھر سال ہزار تپایا تا اس رنگ سفیدی پایا … پھر سال ہزار تپاون لگے ملکاں زور لگایا
روشنی کیتی اگ نہایت سال ہزاراں بالی … تا اس رنگ سیاہی پھڑیا ہن اوہ ڈاہڈی کالی
دوزخ وچہ نہ چانن ہرگز ہردم گھمن گھیرا … دمدم گرمی جوش زیادہ دہندوکار اندھیرا
ابن عباس صحیح روایت پاک نبیؐ فرمایا … ذرہ اگ دا دوزخ وچوں دنیا اتے آیا
ستر پانی اندر اسنوں ستر وار بجھایا … پھر اوہ ذرہ پتھر اندر اللہ پاک رکھایا
جے نہ اسنوں ستر واری وچہ دریا بجھاوے … دنیا والے لوگ تمامی اس تھیں نفع نہ پاوے
ہرگز اسدے نیڑے بندہ ڈھک سکدا کوئی … تائیں ایہہ بجھاون والی اتنی کوشش ہوئی
حضرت انسؓ کہے بن مالک رضی اللہ تعالےٰ … دوزخ تھیں ہتھ باہر کڈھے جے اک دوزخ والا
سارے بندے گرمی کولوں ترت ہلاک ہو جاون … دنیا دے حیواں تمامی جل بل خاک سماون
مغرب اندر دوزخ وچوں اک شرارہ آوے … مشرق والیاں لوکاں تداسب جثہ جل بل جاوے
جے دنیا اندر دوزخ والا اک فرشتہ آوے … اسدی ہیبت والی شکلوں خلق سبھی مرجاوے
حضرت ابوہریرہؓ آکھے رحمت ہوس خدائی … جے لکھ بندہ دنیا اندر جمع ہووے اک جائی
کوئی دوزخ والا انسان تھیں پھوک مارے اکویری … جل بل سارے بندے ہوون بسم وچہ سارے ڈھیری
جو کپڑے دوزخ اندر پاتے دوزخیاں اندامان … جے اک اونہاں اندوں چوں لٹکے وچہ زمین اسماناں
گرمی تے بدبو اسدی تھیں خلق سبھی مرجاوے … جے سوزن جتنا رستہ اوپر دنیا ظاہر آوے
تا بھی خلق تمامی مرے اس گرمی تھیں جلبل کے … جے دو زخدا زنجیر ٹکاون اوپر کسے جبل دے
ترت پہاڑ گلے اوہ سارا گرمی اس زنجیران … جاں دوزخ پیدا ہوئے فرشتے روندے بھر بھر نیراں
پھرجاں بندے بند ہوئے کردے نافرمانی … تدوں فرشتیاں جاتا دوزخ کارن تنہاں شیطاناں
دوزخ ویکھے آیا اکدن وحی نبی ول ونڈا … حضرت کہیا توں کیوں روندیں خوف وجہ نہ ملکاں ہوندا
کہے فرشتہ قہر الٰہی کولوں ہے دل ڈردا … ہاروت ماروت جہیاں نوں اللہ تنگ عذاباں کردا

[…]نے اوہ مقرب آہے پکڑے گئے گناہوں … اوہ ڈاڈھا پکڑن والا بھائی ڈریئے پیر وا[…]
[…]ائے کار گناہ ان جو خازن دوزخ والے … کہن زبانیہ مالک تائیں اتے ملک نرالے
[…]نے ہر ہائے کار گناہ رفرشتے کئی ہزاراں … اوہ اک ہتھ نال عذاب کرینے وہ ہزار کفاراں
[…]یراں نال بھی کم کرن جیوں ہتھاں نال کجیندا … اک اک وڈی قوت والا ڈاڈھا سخت ڈسیندا
[…]کہیں واگوں برق انہاندیاں اندر جیوں شاخاں گائیں … ہونٹھ انہاندے اتنے لمبے پہنچن پیراں تائیں
[…]ر انہاندے اللہ صاحب وڈے عظیم بنائے … ہتھ کولوں کوئی سال چلے تک مونڈھے تو ڑی جائے
[…]رحمت راحت ترس انہاندے دل وچہ رب نہ پایا … دوزخ اندر کفاراں نوں کرن عذاب سوایا
[…]ے دوزخ والی اگ اونہاںنوں دکھ نہ دلوے کائی … ناروں غالب نور ہمیشہ حکمے نال الٰہی
یا رحمن رحیم الٰہی توہیں ارحم سائیں … کرکے اپنا فضل اساں نوں اونہاں سخ بچائیں

بیان اعمال موجبات دخول نار اعاذنا اللہ منہا و موجبات تشدید و تنگی دساں مقام ہولناک

بیان موجبات خلاصی ازاں عذاب زندہ و نصائح و اخطانہ از جانب مصنف عفی اللہ عنہ

[…]ن شخصاں نوں سخت خواری دوزخ اندر ہوسی … پہلا مشرک شرک جو کردا نت عذابیں روسی
دو جا زانی تیجا قاتل ناحق خون کریندا … تے جو کوئی اپنیاں دھیاں مارے دوزخ وچہ جیندا
تے جو بہتان اٹھاوے کوڑوں لوکوں دکھ پہنچاوے … چھریاں تھیں منہ چیرن اسدا جو نت جھوٹھ الاوے
تے جس کیتا قتل پیغمبر نوں نت پاوے دکھ نرالے … جو پیغمبر دے ہتھوں مویا اوہ ادوزخ جاوے
جو پاپے ہتھیں موت قبوے سدا عذاب اماوہ … جو دین نبی نوں کرے مزاحماں پاوے درد زیادہ
جو گالی دیوے پیغمبر نوں یا اصحاباں تائیں … پاوے دوزخ اندر ہردم نت عذاب سزائیں
جو خمر نشہ وچہ دنیا پیندا ناں توبہ کر مویا … رت پوں دوزخیاں دی پیندا نت عذابیں رویا
جو کوڑی کوئی حدیث بنا کے لوکاں اندر کہندا … طرف نبی دی نسبت کردا دوزخ اندر رہندا
[…]کرے جو مومن سنداگندا ماس کھواون … جو پڑھ کے علم نہ عمل کریندے دونے دکھ اٹھاون
[…]بھی سخت سزائیں ظالم تائیں ہردم درد بلائیں … جو بت بناوے دنیا اندر پاوے بہت ایذائیں
بیبھ کٹیوے نت اسدی جو فتنہ ہردم ڈالے … مال جو ایہو جیہی ضائع کردا اوہ بھی دوزخ جھالے
جو کناں دے اسے نہ کرجا دونے دوکھ اوٹھائے … اکثر دا اکثر پاوے عالم حق چھپاوے
جو جھوٹھی خواب بیان کریندا جو اس ڈٹھی ناہیں … کسن جو جو کن دیاں اس تھیں جرٹس نہیں کدائیں

تے ایہہ آواز تساڈا جدن سنیا کوئی نہ جاوے
رہنی ہوکے دل تھیں پر کوئی کیتا اپنا پاوے

تے مالک دے جواب نہاں نوں پچھے سال ہزاروں
اِنَّکُم مَاکِثُون تساڈی ایہو حال نزاروں

اوہ کہسن یا رب ساڈا جھگڑا آپے چا مکاوے
اوہ کہسی جھگڑا مکا ایہو باہر کوئی نہ جاوے

پھر آکھن یا رب جیہا کوئی ناہیں رحمت کرنیوالا
اسدے اگے کرو دعائیں سنسی اوہ تعالےٰ

سال ہزاراں کرن فریاداں یا رب سچ سنایاں
دنیا اندر رہویاں ساتھیں سچ مچ اوہ برائیاں

ہن کریں معاف اساں تے اوتوں ہوئی جو رسوائی
دس تساں سانوں راہ جو ایتھوں نکلن والا کوئی

جیوں تدھ مار جوایا سانوں ایتھے دو جیواری
کامل قدرت تیری دے ہن اسیں ہوئے اقراری

کہسی رب نہ منی میری دنیا وچہ خدائی
اس ویلے اقرار تساڈا کم نہ آوے کائی

جد مومن اک خدا تھیں منگے دنیا وچہ مراداں
تسیں انہاں نوں ٹھٹھے کردے کفر نفاق فساداں

تے جیہڑے پوجن غیر اساں نیں اوہ تساڈے سنگی
ہن ایتھے پائی آپ تساں نے اوہ سختی منہ منگی

پھر دوجی واری کر فریاداں وچہ درگاہ الٰہی
آکھن یا رب لوکاں سانوں پایا وچہ گمراہی

جے کڈھ اسانوں دنیا اتے ہن بھیجیں اکواری
چھوڑ تمامی بریاں کاراں کریئے نیکوکاری

حکم ہووے تساں دنیا اندر کہندے نبیاں آئیاں
جتھے ساڈے وڈکے اوہ منظور اسانوں جائیں

ہن دوزخ اندر رل مل سارے نال خوشی دے وسو
سنگ انہاں تھیں کر دلگیری کیوں اسو یلے نسو

اج حکم خداوند مالک دا جو صاحب عظمت شاناں
وسعدی ہیبت ہر تے غالب خالق پاک تواناں

لاجواب ہوون پھر سارے مدت بہت گزاراں
تریجے پھیرے اللہ اگے کر فریاد پکارن

جو یا رب کڈھ اسانوں ایتھوں کریئے نیک کمایاں
چنگے مندے عمل نہ کریئے کفر اتے برائیاں

رب کہسی ہن دنیا اندر دتا وہل بہتیرا
نبیاں آن تساں نوں کہیا حکم جو آہا میرا

پر تساں اپنیاں جاناں اتے اپے ظلم کمایا
بدکاری دا چکھو بدلہ ہن تے عذاب سوایا

اج کوئی نہ مددگار تساڈا یاری دیون والا
اپنے کیتے دا اج بدلہ ہر کوئی لیون والا

فر چوتھی واری کہسن یا رب جو کیتا سو پایا
وعدے تیرے سچے ہوئے رتی فرق نہ آیا

ہن ہکیا یقیں اسانوں آیا توں صادق اقراروں
جا کریئے نیک کمائی دنیا بھیج اکواروں

حکم ہووے جیوں وعدے ساڈے دل تھیں تساں وسارے
ہن مہر کا فر بخشش کدلوں اساں وسارے سارے

فر پنجویں واری کر فریاداں روون سال ہزاراں
اساں شقاوت غالب ہوئی قوم رہے بدکاراں

سانوں کیہی گمراہ بنایا رل کے گمراہاں
ہن دنیا اتے بھیج اسانوں چنگے عمل کراہاں

[illegible]

جے پھر بھی مندے پاپ کمایئے تاوت دوزخ پائیں
ایتھوں کڈھ الواری پاپ پھر سانوں آزمائیں

اس ویلے اللہ سائیں کفاراں پھٹکارے
جیویں دنیا وچہ کتے تائیں شخص کوئی درکارے

ہو دور دور پلیدو ہرگز میرے نال نہ بولو
اساں کیتا دور تساڈے تائیں بالکل رحمت کولو

[illegible]

فعند ذلك يئسوا من كل خير وعند ذلك ياخذون في الزفير والحسرة والويل (ترمذی)

بس کہیا جاں جھڑک اللہ تھیں ہون کافر سارے
ناامید ہو وگے پکے ہن ناہیں چھٹکارے

تاں شروع کرن داویلا کوکن وانگ ہنگاٹ حماراں
زفیر جو پہلے چیخ گدھے دی نال افسوس پکاراں

شہیق کہن جد پچھوں کھوتا کرے آوازہ بھارا
ہینگن بھونکن دوزخ والے اینویں سر اگدارا

حسن کہے پھر اللہ اگے کرسن نہ پکاراں
اک دوجے نوں کرن ملامت تبع اور سرداراں

اگے منا انہاندے بھونکن لعنت کرن ہزاراں
جو جو کسے سکھائی آہی بدکاری بدکاراں

قرطبی اوہ رحمت تھیں جد ناامیدی پاسن
تے دروازے دوزخ والے پکے مارے جاسن

دوزن طرف انہاندی جنہاں کفر تے شرک سکھایا
کہن خبیثو ہن کی حیلہ سانوں تساں ڈوبایا

اوہ آکھن ہن کی سانوں آکھو آپ اسیں ڈب موئے
کیوں نہیں دنیا اندر تابعدار اساڈے ہوئے

تولیاں ٹن جلیاں گٹن بھڑس مار دوے لتے
ایہہ ناآہا معلوم اسانوں ہوسیں آپ کو پتے

تاں خراب اسانوں کیتا لکھ لعنت بدذاتو
کڈھو دوزخ وچوں سانوں اج پلید صفاتو

یا ایہہ بھار گناہاں دا اپنے سر تے چاؤ
ہر ہر حیلے جیوں ہو سکے سانوں اج چھڑاؤ

اوہ اندر ہر کوئی اینویں جھگڑا نت کریسی
پر ایہہ جھگڑا اونہاں تائیں کوئی نفع نہ دیسی

[illegible]

سوال کردن اہل دوزخ از جناب باری تعالیٰ بجہت باریدن باران و ظاہر شدن ابر بایشاں

جل بل جاں ہووے نت کولا کر دے پانی پانی
اک دن بادل ظاہر ہووے حکمے نال ربانی

دوزخ والیاں آس لگے مت بادل سوہنا وسے
ویکھ نشانی جھڑی کر کر خوشیاں ہر کوئی ہسے

جو دنیا اندر وسدے آہے سوہنے ابر بہاراں
ٹھنڈا پانی پیون جیوں گا نالے سرد پھوہاراں

مت آہے ہو پانی اگ بجھاوے جلیا جگر پیاسے
بدل وسیح بدل تے کوکن سارے آسوں

ہوش حواس خراب کریسی بجلی دا چمکارا
پچھوں سر تے بدل اوے پاوے سخت اندھارا

پھٹن جھکڑ آوازوں حالوں اوہ بدل تے ہوردوں کڑکے
اس وچہ خبر نہ جلیپے بھائی ہر اک دا دل دھڑکے

کر آوازہ بولے بدل آکھو تساں ہن وسساں
کہسن دیہہ اسانوں پانی جاوون ساڈیاں تساں

پہلوں دسن دتے چھر سرنوں چور کریسن — پھر سپ اٹھوئیں زہرانولے زہری ڈنگ ہریس
پھر پانی وتے اگ تھیں تتا جتنہ ساڑ جلاوے — کانگ چڑھلنے زوروں شوروں لتا پانی آوے
جھکھڑ وا وی بھی گرم نہایت چڑ اساڑے بالے — نہراں تے تالاباں وچوں اٹھن گرم اُبلے
جیونکر دیگ اوبالیں آوے ایہو نیں گرمی نہراں — ہردم سختی زاید ہووے کمی نہ شدت قہراں
اوہ تتی کانگ روہڑائی جاوے دوزخیاں تائیں — پانی منگن والے سارے غرق ہوون دریائیں
مچھیاں جیوں کڑاہی تلیاں تیوں اوہ پانی سارے — دھواں دھاری سخت قہاری نکلن سخت اوارے

گفتگوی ابلیس پر تلبیس بطور خطبہ در دوزخ اعاذنا اللہ منہ

معاقل کنوں روایت ایہی وچہ معالم لیاوے — جو دوزخ اندر آتش دا اک منبر دھریا جاوے
چڑھ شیطان کھلووے جیونکر وعظ کریندے قاضی — ایہہ گل سنکے کافر سارے دوڑن ہوکے راضی
جو ایہہ ہے وڈا فریبی شاید حیلہ کوئی بناوے — ایں عذاب ربانے کولوں کرکے مکر چھوڑاوے
ایہہ ظن کرکے کافر سارے جمع شتابی ہوون — جتھے اوہ ملعون ہوویگا اوتھے ونج کھلوون
اوہ کہسی دو گلاں میریاں سنئے اتے دل لا ہو — اج تسیں ایں دوزخ اندر کیتا اپنا پا ہو
رب تسانوں پیدا کیتا اکھیں کن بنائے — دنیا اندر سو سو کھانے نعمت ناز کرلئے
نبی تسانوں بھیجے اللہ وحدانیت جانوں — تے اللہ نال شریک نہ جانو سدھا راہ پچھانوں
بھیج قرآن کتاباں دسی اپنی تابعداری — نعمت میری دی ہر ویلے کرنی شکر گزاری
جو کجھ منع تسانوں کیتا میری حد نہ بھنو — ہے شیطان تساڈا دشمن اسدی بات نہ منو
تساں رب اپنو دا کہیا نہ منیاں چھوڑی تابعداری — نعمت میریدی ہر ویلے کرنی شکر گزاری
ہردم وڈے ہے غفلت اندر حرص ہوائیں ٹھگے — تے مینوں دشمن بھول نہ جاناں آکھے میرے لگے
ایہہ نہ جاناں پکا دشمن ہے ملعون خدا دا — کڈھیا ایں بہشتاں وچوں آدم ساڈا دادا
اوہ کل قرآن کتاباں بدیاں دلتھیں تساں بھلایا — میریاں کوڑیاں باتاں سچے دلدے وچ پرتایا
میں نا کوئی دل تساڈے خط پیغام پہنچایا — جو ایہہ کم بڑا تساڈے تائیں کرنا لازم آیا
مینوں سجے بدنام کرو کوئی کڈھ ہو میرا نامہ — کیوں تسیں میرے آکھے لگے ریدیاں چھوڑ کلاماں
میں کدہ تسانوں ہوں پھڑکے ونج کیا سی جوری — جو کر بت پرستی یا ایہہ قتل خیانت چوری
میں صرف تساڈے دلوچہ پائے وہم خیال شیطانی — کیوں تسیں اپنے دلوں بھلائے اوہ احکام ربانی

...ں کوئی تسانوں نیکی کردیاں منع نہ کیتا آگے — تابریائی داکم زوری میں کروایا جاکے
...دنیا اندر شکل بھی اپنی کدی نہ مول وکھائی — صرف بدی دی گل تسانوں دلدے اندر پائی
...تسیں ہن دشمن دے آکھے لگے چھوڑیا کم رسولی — کیتی کنڈ خدا دے حکموں میری بات قبولی
...ہن زوری بدی کراو تو الا قاصد کدی نہ گھلیا — جان پچھان تساں خود آپے غضب الٰہی جھلیا
...ہن ہن کولوں امید نہ رکھو چکھو ظلم سزائیں — جو کجھ کیتا سو خود پایا دوس نہ کسے تائیں
...ت کرہو اپنے اوپر دوس نہ دیہو مینوں — میں آپ عذاباں اندر رہسڑ دا ہور چھڑاواں کینوں
ایہہ گل سنکے کافر سارے رورو مارن آہیں — دوزخ اندر ہن کوئی غمخوار اساڈا ناہیں
...انے رووَن لہو سکّن رورو نیر وہاون — دہنیاں پوسن رخسارا تے اتنا خون چلاون
اوہ گندی رات اکٹھی ہوسی وچہ کھوہاں تالاباں — وقت پیاس پلائی جاوے کافر حال خراباں
اوہ قاتل زہر ہوویگی جے اک قطرہ دنیا آوے — گندی بوتے زہر اُسدی تھیں سبھ عالم مرجاوے

سوال کردن اہل دوزخ پیش اہل جنت از آب وطعام و خواب ایشاں

...ی کہندا مومن جاں وچہ جنت ڈیرا لاسن — دنیا والے سنگ تمامی اوتھے یاد لیاسن
...شخص فلاناں دوست آہا ہردم کردا یاری — تے شخص فلاناں وتی ساڈا کردا ایہی بیزاری
جاں اسیں اللہ اک نوں اپنا مالک خالق جاناں — اوہ نال اساڈے بحثاں کردا ضداں کرے ہنگاماں
تے شخص فلاناں نال اساڈے ہردم دشمن رہندا — جھوٹھا راہ تساڈا ایہی ہردم سانوں کہندا
دکھ اساں نوں دیندا آہا دنیا وچہ ہزاراں — کیہڑی جگہ ملی اس تائیں ناہیں اسدیاں ساراں
تے شخص فلانے رب نبی تھیں بہت انکار کمایا — خبر نہیں اس بدلہ اپنا پایا کہ نہ پایا
حکم اللہ تھیں دوزخ طرفوں کھولی جاوے موری — نظری آوے جنت والیاں حال حقیقت ساری
تے دوزخ والے جنتیاں نوں ویکھن وچہ مراداں — عیش خوشی سب ایہہ انہاندی رووَن کر فریاداں
...جوڑ بھائی رب دتی ہے اجکل مراد تسانوں — کھاون پیون جو کجھ بھی کجھ کر و عنایت سانوں
بھکھ لگے تاں مندا کھانا بلدا اساڈے تائیں — تریہہ لگے تاں رت گندی نت پیون کلن ستائیں
...نام اللہ کجھ بخشو سانوں آب طعام بہشتی — جو اساں کیتی دنیا اندر پیش آئی ہن بیتی
...ازیادہ دیندا اللہ منگی موت نہ آوے — گلیں زنجیر جہنم والے ہردم اگ جلاوے
...نال اساڈے سننے کولوں دوڑے ہور فرشتے — کجھ خبر اتاں بخشو سانوں نعمت تا بہشتی

کوئی نہیں غمخوار اساڈا کون کرے اج یاری   صرف سوال تساڈے اگے کرو کوئی غمخواری
کہن جواب بہشتی جو تساں ادتھے کفر کمایا   اس دا بدلہ ایس دہاڑے پایا کہ نہ پایا
تیس سال جو بعد اسدے آہے رہنوں سچ بہانو   بات اساڈی سچی ہوئی دوزخ موجاں مانو
اوہ سچے آہے نبی خدا دے سچیاں گل سچ بہانو   یات اساڈی سچی ہوئی دوزخ موجاں مانو
یا کجھ شک رہیا اج باقی دسو ساڈے تائیں   سارے آکھن سچ سچ سچے وعدے کیتے سائیں
پس کہن بہشتی کیتا اپنا پایا ہوا اتھے سارے   یا ہجوں اللہ غالب سائیں کون دیوے چھٹکارے
تے آپ طعام بہشتی کیتا رب حرام تساں نوں   کیتا اپنا پایا ہو بھائی دوس نہ دیہو ساں نوں
اساں دنیا اندر بہت تساں نوں سمجھا دیکھایا   رب دا حکم قبولو بھائی سے واری سمجھایا
پھر تساں نے حق نہ منیاں دوزخ دے کے زورے   جیہڑے حق بتاون والے نبی انہاں دے گھوڑے
اوہ اج فخر گمان تساں نوں ایتھے کم نہ آوے   سدو کوئی حمایت والا جیہڑا آن چھڑاوے
کہاں گئے اوہ دنیا والے راہ نماز قضا دے   جو بُرائیاں کرن تساں نوں راہ خدا دے وتوں
نال انہاں دے رل مل کے اج دکھ قضیئے جھلو   جنہاں ہٹایا پیا تساں نوں راہ خدا دے ولوں
ایہہ بدلہ برائی دا جو دنیا وچ کمائی   تا اوہ باری لین چیتی ماری جائے بھائی
تا اہل بہشتاں ویکھ تماشا گھر اپنے نوں آون   قرأۃ فی سواء الجحیم ایہہ تفسیر بتاون

حدیث شریف عن ابی سعید الخدری عن النبی صلی اللہ علیہ وسلم وقال وہم فیہا کالحون قال تشویہ النار فتقلص شفتہ العلیا حتی تبلغ راسہ وتسترخی شفتہ السفلی حتی سرتہ رواہ الترمذی فی الجامع

ابو سعید دوں ترمذی اندر ایہہ روایت لیایا   کالحون دے معنی اندر پاک نبیؐ فرمایا
جو دوزخ والے بدشکلاں تے تندی خو انہاں دی   تکن لگیاں ڈر لگدا اوہ شکل نہ ویکھی جاندی
جو اونلا ہونٹھ او نہاندا ہوسی لمبا پہنچیا سر نوں   تے تلواں ہوٹھ دراز جو پہنچے دھنی اتے کمر نوں
ہیبت آوے شکل انہاں تھیں ہینگے جان اوہ بولے   کالے منہ نہایت کوہجے سڑکے ہوئے کولے
آتش کنوں زنجیر گلاں نوں وچہ پیریں بیڑیاں پایاں   موڈھیاں نال دونویں ہتھ جکڑے آکھن بار بلایاں

حدیث ان اھون اھل النار عذابا رجل فی اخمص قدمیہ جمرتان یغلی منہما دماغہ

بہت خفیف عذابوں مرد جو پیراں ہیٹھ چنگارے   گرمی کنوں دماغ اسدا اندر ونے اگوں بگ ابھارے
نبی کہیا جو بہتا لبھنا آتش جتیاں پاون   گرمی جوشوں او ر کھلیناں اسدا مغز جلاون

دوزخ والے کہن جو کجھ عذاب نہیں استائیں   اوہ کہسی دو کو ہیسے جیہا ہو کسے نوں آہیں
مہر نبی تہیں کافروں بھی رب عذاب گھٹاوے   تے درجہ تابعداری دا وچہ شمار نہ آوے
نبی کہیا وچ جنت ہوسن لوگ ضعیف نے بھولے   لوک جہاں نوں ٹھٹھے کرنے کہن نالائق ٹولے
کوئی صورت کوہے تا صبر کرن اڈا دہے نرم انہاندے   اپنا فخر نہ کہدے ہرگز نرم زبان الاندے
تے دوزخ وچہ متکبر ہوسن سخت مزاجاں والے   لوکاں نوں جو گالیں کڈھن گردے ظلم کمادے
بہتا مال اکٹھا کرکے دمڑا کسے نہ دیون   ہو دکوئی جے خرچن لگے تا بھی منع کریون
موٹے وڈے پٹیا لونڈے ہوئے مال حراموں   ہر دم اپنی فخر بزرگی چاہن خلق تماموں
ہر دم وٹ متھے تے پاون ہین نہ کول غریباں   دوزخ اندر جا گہہ ملسی انہاں خراب نصیباں

بیان شمول عذاب استاداں معہ شاگرداں کہ بدی آموختند

جو کوئی عیب سکھاوے لوکاں اوتھے بدلہ پاوے   جو کوئی علم سرود یا جادو خلقت نوں سکھلاوے
چوپٹ نرد یا چوری جوا ہور جو کم شیطانی   جتنا قدر عذاب شاگرداں شامل قہر ربانی
اتنا حصہ اوس عذابوں سکھاون والا   یا کوئی رسم بُری بدعت دی جگ وچہ پاون والا
جتنی خلقت اس بدعت تے اگوں عمل کریسی   اوہ بدعت جاری کرنیوالا نال عذاب ملیسی
یا ظلم طریقہ رعیت اوتے شاہ نکالے کوئی   درجے اوسنوں ویکھ کے پکڑن جاری پہلی ہوئی
یا تصنیف کتاب کرے کوئی راہ نواں گمراہی   جو پڑھ کے اگوں عمل کرن اوہ پاوے نال تباہی
جگ تے جیوں ایہہ قتلوں عادت ہے قابیل نکالی   ہن جو قتل کرے کوئی اسدا حصہ ظلم وبالی
دین نبی وچہ بدعت مذہب نواں نکالے کوئی   جیونکہ ایس زمانے اندر نیچر جاری ہوئی
جو کوئی ایس طریقے اُتے چل کے عمل کریسا مندا   جاری کرنیوالے دے سر کل وبال انہاندا
اہوں جو کوئی دنیا اندر سنت کردا جاری   جو لگے نابود ہوئے سبھ لوک کرن بیزاری
ملے ثواب ہزار شہیداں پہلے عامل تائیں   پھر جتنے تابعداری کردے بھلائے جزائیں
اہوں رسم جو نیک کریندا دنیا اندر جاری   نال ثواباں رل دے جتنے کرسن تابعداری
تے جیکر چنگا رب نیکی لوکاں تائیں کہندا   آپ نہ اوس تے عمل کیتا اوہ دوزخ اندر رہندا
عالم بے عملاں دے رودے لشکن پیراں تائیں   پھرسن اوہ اگوں گدھے خراسے روون دم کہائیں
پھڑن انتھیں دوزخ والے کیا کیتی برا یا لی   جو پیٹ تیرے تھیں چھوٹی وڈی اندر ماہ آئی

کسی ہیں خود عمل نہ کیتا دساں لوکاں تائیں   باجھوں توبہ فوت ہویا ہیں پایاں ایہہ سزائیں
باجھوں عمل عذابیں لگسن ایہوئیں حافظ قاری   علموں نفع جے پاک نبیؐ دی کریئے تابعداری

بیان سہولت مومنین در عذاب و دوام اہل نفاق در نار

ابوھریرہؓ کنوں روایت پاک نبیؐ فرمایا   دوزخ سختی خوف جنہاں نوں دل دے اندر آیا
جے اوہ غافل ہو کے سوندا وڈا تعجب آوے   تے جیدے دل وچہ شوق بہشتاں آ کر ڈیرے لاوے
اوہ بھی سویں تاں وڈا تعجب غفلت سستی چھوڑو   یاد الٰہی کولوں ہردم منہ اپنا نہ موڑو
نبی کہیا معراج اندر میں ڈٹھا دوزخ تائیں   مرداں نالوں زناں زیادہ کیتیاں اوتھے جائیں
تے جنت اندر بہت فقیر غریب کنگال وسیائے   جو متحمل صابر عاجز نالے شاکر آئے
اہل ایمان جو دوزخ پوسن بت عمل بُریائی   ذلت خواری دوزخ والی اوہناں نصیب نہ آئی
منہ نہ کالے ہون اُنہاندے گلیں نہ طوق پیسن   شکل انہاندی وگڑنے ناہیں جنگی چال چلیسن
کل اعضا جو وضو والے چمکن پئے نورانی   مالک ویکھ انہاندیاں ہیں پاوےگی حیرانی
کون تسیں کس ٹولے وچوں اپنا پتہ بتاؤ   مُنہ تساڈے ثابت روشن کیوں نہ جلے بھراؤ
کہسن ماں اسیں امت اسدی جستے مصحف آیا   مالک کہے محمدؐ اتے رب قرآن پہنچایا
اوہ سنکے نام محمدؐ والا رو رو دن ڈھاؤ ڈھائیں   مالک کہسی ایتھے رونا ہن تساں لائق ناہیں
جے دنیا عمل کماندے کرکے توبہ کل گناہوں   تاں بچ رہندے اج دہاڑے دوزخ قہر الاہوں
تاں امت احمدؐ کر فریاداں کہسن مالک تائیں   نام اللہ دے حال اساڈا حضرت نوں پہنچائیں
پھر آخر ناں شفاعت حضرت نکلن اہل اسلامی   جیونکر وچہ بیان شفاعت لکھیا گیا تمامی
بعضیاں اہل ایماناں اگ نہ ساڑے جیا مہ   گرمی ایہی اگ جتلائے وانگوں گرم حماماں
جنہاں ایمان سلامت سدا نہ اوتھے ڈیرے لاون   قدر گناہاں جل کے بھائی آخر باہر آون
جنہاں ایمان نہ ثابت شرکاں اندر عمر گذاری   ہرگز انہاں امید نہ کوئی دائم قہر قہاری
منافق ماویہ اندر رہسن سدا نہ باہر آون   منافق اوہ جو ظالم مسلم دلوں یقین نہ لیاون
دل تھیں اُنہاں ہرگز منیاں حکم رسول خدادا   کفاراں تھیں کتنے درجے انہاں عذاب زیادہ

نداء ملائکہ زبانی فریقین را کہ از جنت و دوزخ بیرون آئید پس از ان ذبح شدن

موت رو برے ایشاں و حسرت دوام باہل نار و فرحت دوام باہل جنت

حضرت ابن عمرؓ تھیں لیا یا مسلم اتے بخاری   نبی کہیا جاں دوزخ والے پہنچن وچہ خواری
تے جنت وچہ بہشتی سارے عیشاں خوشیاں پاسن   تاں اچن چیت فرشتے آکے کر آواز بلاسن
اے جنت والیو در جنت تھیں باہر پھیرا پاؤ   تے دوزخ والیو دوزخ دے دروازے اوپر آؤ
لگر پویگا اہل بہشتاں فہر ربانیوں ورسن   جو پھیر کیوں سانوں باہر سدن خبر نہیں کی کرسن
تے دوزخیاں نوں خوشی شائد پاک تعالے   کیتا ہے کوئی حکم اسانوں باہر نکلن والا
دوزخ اتے بہشت وچالے ہر کوئی باہر آوے   اک دُنبہ ابلق یعنی ڈبہ حاضر کیتا جاوے
کہسن بلکہ پچھانوں اسنوں شکل جو دُنبے والی   سارے کہسن موت ایہی جس ساڈی جان نکالی
اسیں اسنوں خوب پچھاناں جسنے ساری خلقت باہر   ایسا کون اے ماں جس موت نہ ڈٹھی مردی واری
ذبح کرے اس حضرت یحییٰ ویکھن لوک تمامی   پھیر منادی کرے آوازہ سنیوں خاص عوامی
موت جو ایہی ذبح ہوئی ہن بندہ کوئی نہ مرسی   جیہڑا وچہ بہشت ہمیشہ عیشاں خوشیاں کرسی
تے جیہڑے دنیا اندر کافر اوہ بھی کدی نہ مرسن   سدا عذاباں درداں اندر دکھ قضیئے جرسن
ہن آس امید نہ دوزخیاں نوں باہر آونوالی   تے جنتیاں نوں عیش ہمیشہ ہردم خوشی کمالی
اہل بہشتاں ایہہ گل سنکے پھلن خوشیاں کردے   جیکر ہوندی موت تاں سارے شادی مرگوں مردے
تے دوزخیاندے اوپر آون غم دے لشکر بھارے   جے ہندی موت تاں ایہہ گل سنکے غم تھیں مُردے سارے
پس بندکرن دروازے دوزخ محکم میخاں مارن   ہر ہر قسم عذاب ہمیشہ دوزخیاندے کارن
پھیر ہمیشہ دوزخ والے کر آوازے روسن   نہ سمجھن آپ ہور کوئی آواز کو کاراں پوسن
جیونکر کتا بھونکن لگے صرف آوازہ آوے   ایہہ اسدے بھونکن وچوں گل نہ سمجھی جاوے
ایویں بھونکن وانگ سگاں یا ہینگن وانگ حماراں   ربدا قہر ہمیشہ شامل دوکھ عذاب ہزاراں

دخول اہل بہشت در بہشت بہزاراں شوکت و شان و مژدہ ہائے روح افزائے و فرمان عطا شدن ہر یکے را وقت دخول و شکر گذاری ایشاں بدرگاہ باریتعالی و اول طعام کہ خوراک ایشاں گردد

وچہ میدان اکٹھے ہوسن مومن لنگھ صراطوں   چمکن وانگوں چندا انہاندے جسّتے نور نشاطوں

کے عاصی نال شفاعت کڈھن دوزخ وچوں سارے ۔ نہر حیاتوں جتنے وہون بن کڈھن چمکارے
حوراں تے غلمان بہشتی گھن پوشاکاں آون ۔ غسلوں بعد تمام پوشاکاں رووار پواون
زیور گہنے سونا موتی کنگن لعل جڑائے ۔ واروواری دیوں حوراں ہر اک مومن جائے
پہن پوشاکاں زینت ناکاں چلن طرف بہشتے ۔ اگوں گھوڑے زین سنہری لیکے ملن فرشتے

عن ابی سعید عن النبی صلی اللہ علیہ وسلم قال ان اول زمرۃ یدخلون الجنۃ یوم القیمۃ ضوء وجوھھم علی مثل ضوء القمر لیلۃ البدر والزمرۃ الثانیۃ علی مثل کوکب دری فی السماء

چمکن بدن مثال بدر دی گھوڑے کرن سواری ۔ اگے چلن نقیب نورانی بولی بہت پیاری
رفرف اتے کرن سواری حضرت ختم نبیاں ۔ گرد نبی دے سب پیغمبر ہور اصحاب ولیاں
ہودیاں اندر زناں سواری چلن طرف بہشتے ۔ حمد الٰہی گاون خوشیوں کرسی عرش فرشتے
سہرے دار ہزاراں پنکھی بولن خوش آوازے ۔ اہل بہشت مبارک ہوون ایہہ گھر نعمت نازے
کرسی عرش مبارکبادی دیون ہمیش آراموں ۔ اینویں در جنت دے توڑی پہنچن دھوماں دھاموں
ہر اک ملک سلام انہاں نوں کر تعظیماں بولے ۔ پڑھ بسم اللہ پاک محمد جنت دا در کھولے
ہر مومن دے نام اتے اک خط ملے درگاہوں ۔ جو شخص فلاناں داخل ہووے ہویا حکم الٰہوں
اوہ نال خوشی دے دوناں ہووے پڑھ کر خط نورانی ۔ کہن مبارکباد فرشتے ہویا فضل ربانی
رحمت ربدی سدا تساں نوں موجب غم نہ کوئی ۔ فضل اللہ تخصیص چنگی جاگہ ملک تساڈی ہوئی
مومن کہن شکر اللہ دا جس ایہہ راہ دکھائے ۔ سچے نبی ہدایت کارن خبراں لیکے آئے
جے اوہ مالک آپ ساں نوں راہ نہ مول دکھاندا ۔ ساڈے وچ نہ ایہہ جا ہیں ہرگز کوئی نہ پاندا
لکھ لکھ شکر اللہ دا جس اج سارے غم ونجائے ۔ ایہہ پیغام ہمیشہ کارن آپ عطا فرمائے
جتھے ساں نوں ہرگز ناہیں رنج مصیبت کائی ۔ فضلوں آپ قبولے مولیٰ ساڈی نیک کمائی
جس مٹی دے کنڈے اوتے آپ ایہہ زمین ٹکائی ۔ اس دا جگہ کہیا جگر بن لذت حد نہ کائی
پہلے ایہہ خوراک ہووے گی جنتیاں دے تائیں ۔ پھر داخل ہوسن جنت اندر نال ارادے سائیں

بیان نعیم اہل جنت کہ در جنت خواہند یافت یعنی خوراک ایشان تفصیل بہشت
طعام کہ قرآن عالیشان بیان آں پنج آمدہ و نفی را جا س ابحال مقام را ویکان

اشجار جنت و شربت ہا دوازدہ اوصاف کہ وضاحت ایشاں در کلام الٰہی وارد است
واسمائے شراب جنت و تفصیل خاصیت ہر شراب و بیان پوشاک اہل جنت و وضع
ایشان با حسن کمال و زیورات مع بیان خادمان ایشان

ابوہریرہ کرے روایت ترمذی اندر آیا ۔ میں کہدن پاک رسول اللہ نوں کیتے عرض سنایا
کر خیال حبیب محمد کیہا کجھ حال اساڈے ۔ نرم ہوون دل اساڈے جاں اسیں ہوئیے کول تساڈے
یاد قیامت آوے سانوں دنیا تھیں بیزاری ۔ تے جد پھر چھوڑ گھراں نوں جاواں ایہہ بھلیں گذاری
بال کے ملنے ٹبر تائیں بھی اولاد پیارے ۔ تاں پھر بدلن نفس اساڈے نیکی بھلے سارے
نبی کہیا جے رہن تساڈے ہر دم نیک سرشتے ۔ کرن زیارت آن تساڈی نیکوکار فرشتے
جے اینویں رہو ہمیشہ جیکر میرے کولوں جاؤ ۔ ملنے کے ہتھ تساں نوں ملسن ہر دم نال بھراؤ
جے تسیں عیب کماؤ ناہیں ہر دم کرو نکوئی ۔ تاں خلقت پیدا کرے الٰہی باجھ تساں دے کوئی
اوہ پیدائش نویں خدا دی تاں پھر عیب کماوے ۔ عیب اوہناں دے بخش الٰہی بخشنہار سداوے
پھر میں پچھیا جو ایہہ خلقت کس شے تھیں ہوئی پیدا ۔ حضرت کہیا پانی تھیں ایہہ ہوئی ہم خلق ہویدا
پھر پچھیا ہے جنت کیسا کہے رسول پیارا ۔ اک اٹ چاندی اک سونے کستوری دا گارا
موتی تے یاقوت نورانی کنکر اسدے بھائی ۔ تے چلن والی جاگہ اسدی کیسر خاک وچھائی
تے جو کوئی اس وچ داخل ہوسی عیش تے خوشیاں کرسی ۔ رنج ایذا نہ ہوسی کوئی نہ کوئی اوتھے مرسی
نہ اوہ کپڑے ہون پرانے رہسی سدا جوانی ۔ دائم ہر کوئی جنت اندر عیش کرے من بھانی
جو وچ قرآن بیان ہوئی ہے نعمت جنت والی ۔ عقل خیالوں بیشوں باہر نعمت اوہ کمالی
دار ثواب بہشت ایہی جیوں دوزخ دار عذاباں ۔ جنت کہن پوشیدہ شے نوں لکھیا وچ کتاباں
بھی دار سلام تے روضہ اسنوں سدے اللہ سائیں ۔ نہراں والے باغ تے جنت عالی سوہنیاں جائیں
کھادو لیاں چیزاں اوتھے اٹھ خدا فرمایاں ۔ جو کچھ نعمت نہ کوئی باقی ساریاں وچ آیاں
ناکھڑ فتہاندے میوے لذت والے تازے ۔ جتنے کھاون ہضم ہو جاون مٹھے بے اندازے
ایہہ کل درخت شہور الٰہی نال اشارے آون ۔ ٹھنڈے مٹھیاں ٹہنیاں مومن منہ وچ میوے پاون
جس ڈالی نوں کرن اشارت آون جلدی کر کے ۔ ایہہ بدلہ اس کمائی دا جو کیتی رب تھیں ڈر کے
بھی سدرہ ایہی جو کنڈا کوئی نال اسدے شاخاں ۔ کھڑیاں جیدے تیدے میوے اسدے جنت وچ فراخاں

مکھن نالوں نرم زیادہ مٹھے ماکھیوں نالوں
قسم اتے کیفیت لذت ربنوں معلم ہوئی
بھی ثمرات جو رنگ برنگی رب اُنہانوں دیوے
جس ڈالی دا کھاون میوہ پھیر برابر تھیوے
بھی گوشت مرغ کباب عجایب لذت ناک سلونے
ہر قسماندے پنکھی اوتھے خوش آواز ہزاراں
جس پنکھی دا گوشت چاہن تُرت کباب ہو جاوے
اوہ لذت ناک کباب عجایب جدوں بہشتی کھاوے
بھی کیچیاں طوبیٰ طوبیٰ نہایت سوہنے قد سپارے
ماکھی نالوں مٹھیاں کھن نالوں نرم کھجوراں
کنک وچ انہاندے ناہیں خر شہ صاف کھجوراں
بھی شام صبح دی روٹی بھیجے رب انہاں جہانی
حضرت جابر کرے روایت مسلم اندر آیا
نہ کوئی بول اتے پاخانہ پاکی تُھک کھنگاروں
ہر ہر مومن ذِکر الٰہی نال الہام الاوے
حاکم وچہ صحیح اپنی دے ایہہ روایت لیایا
کہندے ابوالقاسم میںنوں سونال سنبھلے
تا حضرت کیا قسم اللہ ہتھ جدے جان ہماری
اِکو بندہ سو مرداں دا کھانا اوتھے کھاسی
بول ضرور انہانوں آکے جیہڑے کھانا کھاون
تے خوشبودار جیویں کستوری رہسی بدن پکھارا
نال درختاں بھیں جو لگن کدی نہ ہون پرانے
چاندی سونے مڈھ درختاں کوئی نہ پتر پیلا
ٹھنڈیاں چھاواں اُنہاں اتے واہ واہ رنگ رنگائے
ٹہنیاں رب وتہاندیاں سبھی وچ ہوا لگایاں

بھی خوشے آپے ہتھ وچ آون لذت حد کمالوں
آپے کھادیاں معلم ہوسی سنیا سمجھ نہ کوئی
اِکو جیہے رنگ لیکن لذت وکھری تھیوے
ہٹیاں منہ دے جھک جھکاوے جیہڑی شاخ سدیوے
ابن عباس کہے جدمیوے کھا کر ہون الوتے
چڑیاں ہر ہر جاگہ جھرمٹ کئی عجایب ڈاراں
برتن دیو چہ داخل ہوکے پیش انہاندے آوے
پھر اوہ پنکھی زندہ ہوکے مار اڈاری جاوے
سبز زمرد مڈھ انہاندے زردی پتر سارے
گھڑیاں جیڈ انار عجایب ایہو حال انگوراں
بھی کیلیاں کھاون چوں نکلن سوہنیاں حوراں
خوشبو ودھ کستوری نالوں افضل انعام ربانی
کھاسن ہین جنت والے پاک نبیؐ فرمایا
کھانا ہوسی ہضم انہاندا خوشبودار ڈکاروں
جیوں کر شاہ تکلف باہجوں دنیا اندر آوے
اِک دِن پاس رسول اللہ دے اِک یہودی آیا
جو وچہ بہشتاں کھاون پیون لوک بہشتاں والے
اِک بندیوں سو جنیاندی ملسی قوت بھاری
تا پھر کہے یہودی اسنوں بول براز نہ آسی
اوہ کھانا ہضم ڈکاروں ہوسی تا حضرت فرماون
تدوں او نہاندا کھانا پلو چہ ہضم ہوویگا سارا
لذت تے شیرینی اونہاں جو کھاوے سو جانے
ناں کوئی کنڈا نال درختاں میوہ نرم رسیلا
خوش آواز پکھیرو بولن ہر جا جھرمٹ لائے
تے شاخاں ہریاں میوے بھریاں جھک زمیں تے آیاں

ہر جا ہن کمیڈن گاون حوراں ٹوٹے ٹوٹے
شروبات بہشتاں والے وچہ کلام الٰہی
تجری مِن تحتِہَا الانہٰرُ آیہ مطلق نہراں کہیاں
پر اوہ صاف زمیں نے چلن نیویں جانہ کوئی
فِیہَا انہٰرٌ مِن مَاءٍ خالص آبوں نہراں
نال اس رنگ مزہ پھرے خوشبو نہایت آوے
اوہ جمے دودھ نہ دہیں ہووے نہ پھٹے ذائقہ لاوے
وَانہٰرٌ مِن خَمرٍ نہراں خمروں لہراں مارن
جو دنیا والا کوڑا گندہ بدبو والا تھیندا
ایسا اوہ شراب نہ ہر گز لذت حد نہ کائی
وَانہٰرٌ مِن عَسَلٍ شہد مصفیٰ نہراں جاری
ہاتھ پایا اس وچہ ہر گز کسے نہ میلا کیتا
صاف نورانی جاری نہراں لذت ناک زیادہ
یُفَجِّرُونَہَا تَفجِیرًا اوہ جاری زوروں شوروں
اوہ جتول چاہن چھک لیجاون نہراں خود گھر باروں
فِیہَا عَینٌ جَارِیَۃٌ اور بند نہ حکم خداؤں
جو تپتے تھاؤں وگدا پانی سوہنا لگے زنگیلا
سلسلہ وار نہایت جو زنجیرہ عجیب سوہانا
ہر جنت دے رستے اندر اسدیاں جوئیں جاری
جنت عدن تمام اسی تھیں نالے وگن پیارے
اسد یوچہ ملایا جاوے جو چشمہ کافوری
گرم خاصیت ایہی اُسدی جوش بدنو چہ دیوے
کہے زجاج زنجیرہ اُسدا ایہو وقت نورانی
بھی نہراں ہی تسنیم جو بھی اسدیوچہ ملاندے
بعضے کہن ہوا وچہ ہوئی قدرت سبنی جاری

ہر ہر شاخ بہشتاں والی ذکر الٰہی بولے
باراں کل بیان ہوئے اوہ فضل انعام الٰہی
حضرت کہیا کستوریدیاں ٹبیاں چوں وہیاں
جتول کرن اشارت مومن تول جاری ہوئی
جو گندہ کدی نہ ہووے ہر دم تازہ دیوے لہراں
وَانہٰرٌ مِن لَبَنٍ دودھ ہون نہراں پر چلاوے
ہر دم تازی تازی لذت جو پیوے سو پاوے
سُنیاں قدر نہ آوے لذت جو پیون والے پاون
جے مستی اُسد یوچہ نہ ہوندی ہر گز کوئی نہ پیندا
نہ اوس پیتیاں سُستی آوے بیہوشی ستائی
موم نہ اسوچہ گند مکھی دا نہ کوئی گرد غبار
ناں کسے جھوٹھا پایا اسنوں ناکسے پیون والے پیتیا
نیکاں لوکاں کارن ہویا جنت وچہ آمادہ
جیوں دریائیں لہراں آون پانی والے زوروں
جیواں بلو چہ لیجاوے اپنا پھڑکے اوٹھ مہاروں
مَاءٍ مَسکُوبٍ جو پانی گرداوے جاؤں
بھی رب فرمایا عَینًا فِیہَا تُسَمّٰی سَلسَبِیلًا
کہے مجاہد تیز نہایت واہ پانی من بھاتا
اوہ خاص عرش دے ہیٹھوں آوے قدرتاں ستاری
اگوں ہر جنت وچہ اسدے پانی چلن سارے
بھی زنجبیل ملے اس اندر خوشبو جیوں کستوری
شوق نشاط زیادہ ہووے ہضم ہوون کل میوے
جو پانی اسدا جلدی گلو چہ اُترے نال آسانی
اوہ زمینوں جلدی اوچی جیوں کوہاں اوٹھاندے
لالائے اُسدا داخل ہووے ہر جنت دی باری

جیہڑا مومن سدے اوسدے گھر وچہ داخل ہووے
اینویں گھر دیاں بھانڈیاں اندر حکم کرن تا آوے
کہے ضحاک جا اوہ تسنیم شراب عجیب نرالا
پیون خالص مزاجہنانوں بہتا قرب حضور ول
تے عام بہشتاں والے پیون پانی وچہ ملا کے
وَ كَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ پیالے پیون نہر شراباوں
اوہ نال صفائی جاری ہویا دسے عجیب صفائی
يَشْرَبُونَ مِن كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا
بھی زنجبیل ایہی اک چشمہ پیتیاں لذت آوے
بعضے کہن اوہ گرم شراب مقرب پین نرالا
ہور شراب طہور مبارک وعدہ ہویا قرآنوں
بریاں خوئیں خلق قبیحہ دل کنوں بیزاری
اسدا نشہ محبت ربدی دمدم شوق ربانی
دلوچہ ماسے جوش زیادہ شوق بقاء الٰہی
جے بعد طعاموں پیون کھانا ہووے ہضم شتابی
اک ہور شراب رحیق سفید جو خالص شیر مثالوں
اور کستوری دی مہر ربانی ہے تحفہ درگاہی
بعضے کہن ختام دا معنے آہے کستوری
اک ہور وناق شراب جو ہاضم لکھیا شاہ جیلانی
چاندی سونے کنوں بہشتی کوزے جام نورانی
تے کپڑے جنت والے نہ کسے کتے انے سلائے
اوہ ہر ہر قد موافق پورے قدرت نال الٰہی
موٹے فرش کھجوراں وچوں کھڑکے آون باہر
فرش منقش ہر ہر قسموں لے اعلیٰ قیمت والے
پہنن والے کپڑے جو باریکی حدوں باہر

جاں اس کہے گھر والا تا اوہ آپے ٹھیر کھلووے
ٹھیر کھلووے جس ویلے اوہ بھانڈا پر ہو جاوے
کل شراباں فضل اشرف ڈاہڈی لذت والا
اوہ پاک شراب نورانی جس تھیں دل پُر ہووے نوروں
جیوں عرق گلاب تے کیوڑہ پیوں شربت ہور رلا کے
اوہ مٹا نوچہ شراب نہ پایا جاری حکم جناوں
پیون والیاں نہ سر پیڑاں بیہوسی مستائی
کلبی کہے اِک چشمہ ہے کافوراً عجیب پُر نورا
قوت باہ زیادہ اس جوش خروش ودھاوے
تے عام بہشتی آپ ملا کے پیون اوہ کمالاں
جو اسدے بیتیاں پلوچہ جاون عیب سبھی اندروں
اور روح نوں پاک مطہر کرندا لایق درگاہی
پیون ویلے اندر سارا ہووے تر نورانی
لوں لوں اندر ذکر ربانا کردا جوش مہتابی
بدنوں چلے پسینہ نوری مشک روشن مہتابی
بھانڈیاں اتے مہر الٰہی عزت شان جلالوں
آپنیاں خاصاں تائیں بھیجے عزت نال الٰہی
یعنی پچھے لذت مشکوں نہکاں دے ضروری
پینیاں کھانا ہضم ہووے پھر بھکھ لگے من بھانی
بھی آبخورے جو چمک انہاندی وانگوں شمس نچھانی
جنت دے گلزاراں وچوں کھڑکے باہر آئے
ریشم زربفتی دریائی اعلیٰ خاطر خواہی
تے نکے کپڑے پھل دے بوٹے وچوں ہون ظاہر
ویکھن لگیاں نظر نہ ٹھیرے نوروں چمک کمالے
جو ستر نہ بدن تے کریندے پھر بھی جثہ ظاہر

نرم تلایاں ہیٹھ وچھایاں سبز منقش لویاں
تخاں اتے شاہاں وانگوں بیٹھے ٹکے لائے
اس چوفیر قطاراں کوزے بھانڈے عجب سوہانے
داہڑی مچھ نہ اہل بہشتاں امروں مکھڑا نوری
اوہ حوراں نال برابر جنہوں دلبر نازاں والے
ہتھ وچہ کنگن سونے روپا لعلاں نال جڑائے
بیٹھے ہتھ کھلوتے اگے خدمت گار ہزاراں
سدا انہاں دی خدمتگاری تابعداری کردے
سدا جوانی سدا حیاتی اہل بہشتاں تائیں

جو دنیا والیاں بادشاہاں نوں کدی نصیب نہ ہویاں
سر تے تاج جڑاؤ لعلوں خوبی حد نہ کائی
واہ واہ بھاگ سہاگ نہاندے اوہ کھانا اوہ پانی
سوہنے نین جو مست نہایت سرمہ پیا حضوری
بدن قوی اندام نہایت قوت زور کمائے
اک تھیوہ اہل نہ پوندا جے جگ چڑھے ٹھوہنداؤ
وانگ ہیرے مکھ جنہاندے نور کڈھے چمکاراں
بھی لڑکے چھوٹے خادم لکھاں تابعدار مریدے
پیری موت نہ نیڑے آوے عیشاں موج ہوائیں

بیان ازواج مطہرات اہل جنت واوصاف حوراں بہشت بموجب تفصیلیکہ قرآن مجید بہ بیانش پرداختہ وبیان لطافت ونزاکت آں دلبراں مستورہ وتفصیل حسن کمال وجمال بیشمار ال ایشان ومسئلہ عبادت بہ طمع بہشت کردن

جنت والیاں زناں جو ملسن خبر قرآنوں آئی
وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ اوہ پاک مطہر نوری
تھوک سنے پت حیض کوڑوں پاک مطہر ہوئیں
تواجدوں بہشتی آہی حیض نہ اسنوں آوے
جیوں تدھ تہ وردی جنت اندر ربدی تابعداری
تے حوراں پاک ہویاں انہاں عیب نہ کوئی
أَزْوَاجُنَا هُم بِجُودٍ بیاسن جو آیا حکم الٰہی
بھی حور کہن جو گوری عورت ہووے حسن کمالوں
تے مجاہد اکھ انہاندی جو دسن بکھے شرملشے
عین جمع عیناجو عورت آنکھیاں کھلیں والی
سوہنے نین نہایت دوویں گورا رنگ تمامی
بھی قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ جو کہن میٹھیاں اکھیں جہانہاں

حوراں نام انہاندا ایہی خوبی حد نہ کائی
غائط بول حیض نفاسوں سینڈھ کھنگار دوری
اینویں ہر ہر نجسوں گندوں نال صفائی دہویاں
جاں اس نافرمانی کیتی تا اللہ فرماوے
اینویں کرساں تیر بوچوں خون ہمیشہ جاری
ہر گندگی جو عورت اندر پاکی اوہناں ہوئی
حورا اوہ زن جس اکھ بہشت سفیدی اتے سیاہی
سارے جگ وچہ کوئی سرمہ نہ ہووے اسد ینالوں
نے رنگ صفائی دا خدائی نظر نہ کیتی جاوے
جیونکر مرگاں ہیں عجائب چشم نہایت کالی
شیشے وانگ صفائی جثہ نازک گل اندامی
باہجوں اپنے خصم نہ ویکھن ہور کسے دی داؤں

دم دم ناز کماوں رکھے شرم حیا زیادہ
بن خصموں نہ ہور کسیدا وچہ کرے ارادہ

اوہ کہندی خاوند نوں تیں ایہ گل سن میرے سرارا
قسم اللہ دی باہجھ تیرے کوئی ہور نہ مینوں پیارا

سب تعریف تے حمد اللہ نوں حسن توں آپ ملایا
نے مینوں تیری عورت کرکے جوڑا آن رلایا

اوہ ہر دم ستراں اندر عورت ہور کسے نہ ڈٹھی
صورت حسن شماروں باہر بہت پیار مٹھی

گویا اوہ یاقوت نورانی سوہناں بدن صفائی
قد برابر عمر برابر نہیں زیبائی

جیکر ستر حلے پہنے جثہ نظری آوے
جیونکر چٹے شیشے وچوں سرخ شراب دساوے

عُرُبًا اَتْرَابًا اوہ خصماں عمر برابر مانی
تیتی برساں عمر ہمیشہ رہسی سدا جوانی

اوہ خصماں اتے عاشق ہویاں سدا رہاگ انہاں دا
نخرے نازوں خوش تقریروں سخن انہاں من بھانا

فَجَعَلْنٰهُنَّ اَبْكَارًا اوہ رہسی سدا کواری
درد نہ کوئی جماع دے ویلے لذت باہجھ شماری

نوڑن بکر جیاں وقت جماع دے مرد انہاندے آون
بعد جماعوں قدرت سیتی پھیر بکر ہو جاون

خَيْرٰتٌ حِسَانٌ انہاں دا خلق نہایت بھائی
حسن جمالوں حد نہ کائی سوہنا رنگ صفائی

کواعب اترابا جو ہر دم تازہ انہاں جوانی
نو عمراں پستاں انہاندے اٹھے ہوئے نورانی

نور کنوں پیدائش حوراں چند مثال نورانی
پلکاں تیر کماناں ابرو چشماں تیغ طوفانی

دور خسارے حسن سنگارے بدر منیر جھلکدے
اوہ دو نین جو نازاں والے شرموں تاں نہ تکدے

زلفاں کنڈل دار دسیون سنبل نے سپ کالے
محبوباں دی بانگ اولی حد نہ حسن جمالے

سرو چالی قد نورانی چلن نال گمانے
سر تے تاج جڑاؤ سوہنے لعل یاقوت رمانے

اِک اِک مروارید جو کنی سوہنے ساوے بجے
سارے عالم دا مل دیئے تاں بھی ہتھ نہ لگے

اُچا نک لطیف نہایت پتلے ہونٹھ دسیون
واتے چشمہ آبحیاتی قیمت ولے بیون

مُنہ مہتاب سنہری متھا دو لب لعل بدخساں
ہستے تے دل کھسّے جیوں چمکار ابرق درخشاں

ٹھوڈی سیب صراحی گردن صاف بلوروں سینہ
دو گج کلس جڑاؤ اوپر قیمت دار نگینہ

دونوں بازو چاندی وانگوں نال جواہر گتے
زیور تے پوشاک عجائب نیل جو آتش اوتے

ہتھ نازک جیوں برگ چناری خون دلاں تھیں رتے
ارک نرم لطیف نہایت جیوں گلباسی پتے

پتلا لک لطیف عجائب واہ خوبی من بھاندی
دو پٹہ کولے بیٹ کنوں دو پنیاں جیہی چاندی

قدم نہایت نرم لطافت چلن سوہنیاں توراں
پیریں جھانجھر چھنن چھنن ٹل وانگوں موراں

چنیاں اوپر لعل جڑائے قیمت دوہ جہانوں
نازوں دہشتی پیر نہ دھریا چلن شان گمانوں

ال انہاں دا دنیا اندر رب دی تابعداری
طاعت ذکر الٰہی شوقوں کفر شرک بیزاری

جو کجھ منع قرآن حدیثوں نیڑے اوس نہ جانا
تے جو کجھ کیتا حکم الٰہی تر تت بجا لیانا

ایہ زیبائش ایہ آرائش دائم کدی نہ فانی
خبر قرآن حدیثاں اندر دائم شک نہ آئی

ایہ صفتاں جنہاں منت ہو جو ہووے ہتھ وبالوں
ارک ہو کے گئے ہزاراں اس دنیا دے مالوں

بعض بہشتاں خیال دلے وچہ دائم رہندے شاداں
اکناں اپنے سیس کٹائے لڑکے وچہ جہاداں

بعضے رکھن روزے اپنے بھکھیں پیٹ نکاندے
بعضے وچہ عبادت بدی رتیں نیند نہ پاندے

منع نہیں ایہ طمع بہشتاں شوق انہاندا کرنا
حوراں شوق محبت کرکے وچہ عبادت مرنا

یَدْعُوْنَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَّطَمَعًا آپ خدا فرمایا
قُرَّةِ اَعْيُنٍ ٹھنڈ اکھیں دی نیکاں بدلہ پایا

ایہ خوف مقدم ہے حوریں تھیں ڈر دا ہووے ناہیں
اوہ حوراں اتے بہشتاں دی امید بھی کردا ناہیں

پر جو شوق لقا الٰہی اندر مست ہمیشہ
اونہاں یاد نہ حور قصوراں شوق الٰہی پیشہ

محو ہوئے وچہ شوق الٰہی گذر گئے کم گاروں
اوہ بھی اسدے حوراں نہ منگن کرن سوال دیداروں

بیان کیفیت جماع اہل بہشت و بقیہ بیان بہشت و کمالات شمائل اہل جنت و زیورات و ترتیب اشجار آں عالیمقام و بیان وکلالات او

خلوت وچہ جماع کریسن حوراں نال بہشتی
اک مومن وچہ سو مرداں دی قوت رب سرشتی

ابوہریرہ پچھیا حضرت ایہہ سانوں فرماؤ
اسیں وچہ بہشت جماع بھی کرساں حضرت آکھیا ہاں

قسم اللہ دی جسدے ہتھ وچہ جان میری ہے بھائی
کرن جماع بہشتی پھر پھر قوت حد نہ کائی

جاں بس کرن انزال نہ ہووے منی نہ باہر آوے
ظاہر خوشبو جیوں کستوری لذت بہت ودھاوے

اوہ پھیر کواری حور ہووے اوہ بکر سلامت تھیوے
بعد فراغت ذرا نہ سستی نہ کجھ بدن تھکیوے

ابو امامہ پچھیا جنت وچہ جماع بھی ہوسی
وَحْمًا وَحْمًا نبی کہیا جو شہوت اٹھ کھلوسی

کرن جماع کمال خوشی تھیں لذت حد نہ کائی
جاں فت بس ارادہ کیسن منی نہ باہر آئی

نے اہل جنت نوں حسن جو ملسی حوراں کنوں زیادہ
تے دو دو زناں جنس آدم دی تھیں وچہ نکاح آیا

جوزاں کواریاں مویاں یا مرگیاں طوعوں سے لگے
اوہ اک بہشتی جن کے کرسن جسدی مرضی لگے

یا جس بہتے خصم ہنڈائے چلے ہے جس بھولے
جنت اندر حسد بخیلی نہیں عداوت موے

اہل بہشت نہ وال بدن تے باہجھ سر دیاں والاں
لے پلکاں بر وزیب نہایت سوہنی ہر کمالاں

ابو داؤد رکھیا گا اتنی قوت برابراں کا تو نے سو مرداں دی (ترمذی) ابواب الجنۃ ص۳ وچہ جنت دے نکاح تے جوانی جو نال کمال شہوت دے ہووے ۱۱

رنگ نورانی عمر جوانی تیتری سال ہمیشہ — نہ کوئی گلہ عداوت اوتھے عیشاں خوشیاں پیشہ
نور منور عرش کنوں اوہ ناہیں شمس قمر تھیں — نہ دینہ رات ہوویگا اوتھے باہجوں وقت فجر تھیں
نہ اوتھے گرمی سردی کوئی نہ اندھیرا کوئی — ہر دم وقت صبح دا روشن خوشی نہایت ہوئی
زیور تے لباس بہشتاں صفت نہ کیتی جاوے — حضرت سعدؓ روایت کیتی پاک نبی فرماوے
جے ناخن جتنی ظاہر ہووے چیز بہشتاں والی — تاروشن کرے جہاں تمامی اسدی چمک کمالی
جے اک بہشتی کنگن اپنا ظاہر کڈھ وکھاوے — جیوں دم دینہ چڑھیا تارے چھپن شمس اینویں چھپ جاوے
جے اک ادنیٰ حور کنیزک ایتھے ظاہر آوے — لڑکے مرے تمامی خلقت پاک نبی فرماوے
بھاندے کل بہشتی سندے واہ واہ چمک اوہناں دی — عود دی دھوئی انگیٹھی سوہنی کنگھاں سونے چاندی
باغ بہشتاں رکھ عجایب جھمر مٹ سوہے بھائی — کرکے صفاں کھلوون جیویں لشکر وچہ لڑائی
اینویں اوہناں قطاراں دس سیاں ہر دم تازے — تے جیہاں دیلے وچوں ذکر الٰہی دین آوازے
تے وڈا رکھ انہاں وچہ سدرہ ہر گھر اوس سیانے — بعضے آکھن طوبیٰ اوہو زروے پتر سانے
مقابل کہے جو اس تھیں نکلن زیور اہل ایماناں — کنگن کڑیاں زیور لڑیاں قدرت گھڑیاں شاناں
تے چلے اس تھیں باہر آون کپڑے رنگ برنگی — سالوے سرخ سفید لباساں بہت چنگی تھیں چنگے
جے اک پتر اسدا دھریئے دنیا اُتے بھائی — سارے جگ وچہ نور اسدی تھیں ہوجائے روشنائی
ہر ہر اہل بہشت لئی دے رہندا اندر سائے — ہر گھر اندر اللہ سائیں شاخ اسدی پہنچائے
کہے عبیدہ جو وچہ عدن دے ہے اوہ طوبیٰ اہانی — تے پاک نبی دے گھر تھیں اسدا جمیا مڈھ نورانی
اک اک اسدی ٹہنی پہنچی ہر جنت دی باری — رونق رنگ نہ ایسا کوئی کیتا اللہ باری
جو اس وچہ نہ پایا جاوے پر اک رنگ سیاہی — سارے میوے پھل اس کنوں کیتی پاک الٰہی
جڑھ اس دی تھیں ایہہ دو نہراں حکموں ہیجاں جاری — سلسبیل اتے کافور ایہہ قدرت رب ستاری
کہے مقاتل اک اک پتر اتنا چوڑا بھائی — ڈوڈی جماعت اوپر بیٹھے کرکے فرش وچھائی
ہر ہر پتر اوپر بیٹھا اک اک ملک نورانی — اوہ کردے ہر دم یاد اللہ تسبیحاں رب جہانی
ابو سعیدؓ کہے کیتا سوال نبی دے تائیں — طوبیٰ دے کیا معنی حضرت سانوں آکھ سنائیں
نبی کہیا اوہ رکھ ایہی جس جنت ساری ملی — سایہ اسدا ختم نہ ہووے سو برساں کوئی چلے
کپڑے اہل بہشتاں اس تھیں کھڑکے باہر آون — زیور سوہنے جو دل سوہنے ہر دم دلنوں بھاون
اوہ گلاں سبھے اہل بہشتاں تابعداری کردا — جو منگن سو کڈھ دیوے تابعدار امر دا

ابوہریرہؓ کہیا جیہے اک رکھ بہشتیں بھائی — سایہ اسدا سو برساں کوئی چلے صفائی
اپھر ہرگز سایہ اسدا پورا ختم نہ تھیوے — وظل ممدود جو آیا وچہ قرآن پڑھیوے
کعب سنے ایہہ خبر جو ابوہریرہ ایہہ فرمایا — آکھن لگا سچ کہیا اس رتی فرق نہ آیا
قسم اللہ دی موسیٰ نے جس تے توریت اتاری — تے پاک قرآن محمدؐ لئے فضل کیتا رب باری
کہ مرد چڑھے ڈاچی تے زور وزور دوڑاوے — تے اتنی مدت چلے جے اوہ بڈھا ہو مرجاوے
تاں بھی اسدے مڈھ دا دورہ پورا ختم نہ تھیوے — تے سایہ اسدا بہت نہایت اینویں قیاس کچیوے
آپ الٰہی طوبے تائیں ہتھیں اپنی لایا — تے پھوکیا روح مبارک اسوچہ ہوش عطا فرمایا
اوہ گلاں سبھے اہل بہشتاں کردا تابعداری — جو کجھ میں تھیں منگن دیویں کہیا اللہ باری
جو کجھ حکم فرشتے کہہ دے کڈھ شتابی دیوے — کپڑے گہنے عجب عجائب رنگا رنگ دے میوے
جے گھوڑا اس تھیں منگے کوئی وچوں باہر آوے — زین سنہری پتہ دے اوپر عجب لگام سوہاوے
جیکر کوئی بہشتی اوس تھیں ڈاچی منگن آوے — اوہ سوہنی ڈاچی باہر کڈھے سنے مُہار کچاوے
شاخاں سیدیاں جنت دی دیواروں باہر آیاں — تے نہراں لذت دار عجائب مڈھوں سب کڈھائیاں
پھل اسدے جو گھڑیاں جیڈے شہد جیہی مٹھیائی — مکھن نالوں نرم زیادہ گنگ کوچہ کوئی آہی
سندس نام باریک جو کپڑے استبرق جو موٹے — اوہ قدر موافق اہل بہشتاں نہ وڈے نہ چھوٹے
بعض کہن جو ڈھیاں وچوں موٹے باہر آون — وانگ پھلاں اوہ تازے ہر ہر رنگ سہاون
واہ واہ میلے ہرگز ہوون نہ اوہ ہوون پرانے — اہل بہشت نہ بڈھے ہوون جوبن سدا سہانے

بیان سرود ہائے خوش الحان بہشت

اس طوبیٰ دی ہر ہر شان راگ ہوون خوش ظاہر — سننے والے مست ہوون جو آون گیتاں باہر
بھی حوراں حسن شمائل اپنا گاون نال ادائی — جو سن کے حالت وجدوں مستی ہر نوں آوے بھائی
اے جانیک بندے درگاہ ہے وچہ درگاہ ربانی — وقت دیدار جمال الٰہی صفت کرن من بھانی
جیونکر اسرافیل فرشتہ خوش آواز کمالوں — سوہنا راگ بیان کریسی رب دے حسن جمالوں
بھی حضرت داؤد پیغمبر گاوے خوش الحانوں — صفت ثنا تسبیحاں تے تقدیساں رب دے شانوں
حال پورے خوشحال نہایت مستی شوق الاہوں — پھر تحفے لکھ سلاماں آون اللہ دی درگاہوں

بیان موجبات دخول جنت وعلو شان وجہان ومعانی نود ونہ نام باری تعالیٰ فی بیان مراتب

ابن عباس ہم غیر طوبی منقول از تفسیر معالم التنزیل ہست ۔ ۲؎ حضرت علی سے روایت ہے کہ تحقیق بیچ بہشت کے واسطے حوروں کے بلند کرنے آواز اپنی کہ نہیں

ومنازل بہشت وتعیم مقیم ادنیٰ مومن در بہشت وبیان خدمتگاران اہل جنت

حضرت علی روایت کیتی پاک نبی فرماوے
اندروں دسن باہر والے باھروں اندر والے
اوہ کیہڑے ہوسن لوک جنہاں نوں اسن الیساں حائیں
نرمی کرکے حق بتاون لوک قبول کریندے
روزے رکھن پے درپے تے پڑھن تہجد راتیں
جیوں جیوں کمی زیادہ فرقوں ہوون نیک شرشں
جیہڑ ظلم کرے کوئی بھارا اوہ معاف کریندا
جو حاجت ڈاڈھی پوے کسینوں بچے پھیر حراموں
سختی بھاری یا بیماری صبر کرے کوئی بندہ
تقوی ورع توکل والے شان وڈے اسگاہیں
شیخ بغدی رات سیاہی روشن بدر منیروں

جنت وچہ جھروکے جیہیں ہرشے نظری آوے
اٹھ کھڑا اعرابی حضرت میرا اک سوالے
نبی کہیا جو خوش خلقی تھیں ملدے لوکاں تائیں
کال سوکال جو سکیناں نوں رج کے کھانا دیندے
خلق سوین جاں غافل اہناں نال خدا دے باتیں
اینویں دسے موجب عملاں ملسن وچہ بہشتاں
اوچا درجہ وچہ بہشتاں اللہ اوسنوں دیندا
اوہ بھی منزل اوچی پاوے اللہ دے انعاموں
حکم الٰہی اوپر ثابت چھوڑے کم جو منداں
نوری محل مقام عجیبہ تکن دیون ناہیں
اگے ہور حدیث مبارک سنو حسین فقیروں

روی عبد اللہ بن عباس رضی اللہ تعالیٰ عنہما قال قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم لما خلق اللہ تعالیٰ جنۃ عدن وخلق فیہا مالا عین رأت ولا اذن سمعت ولا خطر علیٰ قلب بشر قال لہا تکلمی فقالت قد افلح المؤمنون الذین ہم فی صلوٰتہم خٰشعون ثم شیخ شہاب الدین نقل کردہ در عوارف المعارف باب الصلوٰۃ

ابن عباسؓ روایت کیتی پاک نبی فرمایا
جو شے اکھیں کدی نہ ڈٹھی اسد یوچہ بنائی
تے گذریا کدی خیال نہ ہرگز ایسی چیز کماوں
تے جنت تائیں تدوں بلایا خالق سرجہناے
فرحت خوشیوں اہل ایماناں دوزخ کنوں خلاصی
ایہ جنت عدن بھی اعلیٰ درجہ ملسی اہل نمازاں
تے مقصد صدق جو سچیاں لوکاں کارن ہوا آمادہ
ابوھریرہ کرے روایت پاک نبی فرماون
جو اعصار اتہانوں کردا جنت داخل ہویا

جدم اللہ سائیں نے ایہہ جنت عدن بنایا
تے کناں تائیں ایسی چیز نہ اگے کدی سنائی
جو جو نعمت جنت والی باہر حد خیالوں
تن واری اوہ جنت بولیا کر آواز پیارے
جو کردے عجز نیازاں اندر نال ارادت خاصی
جو کردے ادا نمازاں تائیں نال خشوع بیازاں
جعفر کہیا جو ستھیں ہور نہ درجہ کوئی زیادہ
نام ننڑوں رب سچیدے وچہ قرآن جو آون
احصار دے معنی گھیریا اوس کلام اللہ نوں گویا

بو ایہو نام ننڑنویں ہر جا وچہ کلام الٰہی
یعنی یاد مراد احصار جو کردے خیال رکھیندے
اللہ معنی سدا قدیم جو پوری قدرت والا
رحمٰن جو رحمت عام کریندا کافر مسلماناں
ملک دا معنی ہر دا مالک ہر تے اسدی شاہی
سلام جو آپ سلامت خلق بچاوے کنوں نہ باناں
امانت دار مہیمن شاید اتے محافظ باری
جبار دا معنی غالب نالے تر ٹیاں جوڑن والا
خالق جو نابودوں پیدا کردا خلقت ساری
مصور ہر مخلوق مناسب صورت شکل بناوے
قہار جو سب تے غالب رازق جو روزی دیوے
فتاح جو رزق تے رحمت دے دروازے کھولنوالا
قابض ہتھ اسدے وچہ روزی نالے روح حیواناں
خافض پست کرے مغروراں نس برکرے جو بالا
معزمذل جو عزت خواری ہتھ اسدے وچہ لیکھے
حکم جو فیصلہ کرنیوالا عدل نہ کرے وھیکی
خبیر جو اگلے پچھلے لیکھے اسنوں معلم سارے
عظیم جو وہم خیالوں باہر ہے اسدی وڈیائی
شکور جو شکر گذاراں تائیں جانے قدر کماوں
حفیظ جو وچہ نگاہ دے رکھے خلقت دار کھوالا
حسیب جو کافی اس این ہور کسے دی حاجت ناہیں
رقیب جو ہر شے دار کھوالا کریم کریم
واسع کھلی رحمت والی کھلیاں کرے عطائیں
ودود جو پیار اتے محبوب مجید جو بزرگ ذاتوں
باعث جو دن حشر اٹھاوے ہر کسے نوں وچوں قبراں

بہت احادیثاں اندر بھی آوے دیویں ایہہ گواہی
یا صفتاں بدیاں خلق تھیں کرکے ذہن کماوے
ایہہ جائز ناہیں ہور کسے نوں با بجھوں رب تعالیٰ
رحیم جو رحمت خاص کریسی جنت اہل ایماناں
قدوس دا معنی ہر عیبوں نقصانوں پاک الٰہی
مومن جو ہوں قیامت کنوں بچاوے اہل ایماناں
عزیز جو غالب عزت والا جسدی عزت بھائی
متکبر برا عظیم الشان جو کرے گھمنڈ نرالا
تے باجھ ہنونے پیدا کردا عالم تائیں باری
غفار جو بخشے عیب گناہ برائیاں پردے پاوے
وھاب جو بہتا دیوے ایہہ بدلہ کوئی نہ لیوے
علیم جو اس تھیں کجھ نہ کجھا ہر شے جانن
باسط کرے کشادہ روزی جاری کوح ابداناں
رافع درتے ڈگیاں تائیں اچا کرنے والا
سمیع جو ہر آوازہ سنے بصیر جو ہر شے ویکھے
لطیف جو وڈیاں مہرا لوا لاجانے ہر باریکی
حلیم جو جلد پکڑ نہ کردا اسد وڈے سہارے
غفور جو پردے کجن والا توڑے لکھ برائی
علی جو سب تھیں اچا اتے کبیر وڈا ہر ناوں
مقیت جو ہر ہر عاجز تائیں قوت دیون والا
جلیل جو صاحب عظمت جسدے شان وڈے اسگاہیں
مجیب جو حاجت پوری کردا عجز قبولن والا
حکیم جو حکمت سیتی پٹے کم کریندا سائیں
جو خود بھی نیک تے نیکی اسنوں بھاوے مخلوقاتاں
شہید جو ہر شے اگے اسدے حاضر جانی خبراں

حَقُّ جو سچا ذات صفاتوں جھوٹھ نہ رتی ماشہ
قَوِیُّ مُبِیْنُ جو صاحب زور نہ تھکے نہ ہووے ماندہ
حَمِیْدُ جو سوہنے کم کرے کوئی آکھن دہر سکے
مُحْصِیُ اک ذرہ بھی ناہیں علم اُسدے تھیں باہر
مُعِیْدُ جو موئے مُردے پلوچ زندہ کرسی سارے
حَیُّ ہمیشہ زندہ تے قَیُّوْمُ ہمیشہ قائم
مَاجِدُ ڈوہی بزرگی والا وَاحِدُ اِک اکلا
قَادِرُ قدرت والا مُقْتَدِرُ عزت شان کمالے
اَوَّلُ سب تھیں پہلا اٰخِرُ اُسدے بعد نہ کوئی
بَاطِنُ ہر تھیں چھپیا کوئی اسدی کنہ نہ پاوے
بَرُّ جو نیکوکار تے ہر دم بھلے اوس نکوئی
مُنْتَقِمُ موجود دوزخ وچہ سزا دیسی بدکاراں
رَءُوْفُ نہایت شفقت والا صاحب وڈی مہر دا
ذُوالْجَلَالِ وَالْاِکْرَامِ جو وڈے جلال دا سائیں
مُقْسِطُ عادل منصف جَامِعُ خلق اکٹھی کرسی
غَنِیُّ اوہ نامحتاج کسیدا بے پرواہ سدا وے
مَانِعُ ہوڑے بُرائی تھیں ضَارُّ سو دکھ پہنچاوے
نُوْرُ روشن ایمان ہو روشن جو دسنوں اکھ نجھے
هَادِیُ چنگا راہ بتاوے مطلب تئیں پہنچاوے
بَاقِیُ جو موجود ہمیشہ آہا اینویں دائم
رَشِیْدُ جو لوکاں تائیں دسے نیکی راہ سوکھالا
ہور بھی ناں ہا بہجو صفتی اسم خدا وند عالی
کل درجات بہشتاں اوپر جنت لوں مختاری
یا ترتیب بہشتاں درجے بیٹھاں او تاں بتاون
جتنی وتھ آسمان زمین وچہ بیٹھے او تاں معموری

وَکِیْلُ جو سارے جگ دا ضامن وسیلہ بھروا سا
وَلِیُّ جو مددگار جہاناں ہر دے کم بناندا
نقص نہ اسدا لبھے بوڑے ڈھونڈ خلائق تھکے
مُبْدِئُ جو بمثال جہاناں پلوچہ کردا ظاہر
مُحْیِیْ جو زندہ کرے مُمِیْتُ پل وچہ مارے
وَاجِدُ غنی جو نہ ہووے محتاج کسیدا دائم
ہے سردار صَمَدُ ہمیشہ بے نیاز اوہ اللہ
مُقَدِّمُ چاہے اگاں کرے مُؤَخِّرُ پچھاں والے
ظَاهِرُ اسدی قدرت دی بات نہ مخفی ہوئی
وَالِیْ مالک تے مُتَعَالِیْ ذات بلند سو ہاوے
تَوَّابُ قبولے توبہ توڑے لکھ بُرائی ہوئی
عَفُوُّ جو عیب معاف کرے چا بخشے او گنہگاراں
مَالِکُ الْمُلْکِ جو جگدا والی جو چاہے سو کردا
کل تعظیماں تے تکبریاں لائق اسدے تائیں
وچہ میدان قیامت والے ہر کوئی لیکھا بھرسی
مُغْنِیُ جسنوں چاہے اللہ بے پرواہ بناوے
نَافِعُ نفع دیوے بھیائی جو در اسدے آوے
نے جو اس تھیں انکاری اس چراغ ایمانی بجھے
بَدِیْعُ نخود بے نظیر تے لوں اچنبے نت بناوے
وَارِثُ خلقت فانی ہوسی تا بھی رہسی قائم
صَبُوْرُ جو جلدی پکڑ نہ کرو او وڈے سہار یوالا
پر اونہاں زٹنوں یاں کولوں ہے خوشخبری والی
نال شفاعت ادنیٰ تائیں اعلیٰ کرسی باری
طبقے طبقے وانگ سماناں وچہ ہوا کھلون
اِک اِک درجے جنت اندر اتنی ہوسی دوری

سو درجہ ہے جنت اندر پاک نبیؐ فرماندا
کہے معاذ جو اکدن مینوں پاک نبیؐ فرمایا
بخشن والا حق اُسدا ہے اوپر اللہ سائیں
کہے معاذ میں لوکاں تائیں خبر کراں اس گل دی
تے جنت اندر سو درجہ ہے اللہ پاک بنایا
کل درجیاں دے اوپر ہے فردوس معلیٰ بھائی
تے وچہ بہشتاں جاون کل فردوسوں نہراں جاری
نبیؐ کہیا جے سارے لوک اکٹھے کیتے جاون
یک یک محل جو موتی کنوں اس پر ستر حویلی
سرخ یاقوتوں اوہ گھر جمکن نظر نہ کیتی جاوے
ستر ستر فرش وچھائے اوپر اونہاں تختاں
تے ستر ستر کھانے اعلیٰ اندر زردے خواناں
سرخ یاقوت تے سونے چاندی دے ہر رکاب پیالے
اہل جہاداں اوچا درجہ بخشے اللہ سائیں
تابھی اک درجے دا اوڑک ہر گز ہتھ نہ آوے
جو آپسو وچہ محبت کردے اللہ کارن بھائی
ایتھلیاں نوں اوتلے درجے بار الٰہ دیسیاون
جامع اپنے وچہ ابو عیسیٰ ایہہ روایت لیایا
ادنے مومن لوں ایہہ ملسی درجہ وچہ بہشتاں
ستر دو ہتر جابی اوپر نوری تختاں
بھی خالص یاقوتوں تنبو بہت لگائے جاون
جو ادنے مومن تائیں اس سر تے تاج شہانے
جے اک موتی دنیا اوتے ظاہر ہووے بھائی
جے پتر دی خواہش کرسی کرسی جنت والا
اوسے ساعت جوان ہووے ہوناں برابر تھیوے

اِک درجے تھیں دوجے توڑی پینڈا سو برساندا
جس بندے نے روزے رکھے حج بجا لیایا
ہجرت کرے زمیں اپنی تھیں یا اوہ رہے وتجاہز
نبیؐ کہیا نہ دس جو مت اوہ چھوڑن بات عملدی
ہر درجے وچہ دہرت آسماناں جتنا پینڈا آیا
تے بھی وچکار تمامیاں دے اوس اوپر عرش الٰہی
جے کرو سوال تاں منگو ایہہ فردوس جو نعمت بھاری
نکی درجے جنت والے وچہ تمام سماون
اِک اِک وچہ حویلی اگوں ستر گٹھاں بیلی
تے ہر گھر اندر ستر تخت شاہانہ نظری آوے
تے ستر جامے ہر ہر اوپر ہور جو صاحب بخشاون
ہر ہر حور لگے ہتھ بدھے جو ستر غلماناں
لاکھاں صفاں قطاراں خادم خدمت کرنہو ہوے
جے گھوڑا تیز دوڑاوے کوئی ستر برساں تائیں
ابو سعیدؓ روایت کیتی پاک نبیؐ فرماوے
اوچے درجے وچہ ہوائیں بلسن داد خدائی
تے قاری پڑھے قرآن جو بلند درجہ شان وہا دن
ابو سعیدؓ روایت کیتی پاک نبیؐ فرمایا
اسی ہزار ملیگا خادم نوری نیک سرشتاں
اِک اِک تنبو موتی لُٹے تے زمرد اعلیٰ تختاں
جسو چہ کل ولایت سندے بنسے پورے آون
اِک موتی دا اہل نہ ہوندا ناں تمام جہانے
شمس قمر نوں مات کرے اس گوہر دی روشنائی
اوسے ساعت حمل ہووے پت جمے حسن کمالا
ترت خیال ملے اسجا گہہ جو دل خیال بجیوے

کہے بریدہ پاک نبی تئیں سوال کیتا اک مردے
حضرت کیا جے جنت وچہ توں داخل ہویوں بھائی
لیکا ڈے گھوڑا تینوں جاں توں کریں سواری
اوتھے بھی ہوسی جنت اندر دوجے سوال الایا
اک اک محل حویلی جنت سٹھاں کوہاں تائیں
جاں جاں ذکر کریندا مومن رہے عمارت جاری
صبر کرے جس بیٹا مویا بیت الحمد ملیگا
بھی یاراں تائیں ملسن بیٹھن ہر دم خوشیاں کردے
بھی مجرائی ویکھن گاون حوراں رنگ رنگ آئیں
خادم اہل بہشتاں سندے اک ملائک نوری
دوجے جو غلمان منور خادم اہل بہشتاں
اک عمر اوہ رہن ہمیشہ شکلاں قدرت گھڑیاں
تریجا قسم اوہ کفاراں چھوٹی عمراں ہوئے
جو ادنیٰ مومن وچہ بہشتاں پاوے عیش آمادہ
تے بادشاہاں دے لشکر نالوں خادم ودھ ہزاراں
بعضے موئے اتنے وڈے تے بھارے دسیاون
پہن پوشاکاں زینت ناکاں زیور حلّے نوری
اک عورت حوراں نالوں سوہنی غیبی ظاہر آوے
اوہ آکھے نام مزید میرا جو وعدہ ہویا قرآنوں
زیور موتی جو اس پلے سوہنے حد قیاسوں
حوراں ہن بھی عرض کرن نت درگاہ خدا دی
پردہ دور کرے رب سائیں ویکھن جگ وچہ بھوندے
جے دنیا وچہ دکھاندی عورت اپنے خاوند بھوندے
ایہہ مہمان غریب مسافر کجھ روز ندا اوسا
بیقدر اندے کول بیچارا ہن ایہہ نت جلیندا

جو لوک بہشتاں وچہ سواری کرنے یاد نہ کردے
سرخ یاقوتوں گھوڑا تینوں ملسی زاد خدائی
جتھے خواہش ہووے تیری جاوے مار اوڈاری
جو کوئی منگے حاصل تھیوے پاک نبیؐ فرمایا
اک اک موتی خالص کولوں لکھن وچہ ہوائیں
جاں دنیا وچہ غافل ہوندا ہوندی بند اساری
جو دس واری اخلاص پڑھے ہک محل خدا دیوےگا
سیر بہشتاں نعمت تارہ بدلے اجر صبر دے
اک ساعت تاں غم وچہ گذرے اہل بہشتاں تائیں
جو عرضاں بہشت پہنچاون وچہ درگاہ حضوری
اوہ حوراں وانگ کمال جلوں ہوئے نیک سرشتاں
بنہ قطاراں پیش کھلوون جیونکر موتی لڑیاں
نال دعا رسول محمد خادم امت ہوئے
سبہ دنیا وی شاہی نالوں حصے دس زیادہ
ساری دھرتی نالوں زاید پاوے باغ بہاراں
چیرن لگیاں جوں سج ہنیاں حوراں باہر آون
پیش خصم دے حاضر ہووے قدرت رب غفوری
مومن ہو حیراں جمالوں اسدا نام پچھاوے
حور بہشت نہ اسدے جیہی سوہنی شان گمانوں
سر تے سوہنا تاج جڑاؤ روشن شمس اگاہوں
خصم اساڈے میل اکٹھی ہر دم شوق بقادی
آکھن بھلا کرو ان ایہہ جانی پاس اساڈے آوندے
حوراں آکھن ہوش کراں ایہہ نہ غریب دے کھائیں
جلدی رب ملاوسے ساڈی نت نت ملاندا اسا
پاس اساڈے پہنا تا پھر ویکھن ناز کریندا

اسمائے بہشت وتفصل ساکنان ایشاں وبیان زبان عمرو قد اہل جنت وبیان تفرج ایشان وملاقات باصدقات

اٹھ بہشت سنوارے اللہ میرا اوتاں معموری
اٹھواں صرف دیدار الٰہی کارن ہویا آمادہ
پہلا جنت ماویٰ دوجا دار مقام پچھانی
پنجواں دار نعیم تے چھیواں ہے فردوس معلےٰ
نام اٹھویں دا علیین جو ابن عباس بتایا
بعضے نام کثیب بتاون مٹی سب کستوری
وقت دیدار الٰہی اوہ کستوری دا اوڈاوے
تا پھر چمکے نور الٰہی حسب مراتب شاناں
بعضے مقصد صدق کہن جو نام اوہ اٹھویں والا
جتنے حرف آیات قرآنی اتنے جنت درجے
کل درجیاں توں اچا درجہ جسدا نام وسیلہ
کرسی نور محمد بہسی جویں وزیر شہاندے
جیوں جیوں اندر تابعداری ہے کسے قدم زیادہ
جنہاں سنت پاک رسول اللہ دی دنیا رکھی قائم
جنت ماویٰ خالص جاندی عاماں کارن بھائی
سرخ یاقوتوں دار اسلام جو صابر اسوچہ رہندے
بھی زاہد عابد نیکاں تائیں اسدے وچہ ٹکاون
تے دار نعیم جو خالص لعلوں ملسی جا شہیداں
ستواں خالص نوروں نبیاں ولی اللہ دے کارن
تے پیغمبر بھی اسوچہ سارے بھی انصار اتھاندے
بولی عربی وچہ بہشتاں پاک محمد والی
عمر جو حضرت عیسےٰ والی تینتری برس جوانی

شان اندر قصوری میوے چشمے نوری
یا بقا اس خالق سندا پاون خوشی زیادہ
تیجا دار سلام تے چوتھا جنت خلد نورانی
ستواں عدن جو جنہاں ناؤں اعلےٰ کیتا اللہ
دفتر خاد حبشیاں دا اسوچہ رب وکھایا
اُپر انہاں بہشتی بھکے پاون قرب حضوری
اہل ایماناں سرمنہ اتے اوہ کستوری پاوے
انہاں لکھیں دیناں ویکھو سارے اہل ایماناں
فِیْ مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيْكٍ کیا پاک تعالےٰ
حسب مراتب جڑ ہن محسن ناکوئی ہور دسے
اوہ خاص رسول اللہ دے کارن کیتا رب جلیلہ
ہر مومن نوں نال شفاعت درجے آپ دیواندے
تیوں تیوں درجہ اعلےٰ ہوسی جنت وچہ آمادہ
اُچے درجے وچہ بہشتاں پاون گے اوہ دائم
سونے کولوں دار مقام ایہہ شاکر خاکر آہی
عدن زمرد سبزوں نبیاں غازیاں تائیں کہندے
تے دار قرار جو موتی کنوں عالم حافظ پاون
جو بانگاں آکھن اللہ کارن اسوچہ پان عیداں
تے ختم نبیاں سن اصحاباں وچہ فردوس گذارن
ایہوئیں تابعدار نبیاں اچے درجے پاندے
تے قد جو حضرت آدم والا سٹھ گز اچا عالی
دائم وقت صبح دا رہسی عجب کمال نورانی

له [illegible]

راتیں نے اندر تے پردے جاون تنّے
وقت مغرب شام صبح دا اینویں دنیا وانگوں
اوہ پردے دور کچھوں جاں پھر وقت صبح دا ہووے
رنگے رنگ پیارے نوالے گھوڑیاں کرن سواری
بیٹھنے تخت روہا اُتے رفرف جنہوں بولن
وچہ میدان فراخاں آکر ہوون جمع پیارے
عجب تماشے رنگ ہزاراں ویکھن لذت پاون
دنیا وچہ جو یار پیارے رکھے عمر گذاری
جو لکھ لکھ حمد اللہ نوں جنے کیتا جمع اساوں
رحمت لکھ لکھ ہووے تسانوں ساتوں راہ لگایا
اینویں ولیاں نبیاں تائیں ملس وچ انگا ہاں

اللہ دی درگاہوں تحفے طرح طرح دے کھانے
کھاون پیون روٹی ویلے آپو اپنے تانگوں
سیر بہاراں باغاں کارن ہر کوئی اٹھ کھلووے
سبز زمرد والے گھوڑے جاون مار اڈاری
وچہ ہوا دے صاف چلن اوہ ذرہ بلن ہلن
ویکھن دنیا اندر میلے رلمل کے جوں جارے
جان دل چاہے ہوا سوار تمام گھر اپنوں آون
ملکے یاد کریسن اوتھے دنیا والی ہاری
اینویں جا کے کہسن تابعدار جو استاداں نوں
دنیا اندر ہادی بنکے ربدا راہ وکھایا
جو صرف طفیل تسادی حضرت نعمت ملی اساہاں

بیان حصول دیدار حق تعالیٰ بموجب وُجُوهٌ يَّوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ اِلٰى رَبِّهَا نَاظِرَةٌ وبیان بازار ہا عجایب کہ وقت اعادہ از جناب باری یافتہ شوند وحصول نعمت رضائے الٰہی مر مومناں را

ہکدن ابو سعیدؓ ملیا ابو ہریرہ تائیں
ابو ہریرہ کہے سعید ایں ایہہ کراں دعائیں
کہے سعید جو جنت دے بازار بھی ہوسن بھائی
اہل بہشت حدوں وچہ جنت دسن لگن سارے
ربدا جو پیار یو چلو سارے ویکھو اپنا سائیں
بعضیاں تائیں جاگہ ملسی اوپر منبر نوری
بعضیاں یاقوتاندی کرسی بعضیاں ملسی دی
تے جیہڑے ادھوں منبر ہوسن نبیاں اتے بھائی
ابو ہریرہؓ کہے میں کیتا سوال رسول اللہ نوں
حضرت کہیا چودھویں چند چاں سرتے آن کھلووے

چسدا امام سعید مبارک یار محمدؐ سائیں
جو تینوں مینوں جنت دے بازاریں میلے سائیں
ابو ہریرہ کہے جو مینوں بات نبی فرمائی
اٹھویں روز جمعہ دے تا اک شخص آواز پکارے
تا اک جاگہ عرش الٰہی نظری پوے تداہیں
بہنے نبیاں اپر بیٹھن کستوری کافوری
بعضیاں سبز زمرد کولوں چاندی لعل دی گھڑی
تے اوہ منبر والیاں وپر کرن نہ حسد بخیلی بھائی
اسیں دیکھانگے یا حضرت انبیاں آکھیں نال اللہ نوں
اوسد یویکھن وچہ تسانوں کجھ شک باقی ہووے

یاراں کہیا یا حضرت کجھ شک نہ باقی رہندا
پھر دیدار الٰہی کولوں خالی کوئی نہ رہسی
جو روز فلانے وقت فلانے کیتو عیب فلانا
رب کہسی جے فضل اساڈا تیرا ہتھ نہ پھڑدا
اجن میتی گجیگی اک بدلی انہاں تائیں
جو کستوری تھیں لکھاں درجے اوہ خوشبو زیادہ
مہی اک بازار عجائب راہ وچہ پھر دیواری
اس وچہ چیزاں اوہ عجایب کدے نہ ڈٹھیاں اکھیں
نہ کدے خیال دے وچہ آیا ہر شے عجب سہاوے
چن چن کرن پسند بہشتی ہر سے نال تمیزاں
آپس اندر ملن بہشتی نال ہزار پیاراں
ہیے اوہناں لباس عجایب اوتھوں چنگے پاون
پھر اپنے گھر وچہ آون نال ہزاراں شاناں
جی آئے تے جم جم آئے کہن مبارکباد دی
کس گلوں تسیں اگے نالوں دونا حسن لے آئے
اوہ آکھن اج رب ساڈا ملیا سانوں تائیں
تے حضرت علیؓ روایت کیتی اندر انہاں بازاراں
جو کوئی کرے پسند اک صورت اوہ جلدی بنجاسی
کہے جریرؓ جو بیٹھے عبداللہ پاس رسول الٰہی
تا چن ول ویکھ نبی فرمایا اینویں رب تعالیٰ
نا کجھ اوکھ ہووگی اس دے دیکھن وچہ تسانوں
پڑھو نماز فجر دی بھائی طرف اللہ دی ہو
کہے صہیب جاں جنت اندر روشن لگن سارے
جو ہن کجھ چیز عجائب اندر تسانوں ملنی والی
منہ اساڈے روشن کیتے کنوں عذاب بچایا

اینویں ویکھوگے رب اپنا پاک محمدؐ کہنا
بعضیاں تائیں اللہ صاحب وسویلے پھر کہسی
بخشیا گیا نہ عیب میرا اوہ کرسی عرض بنانا
ہرگز عملاں کولوں نالوں اس رتبے نوں چڑھدا
دس پاس تھیں خوشبوئیں تے خوشبودار ہوائیں
پھر کہسی جاہو طرف بہشتاں جو کارن تساں آیا وہ
گھیریا ہویا فرشتیاں اسنوں جیہوں بازار پیارے
نا اوہ سنیاں کن کسے دے ہتھ نہ آون لکھیں
جو شے خواہش کرے کوئی اوہ پالن سیدے آئے
دیوں باجھوں مل فرشتے اوہ عجایب چیزاں
حسد نہ کرسن اک دوجے تے وچہ انہاں بازاراں
جو وچہ بہشتاں بھی نہ لبھن زینت زیب ودھاون
اگوں خادم ملن تمامی حوراں وچہ مکاناں
تسیں اگے نالوں سوہنے ہو کے آئے کرن شادی
نے ایہہ پوشاکاں زینت کاں ہوئے جمال سوائے
کیوں نہ حسن اساڈا اوہے ملیا سوہنا سائیں
سوہنیاں شکلاں حسن کمالوں ہیاں ہوں ہزاراں
جھلکے حسن کمال وہاناں زیباں انت نہ آرسی
بیٹھے ساں اصحاب اکٹھے جیوں چودھویں آہی
وقت دیدار تسانوں ہوسی نظری آون الا
جیسا ایہہ چن باجھ مشقت دسدا پیا اسانوں
تے عصر بھی قضا نہ کریجے اوہ دیدار خدادا اچا ہو
نال آواز بلند ایتھے اک شخص آواز پکارے
اوہ کہسن کوئی نہ حاجت سانوں چھوڑی اللہ والی
تے اینہوں کدی نہ باہر کڈھاں ایہہ وعدہ فرمایا

تاچن جیتی پردہ کھلے عرش منور دے تے
اسدے جیہی بہشتاں اندر ہور نہ چیز پیاری
ابن عمر تھیں قول سچاواں کہیا رسول خدائے
صفاں قطاراں خادم جو اُنہاں لکھ نورانی ہوئے
خدمتگاراں لکھ قطاراں لشکر جیوں سرداراں
ایہہ ہر نعمت تھیں چنگا ہے دیدار الٰہی
جتنا شوق الٰہی غالب بھانبڑ اندر سینے
اکناں سالوں پچھے اکدن او نعمت ہتھ آوے
بھی قدر موافق فرقو فرقی کرسی رب کلاماں
بھی کھانے نعمت اسجا گہ کوئی ملن عجب نورانی
تے ملے شراب طہورا اوتھے جو مست کریدل تائیں
تے لذت وچہ کلام الٰہی باہر حد بیانوں
پھر اوتھوں رفرف اُتے ہو اسوار گھر انوں آون
تے کدی گھر انوچہ رب تجلی کرسی اہل ایماناں
پھر سال ہزاروں پچھے اکدن جمع کرے ربانے
سب کہن کبیک الٰہی حاضر ہاں اسیں سایاں
رضی ہو تسیں میرے اوتوں سارے آکھن راضی
تے بخشی ایسی چیز جو دتی ہور کسینوں ناہیں
رب فرماوے ہور تساں اک نعمت بخشاں بھاری
ہور اس تھیں کی نعمت چنگی اگوں آکھن سارے
رب کہسی اس نعمت جیسی دوجی نعمت ناہیں
سن کے ایہہ خوشخبر عجایب سجدے ڈگن سارے
جو اس نعمت دے اگے جو جو چیز بہشتاں والی
فرحت کولوں دونے ہووں پا خوشخبری بھاری
تساں کنوں ہن راضی ہاں جد آپ اللہ فرماوے

تاپاون گے دیدار الٰہی شک نہ رہسی کتے
ہر نعمت تھیں اعلیٰ افضل وڈا فضل غفاری
ادنی مومن جو نعمت رب عطا فرماوے
پینڈے سال ہزاراں توڑی دس باغ کھلوتے
تختاں اُتے سوہنیاں حوراں باجھوں انت شماراں
جو شام صبح دو واری ملسی اوہ نعمت دی گاہی
اکناں ملسی بعد زیارت اکناں بعد مہینے
ویکھ تجلی نور الٰہی ہاوے و شورے کھائیں
بھی انعاماں تے اکراماں تحفے ہور سلاماں
وچہ نورانی بھاندا پانڈے اوہ اللہ دی مہمانی
تے لوں لوں اندر شوق الٰہی ہاوے شور کھائیں
پھلن حوراں جنت نعمت لذت اعلیٰ سانوں
ویکھن چمکن لکھ نورانی حوراں بھی شرماون
تے نال عنایت سخن کلاماں ٹھنڈ اکھیں سکھ جاناں
اتے جنت والیو اہل ایمانوں نال خطاب پکارے
رب فرماوے مہرماں میریاں جو تساں سبھے پایاں
بخشیاں ندہا ساڈے اوتوں جو تقصیراں ہانجی
کیوں نا راضی ہوئیے سایاں عاجز اسیں گناہیں
اسدے جیہی نہ نعمت کوئی اعلیٰ افضل بھاری
جو حق اساڈیوں زائد ملے سانوں درجے بھارے
جو راضی رہاں ہمیشہ تسلی نتے رنج نہ ہووان کدا ہیں
تے لکھ لکھ شکر الٰہی ہر کوئی نال زبان پکارے
جیونکر ذرہ دینہ دے اگے واہ واہ نعمت عالی
جو وچہ رضا الٰہی آہی جتنی نعمت ساری
اس تھیں بہ وچہ جیہن بیان کیجیے نعمت کیہڑی آدے

بیان مقام اعراف کہ جائیست میان جنت و دوزخ و بیان ساکنان اعراف و بیان لحوق لواحق مومنین و بیان جنتیاں حسب اختلاف اقوال

دوزخ اتے بہشت وچالے ہے اک جاگہ بھائی
نا اوتھے حور قصور تے میوے ایہوں جاگہ خالی
اوتھے رہن عمر جنہاں بیہوشی وچہ ونجائی
نیکی کم کیتی جو ہوکے ماپیو کولوں نابر
جیوں کوئی حج کرن نوں دہایا ماپیو رضی ناہا
یا علم پڑہن نوں جاوے کوئی ماپیو باہجہ رضائیں
ایہہ سب وچہ اعراف کھلو سن سال پنجاہ ہزاراں
اوہ ویکھن حال عذاب جہنم اہل کفر دی سختی
دنیا وچہ اوہ دعوت نبیاں تساں قبول نہ کیتی
تے ویکھن فرحت اہل ایماناں کہن مبارک بادی
ایہہ حوراں لیہہ عجب قصوراں ایہہ گلشن پر نوراں
شکر کرو اوہ کم تساڈے اللہ آپ قبولے
اینوں گلاں کرن وتہاندے نال بہشتی سارے
جو کر دو دعائیں سانوں بھی رب پاس تساڈے آنے
اہل کے جاں جنت والے کرسن فرحت شادی
تے دوزخیاں نوں کہن تسانوں ملیاں خوب سزائیں
آخر اپنے عملاں تے جاں ہر کوئی لیکھا بھرسی
بھی اولاد صغیر کفاراں وچہ اعراف کھلووے
جو ایہہ اطفال غریب اجانے نا انہاں کفر کمایا
تا اوہ فضل اللہ تھیں خادم ہووں اہل ایماناں
جے ٹبر وچوں اک کسے نوں درجہ ملے بلندی
جے اوہ بھی ہیر پیا س ہووں اک جاگہ رہنے لگے

نام اعراف بتاون اوتھے نعمت چیز نہ کائی
نے اوتھے آتش دوزخ نہ کوئی چیز عذابانوالی
یا اونہاں نبی نہ ملیا کوئی وانگوں حاتم طائی
یا وچہ میزان جنہاندے ہوئی نیکی بدی برابر
یا ہک نا رہن گیا اس جگوں دو جا راضی آہا
اینویں ہر نیکی تے کرنا راض اتہاندے تائیں
روز شمار دے ٹکن ناہیں کرسن اٹھ گذاراں
آکھن نہیں تساڈے اوپر کفر کنوں بدبختی
اوہ برپائی کفر شرک دی جو بیتی سو لیتی
رب تسانوں دائم رکھے ایہہ شادی آبادی
نیک جزائیں نیکاں تائیں مزدوری مزدوراں
عیش ہمیشہ بخشے اللہ غم نہ رہیا موے
ہر ہر اہل اعراف اوہ گلاں کر کے جھٹ گذارے
اوہ آہیں آہیں کرن جو شالا ہووے فضل ربانے
اہل اعراف نہاندیاں تائیں کہن مبارکبادی
ایہو دکھ ملیا لائق حال تساڈے تائیں
فضل اپنے تھیں رب وتہانوں داخل جنت کرسی
وچہ درگاہ خداوند والی حضرت عرضی ہووے
خادم امت میر بدے ایہہ فضلوں کریں خدایا
تے اپنیاں لڑکیاں نال بہشتیں پہنچ نال ایماناں
اوہ کرے شفاعت پیش الٰہی اپنے ٹبر سندی
بھاوے نابن سجناں بہناں اچے درجے ملکے

تاں پھر سدے تنبل آن دن اکسے جائی   اہل بہشتاں پر ہوسی واہ واہ کرم خدائی
بعضے کہن جے آدم وانگوں حال جنہاں دا سارا   مومن جن بہشتیں جاسے کافر نوں دکھ بھارا
جو وچہ کلام الٰہی جاناں آدم وانگ نمونہ   وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ
تے جو کر بد عیب ثواباں آدم پاون سارے   بعضے کہن برابر ہوسن جن بھی پاون مارے
بعضے کہن جو کافر جن عذابیں سڑسن بھائی   تے مومن جن حیواناں وانگوں ہوسن خاک سمائی
بعضیاں کہیا جو اصلی مالک ہتھ کرہن وچہ بہشتاں   جیونکر بندے مومن ہوون بدلہ نیک سرشتاں
بعضے کہن جو اصلی مالک جنت دے نا ہوسن   جیوں اعرابی شہری شہریں کدے کداہیں آ دسن
کھاون پیون جو گے میوے کھانے رنگ برنگے   اپنا خرچ لیجاون ایتھوں ہور شراب جو چنگے
باہر جنت کولوں اپنے کرن تمامی ڈیرے   حاجت پوے تا طرف بہشتاں آون گجے اوہ پھیرے

پند و نصائح موعظت آمیز و عبرت انگیز از جانب مصنف عفی عنہ

سن بھائی اس غفلت کولوں جاگیں کیوں جھب ناہیں   آخر سندا خوف نہ آیا دل وچہ کدے کداہیں
باغاں سیر فراخاں سیتی دل اپنے نوں لاکے   مٹھی نیندر سوندا غافل بستر خوب وچھاکے
اکھیں کھول خیال کریں نت موت کھلی سر تیرے   ڈھہ جانا نت ایتھے رہنا رکھے پکے ڈیرے
یاد کریں اوہ ویلا جندوں فرشتہ جند نکالے   تخت انوں لا تختے اوپر پاون دھوون والے
پھر یاد کریں اوہ تنگ مکان نہ یار نہ ساتھی کوئی   یار قبیلے دوست جانی سٹ آونگے سوئی
کر کے قطع جہانوں جاسیں دنیا دے سب چھوڑ تمامی   قبراں دیو چہ لیکھے ورسیں نیکی یا بدنامی
پھر یاد کریں جاں قبروں نکلے خلقت ساری   نفسی نفسی ہر کوئی آکھے جھنڈی ہیبت بھاری
نیڑے شمس کھلووے آکے گرمی ہوئی نہایت   خلقت غرق پسینے اندر یاد کریں اوہ ساعت
پھر جد نامے عملاں والے ملسن ہر اک تائیں   بعضیاں کھبے بعضیاں سجے حکم کریچوں سائیں
اوہ بھی ویلا ہیبت والا دہشت والا   جو کجھ فعل کمایا سارا ظاہر ہویا منہ کالا
آپو اپنا کیتا دیکھے ہر ہر شخص اکیلا   پھر جہاں نیکی بدی تولیسی یاد کریں اوہ ویلا
پل تیں لنگھ اوگسیں تاں صحیح سلامت جاویں   کیتا امر عظیم کدی توں دل وچہ خیال نہ لاویں
یا توں جاسیں طرف بہشتاں خوشیاں ناز کریندا   یا توں روندا طرف جہنم جاویں دکھ جھلیندا
یاد کریں جاں حشر والے اپنا ہوش وسارن   جہاں وَامْتَازُوا الْيَوْمَ فرشتے کر آواز پکارن

یعنی کھڑ واج دہاڑے ربدے نا فرمانوں   موجب عملاں بدلہ پاواج غالب رحمانوں
یاد کریں اوہ منزل بھاری جس تیرے آ پیا   ایسا گرم تنور نہایت روٹی لانہ لیا
کون جہان دے خرچ عملدا تنہاں حال کھالے   عیب برایاں جنہاں کمایاں دوزخ جاونہالے
فکر کریں اس دن دا بھائی کرکے عمل نکویاں   توبہ سچی کرکے توڑی کھہ برایاں ہویاں
موتے دے در ڈھکیں بھائی بے اوہ بخشنہارا   بیشک تائب دی کا مناہیں دیسی اوہ چھٹکارا
بدعت شرکوں تائب ہوکے سنت ایل کمالے   سنگ بریکھیں دوری کرکے خدمت نیکاں پالے
دشمن ہے ابلیس ولیکن ظاہر بدی نہ کہندا   اوہ چندہ ابلیسوں مندا پاس تیرے جو رہندا
سجن بن کے کم برے دا امر کرے تدھ تائیں   ایہ خناس خبیث پچھائیں پا بن داسدے جائیں
مشفق سجن بیلی تیرے بن کے دسن والے   کہیا او نہاندا من شتابی بلنے بھلے نرالے
اہے نیک جیہی غمخواری ہور نہ کوئی کردا   زوری اندھا غافل ہو کے اوجھڑ پیکے مردا
ایہہ نصیحت یاد کریسی روز قیامت بھائی   ملے ہیں اب فلانے والی کیوں نہ سچ منائی
جے محل نہیں تے باغاں سندا فخر دلے وچہ آیا   ربدی نافرمانیوں آدم چھوڑ بہشت سدھایا
جے دولت آوے کریں گھمنڈ تے دل وچہ تکیہ تینوں   تا ویکھیں حال قارون شقی دا زمیں گھارے جینوں
جے اکھیں ہیں اولاد بزرگاں میں نوں غم نہ کوئی   تا ویکھ جو حضرت نوح دے بیٹے نال کیہی گل ہوئی
سکا چاچا پاک نبی نوں آہا بہت پیارا   باجھوں تابعداری دے بھی اسدا نہیں چھٹکارا
اکو مت ہزاراں جیہی سمجھ نصیحت بھاری   کوئی خلاصی پاوے ناہیں باجھوں تابعداری

وَصَلَّى اللهُ تَعَالَىٰ عَلَىٰ خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَصْحَابِهِ وَأَتْبَاعِهِ أَجْمَعِينَ

اشتہار واجب الاظہار

وَالسَّلَامُ عَلَىٰ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ

مناجات بدرگاہ قاضی الحاجات رحمہ اللہ عبداً قال آمینا

یارب سایاں در تیرے تے عاجز عرض اساں کردا
وگ اساڈی ہتھ تیرے وچہ جیوں چاہیں تیوں کردا
فضل اپنے تھیں بخش ہدایت راہ نبی سرور دا
رہاں ہمیشہ سبب تیرے وچہ بھلے ذکر دگر دا
وقت نزع دے کر آسانی صدقہ خیر بشر دا
کرے فضل سکھاویں آپ جواب سوال قبر دا
وچہ میدان حشر دے پاویں سایہ عرش اکبر دا
گور اندھاری کر نورانی جیویں نور فجر دا
کرے شفاعت پاک محمد شافع روز حشر دا

میں نوں آس نہ ہور کسے دی تکیہ تیرے در دا
جیوں ڈوبے ڈیدا سائیں جیوں تارے تر دا
سچی توبہ بخش گناہوں لگے شوق ذکر دا
اگلے بخشیں عیب ڈھکیں ہر دم بخشیں پردا
نال ایمان سلامت جاواں پاواں قدر قدر دا
رکھ عذابوں چھڑا اوپر اہل عصیاں تر دا
کوثر ہتھیں آپ پلاوے ساقی حوض کوثر دا
ہر منزل وچہ کر آسانی خوب نہ روز حشر دا
اہل ایماناں نال بہشتیں جاواں خوشیاں کردا

۱۰ رمضان المبارک ۱۳۴۳ھ	وچہ اعلیٰ فردوس مشرف پاک نبی دے گھر دا نال صدیقاں صالح لوکاں بخشش لقا مہر دا	۱۳ اپریل ۱۹۲۷ عیسوی

تمت

فرمائش بھیجتے وقت فہرست ہذا کا نمبر صفحہ اور کتب مطلوبہ کی قیمت بھی ضرور لکھدینی چاہیئے *

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

یہی موجب رضائے حضرت | کی نہیم اکرم خدا زندہ رہت

تفسیر نعمانی عرف پنجابی زبان منظوم

قرآن مجید کی مفصل و مکمل تفسیر بزبان پنجابی جسکو ہمارے محب صادق جناب مولینا مولوی محمد حبیب اللہ صاحب حنفی قادری نے مسلمان بھائیوں کے فائدے کیلئے منظوم تالیف فرمایا ہے۔ خاکسار نے اس گوہر بے بہا اور دُر یکتا کے چھپوانے کا کام اپنے ذمہ لیا ہے۔ مگر مصارف کثیرہ کے لحاظ سے خاکسار کی ہمت اس بار گراں کی متحمل نہ تھی۔ محض توکل علی اللہ یہ ایک ضروری اور دینی کام سمجھ کر شروع کر دیا۔ اس تفسیر مبارک کا ہر ایک مسئلہ مفصل و جامع و مستند بآیات قرآنیہ و احادیث نبویہ و آثار صحابہ و فقہ حنفیہ ہے اشعار نہایت موزون و آبدار ہیں۔ یہ بے نظیر تفسیر موقع بموقع مسائل تصوف کو نہایت سہل طریق سے حل کرتی جاتی ہے۔ اس تفسیر شریف کی موجودگی میں دوسری کتب تفاسیر سے مستغنی کر دیتی ہے بہرحال یہ عمدہ ترین تفسیر اپنی پیاری پنجابی میں پارہ کر کے منظوم طبع ہو رہی ہے حسب ذیل پارے چھپ چکے ہیں۔ اور باقی زیر طبع ہیں :-

تفسیر نعمانی سورہ فاتحہ	۵ر	تفسیر نعمانی پارہ ششم حصہ اول	۱۲ر	تفسیر نعمانی پارہ نہم کامل	عہ
ایضاً پارہ اول	۱۲ر			ایضاً پارہ دہم قیمت	عہ
ایضاً پارہ دوم	۱۲ر	پارہ ششم حصہ دوم	۱۲ر		
ایضاً پارہ سوم	۱۲ر	پارہ ہفتم حصہ اول	۱۲ر	ایضاً سورہ یٰسین	۲ر
ایضاً پارہ چہارم	۱۲ر	پارہ ہفتم حصہ دوم	۱۲ر	ایضاً ہفت سورہ	۵ر
ایضاً پارہ پنجم	۱۲ر	پارہ ہشتم کامل	۱۲ر		

جن مسلمان بھائیوں کے پاس اس سے پہلے کوئی پارہ یا طبع شدہ پارے جا چکے ہیں اور جو بزرگ آئندہ مستقل خریدار بننا چاہیں وہ ازراہ عنایت بذریعہ عنایت نامہ کے اطلاع بخشیں تاکہ ان کا نام رجسٹر خریداران تفسیر میں درج کر دیا جائے اور آئندہ جو پارہ چھپتا جاوے خریدار کے نام روانہ ہوتا ہے۔

ملنے کا پتہ

میر امیر بخش اینڈ سنز تاجران کتب و مالکان کتبخانہ حنفیہ کشمیری بازار لاہور

دینی کتابیں عربی۔ پنجابی زبان ہمارے ہاں سے طلب فرماویں ہر حال میں خریدار کو رعایت دی جاتی ہے *

رسول عربی صلی اللہ علیہ و آلہ و صحابہ وسلم کے حکمنامے

برادران اسلام!

ہمارے آقائے نامدار حضرت محمد رسول اللہ صلی اللہ علیہ آلہ وسلم کے ارشادات اور احکام تمام عربی زبان میں ہیں اب سوال یہ ہے کہ ہم اور ہمارے ہموطن مسلمان بھائی جنکی مادری زبان پنجابی یا اردو ہے ان سے کیونکر بہرہ ور اور مستفید اور انکی فصاحت و بلاغت اور حقایق و معارف سے کیسے لطف اندوز ہو سکتے اور کس طرح انکے نقاط اور دقائق کی تہ تک پہونچ سکتے ہیں عربی زبان میں جو ذخیرہ لامتناہی ہماری دینی و دنیوی بھلائیوں کے لئے جناب خاتم جناب تاج الاصفیاء فخر الانبیاء صلوات اللہ علیہم نے چھوڑا ہے جو ہمارے آباد کیلئے تو شمار دار اور اقبال کیلئے رہبر کامل ہے اس سے کیونکر مشعل ہدایت کا ہدایت کا کام لے سکتے ہیں آؤ ہم تمہیں ایک ایسی نئی اور نایاب متبرک کتاب بتائیں جسمیں ملفوظات طیبات دربار نبوت تک کے سُچے اور درخشندہ موتیوں کی مالا لڑیاں پروئی گئی ہیں دکھائیں جسکے دیکھنے ہی آپ کے سینوں میں نور اور آنکھوں میں نور پیدا ہوگا۔ وہ کون کتاب سلسلہ نقد حنفیہ مطابق احادیث نبویہ موسوم خطبات عنہ اس میں جناب رسالتمآب (فداہ ابی و اُمّی) کے ان تمام خطبات ارشادات و ہدایات و ملفوظات کے سُچے گوہر اور قیمتی موتی بکھیر رہے ہیں جو جناب رؤف الرحیم رحمۃ للعصیم علیہ السلام نے مسجد نبوی میں ہزارہا مسلمانوں کے سامنے پڑھے جن کو سنکر در و دیوار رو تی تھے جنہوں نے فرشتوں کے دلوں میں لرزہ ڈال دیا جن سے زمین و آسمان کانپ اٹھے اور جن کے سننے سے لاکھوں کافر مسلمان ہوئے بعد دوبارہ خلافت راشدہ یعنی خلیفہ اول امیر المومنین حضرت ابوبکر صدیق عنہ اور خلیفہ دوم امیر المومنین حضرت عمر فاروق عنہ اور اسیطرح حضرت عثمان ذو النورین اور حضرت علی بن ابی طالب رضی اللہ عنہم کے کلمات طیبات بھی درج ہیں *

اس کتاب میں یہ تمام خطبے بڑی تلاش اور جانفشانی سے جمع کئے گئے ہیں اور یہیں تک بس نہیں کیگئی بلکہ اسکو سہل الفوائد اور مفید عام بنانے کے لئے ہر خطبے کے ساتھ اردو ترجمہ وعظ کے پیرایہ میں درج کیا گیا ہے جو علاوہ عام فہم ہونیکے نہایت ہی دلچسپ اور موثر ہے اس دعوی کی سند میں ہم اپنے واجب الاحترام مشہور و معروف فاضل مولنا ابو البشر محمد صالح صاحب صوفی نقشبندی سجادہ نشین کا نام نامی اسم گرامی پیش کرتے ہیں جنہوں نے اسکے جمع و ترتیب اور ترجمہ میں بیحد تکلیف اور محنتیں گوارا کر کے مسلمانوں پر احسان عظیم کیا ہے۔ کیا اب بھی آپ وقت کو ہاتھ سے کھو دیں گے اور موقعہ کو غنیمت نہ جانیں گے۔ ہرگز نہیں بلکہ جلدی کیجئے اپنے اور اپنے عزیز بچوں اور اپنی مساجد کے اماموں کیلئے اسکی ایک ایک جلد فوراً منگائیے جو نہایت ہی عمدہ کاغذ پر جلی قلم صاف اور ستھرا چھپکر ہدیہ ہو رہا ہے اور اسکا یہ پانچواں ایڈیشن قریب الاختتام ہے ایسا نہ ہو کہ پھر کف افسوس ملنا پڑے *

بزرگان قوم کا فرض ہے کہ وہ ضرور اس متبرک اور نایاب کی حسب توفیق کاپیاں منگا کر مساجد اور اسلامی مدارس اور غریب شائقین تقسیم کر کے جزاء اخیرا اور اجر جزیل حاصل کریں۔ باوجود ان تمام خوبیوں کے ہدیہ صرف عہ مجلد قسم اول ہے قسم دوم عہ

ملنے کا پتہ

میر امیر بخش اینڈ سنز تاجران کتب و مالکان کتبخانہ حنفیہ کشمیری بازار لاہور